Anul XV nr. 27 (708) 13-19 iulie 2005
32 pagini – 2 lei – 20.000 lei vechi

ACADEMIA CAȚAVENCU

TAGMA CUM LAUDE

săptămînal de moravuri grele

Un fleac, l-au Retezat

Academia Română centrează și dă cu capul în monumentele naturii

Un proiect megaloman inițiat de Nicolae Ceaușescu în 1974 își propunea să capteze 21 de cursuri de apă din Retezat pentru deservirea hidrocentralelor de pe Rîul Mare. Proiectul a fost realizat parțial, iar un tunel de aducțiune traversează și astăzi sudul Parcului Național Retezat, captînd 2 rîuri. În ciuda faptului că Retezatul a fost declarat Rezervație a Biosferei, Hidroelectrica a reluat proiectul, continuînd lucrările începute în '90, cu sprijinul Academiei Române.

Pagina 3

Demisionar, dar încă în putere

Ministrul Atanasiu se bijboacă cu focul

Nu știm exact unde îl prinde pe Teodor Atanasiu, ministrul Apărării, primul cîntat al goarnei. La fel, nu știm unde o prinde același cîntat pe domnișoara Laura Bijboacă. Dar gîndul că primul cîntat al goarnei s-ar putea să-i prindă pe cei doi în același loc, nu știm unde, este, trebuie să recunoașteți, incitant. Așadar, militari în termen, puneți *Playboy*-ul pe marginea noptierei, lăsați deoparte orice sursă de inspirație și dați un marș în

Pagina 19

ÎNȚELEGERI ANTICIPATE: Guvernul își dă demisia, Voiculescu-și dă emisia

PROMOTIA 2005-2005
LA REVEDERE IN 2005!
Monico, excelentă idee ai avut cu pachetul tău de legi. L-ai aruncat peste gard în Curtea Constituțională, iar buldogii ăia pesediști s-au și repezit să-l sfîrtece, crezînd că ne fac vreo pagubă! Ce fraieri! Noi ne-am luat deja vacanță și ei transpiră în perucile lor pline de molii și se-mput în robele alea groase!
Uf, colegi, bine că v-am regăsit! Vin de la guvernul din umbră al PSD... Nu, n-am stat deloc, nu m-am așezat cu ei la masă! Păi, ăștia sînt ca pe vremea lui Ceaușescu: vor garanție pe sticlă în prime-time!
00AEL4528
2456CEAUSH

Actuali membri ai deja fostului Guvern Tăriceanu încercînd să elimine soluția imorală de plajă din „Coaliția pentru un Parlament bronzat"

DEMNITARII SPUN LUCRURI TRÀSNITE

Bârfe, şmenuri, şuşanele

Ei, te-ai prins? Ăsta-i nodul marinăresc! Nu că m-aş înnebuni io după el, da' e clar că, dacă nu-l ştiu, nu mai pup loc pe liste la anticipate!

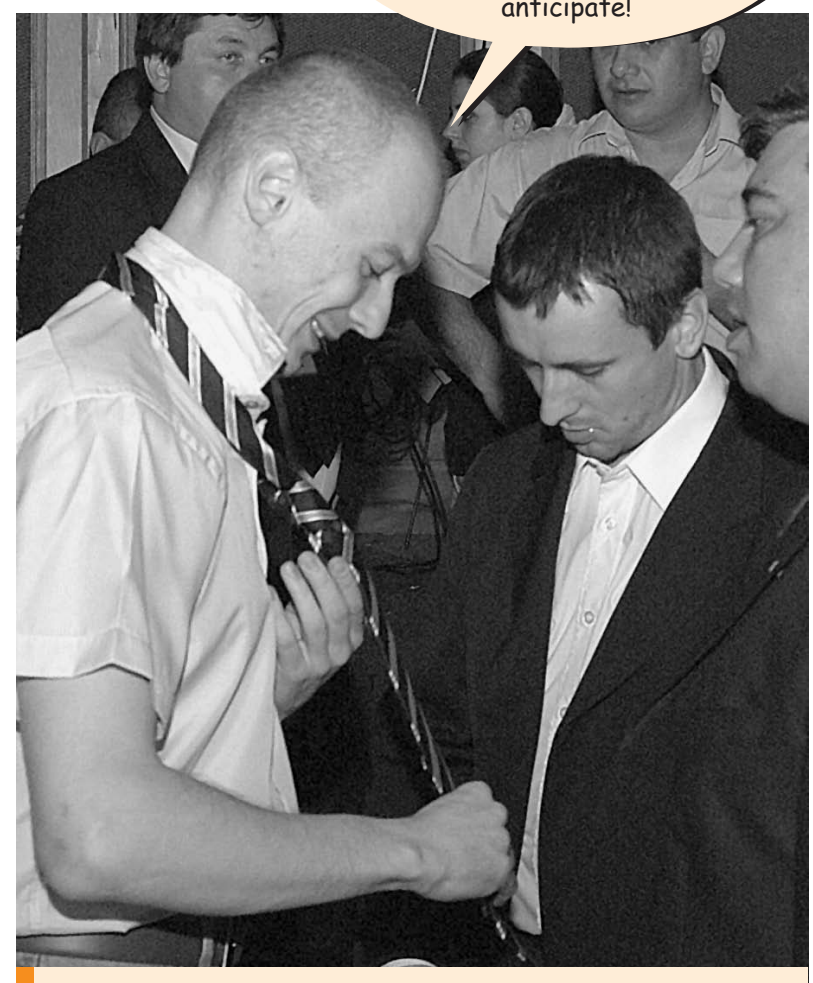

Bogdan Olteanu, nepotul rebel al unei activiste din C.C., dispus să balanseze tot mai mult de la SOVROM la NAVROM

Câtă vreme s-a făcut că are treabă în cabinetul Tăriceanu, ministrul Bogdan Olteanu s-a ocupat de legile proprietății. Ironia face ca Olteanu să locuiască într-o casă naționalizată. Casa a fost luată de taică-său și de bunică-sa. Pe tatăl ministrului îl cheamă Dănuț Olteanu și a fost secretarul PCR al Centrului de cercetări pentru semiconductori din Băneasa. Iar pe bunica ministrului o cheamă Ghizela Vass, și a fost șefa secției internaționale a CC al PCR.

Colonelul Lenuța Brutaru este șeful oficiului juridic al Serviciului de Telecomunicații Speciale (STS). Pentru că a avizat contractele comerciale ilegale ale șefului serviciului, generalul Tudor Tănase, Lenuța Brutaru va fi recompensată astfel: va fi scoasă la pensie, deși a împlinit abia 45 de ani. Va beneficia de o pensie de 22 de milioane de lei pe lună și de un ajutor de 850 de milioane de lei. Brutaru părăsește instituția în baza unui dosar medical, întocmit de medicul-șef al STS, generalul Geru.

Colonelul Ion Brutaru, soțul Lenuței de mai sus, lucrează tot la STS și se pregătește să iasă la pensie, tot cu dosar medical făcut de generalul Geru. El va trece în rezervă cu gradul de general de brigadă și cu o pensioară de peste 20 de milioane de lei. La care se adaugă și ajutorul de peste 900 de milioane de lei. Câtă vreme a activat în structură, Ion Brutaru a fost un zelos colecționar de comisioane, pentru șefii săi cei mari, generalii Tănase, Amihăiesei, Grumaz și Mihalache.

Afacerea separatoarelor și marcajelor rutiere, care a îmbogățit buzunarele câtorva ștabi din Primăria Municipiului București (PMB), stă să explodeze dintr-o clipă-ntr-alta. Jaful este patronat de Andrei Popovici, administratorul firmei Comex Rom. PMB a organizat o licitație cu cântec, pentru construirea marcajelor rutiere pe 100 de mii de metri pătrați de artere rutiere. Licitația a fost adjudecată de firmele Comex Rom și Euroconstruct.

De Emilian Mateescu, director general la ELCEN, sigur n-ați auzit, dar la filmul „lotul Dabela" poate că v-ați uitat: a fost unul dintre cele mai răsunătoare succese ale PNA de anul trecut; au fost arestați pentru trafic de influență și mită mai mulți funcționari publici, cei mai răsăriți fiind însuși Gheorghe Dabela, director general al RADET, și Ioan Fătu, director general în Ministerul Industriei; în știrile de atunci a apărut, bine camuflat, un misterios martor care-l dădea în gât pe Fătu; ei bine, de vreo două zile, martorul cu pricina nu mai e doar un fost martor, ci și fost director al Direcției generale electrocentrale (ELCEN) București; poate cineva să prevadă viitorul acestui fost? Dar al contractelor de sute de milioane pentru CET Vest?

Acciduzzu

Legendă
- *bârfă pentru care nu băgăm mâna-n foc*
- *bârfă cu parfum de credibilitate*
- *bârfă-beton*

Băsescu are o nevastă în fiecare raport

Ovidiu Ohanesian a negat că ar fi avut legături cu persoane din SIE și a afirmat că „Băsescu, fiind extrem de ocupat, poate fi dezinformat extrem de ușor". Înseamnă că ăia care îi fac rapoartele lui Băsescu, știind că este foarte ocupat, i le fac foarte mici, pe hârtiuțe din alea pătrate. Spre exemplu: *„Ziariști răpiți. Stați liniștit. Vă zicem noi dacă e ceva important". „Au mai trimis o casetă. Nu se vede grozav. Vă sunăm noi când primim una mai bună." „Au cerut niște bani ca răscumpărare. Nu-i avem, așa că nu vă mai deranjăm." „Domnule președinte. Ne-ați spus acum două luni să vă așteptăm să terminați lucrul. Au trecut deja." „I-au eliberat. Vreți să veniți la aeroport acum? Ați terminat treaba sau îi mai lăsăm să survoleze?"*

Raportul Constanța

Bula demnitarului

Cadrul 1, dubla 3. Atenţie... Motor... Stai, stai aşa, nu filma! Zici că e deja a treia dublă? Prima – la Primărie, a doua – la Guvern? Ratate complet?... Dom'le, păi atunci eu nu mai ies în faţa camerei şi la anticipate! Să se ducă Năstase, că el e mai exhibiţionist şi nu se jenează dacă se face de rîs!

Mircea Geoană, un actoraş cam prostănac, chinuindu-se să prindă un rol principal în thriller-ul *PSD se întoarce – Amenințarea Fantomei*

CATEGORIA
APEL CĂTRE LICHIDE

Ion Iliescu (senator PSD): „Constat că președintele Băsescu nu poate să stea în ape liniștite."

CATEGORIA
CURTEA, SUPER, MĂ, DE JUSTIȚIE!

Emil Boc (președinte PD): „Soția sesizează Curtea, care, soțul, adică, judecă și dă verdictul."

CATEGORIA
MINTE-MĂ, DAR MINTE-MĂ FRUMOS!

Mircea Geoană (președinte PSD): „Vom folosi tot armamentul din dotare, toți oamenii credibili în campania electorală. Ion Iliescu are locul său în echipa PSD."

CATEGORIA
ACESTE CUVINTE NE DOARE

Mircea Geoană (președinte PSD): „Prin anticipate, Băsescu și actuala putere activează nebunește o autoclauză de salvgardare."

CATEGORIA
VRABIA MĂLAI VITEAZU

Mircea Geoană (președinte PSD): „Cu anticipate sau fără anticipate, PSD va da țării un Guvern!"

CATEGORIA
ALEGERI ANTIPATICE

Radu Berceanu (membru PD): „De altfel, premierul desemnat va veni în Parlament și va spune: «Iată, acesta este cabinetul meu! Noi vrem însă alegeri anticipate, deci, nu mă votați!»."

Întunericitul

Aşezământul cultural
ACADEMIA CATAVENCU (BULETINUL ACADEMIEI)

REDACŢIA:
Ştefan AGOPIAN
Ion BARBU
Redactor-şef adj.: Marius BORŢEA
Redactor-şef: Doru BUŞCU
Trebi juridice: Doru COSTEA
Răzvan CUCUI
Birou Investigaţii: Marius DRĂGHICI
Secretar general de redacţie: Gabriel DROGEANU
Consilier tehnic: Florin IARU
Alin IONESCU
Eugen ISTODOR
Şef Birou Investigaţii: Cornel IVANCIUC
Augustin JULEA
Redactor artistic: Octav MARDALE
Redactor-şef adj.: Liviu MIHAIU
Şef Birou Externe: Ioan T. MORAR
Şef Birou Distracţii-Amuzament: Viorel MOTOC
Dragoş MUŞAT
Grafician: Bogdan PETRY
Secretar de redacţie: Dan STANCIU
Birou Investigaţii: Iulian TĂNASE
Şef Birou Social-Politic: Mircea TOMA
Mihai BURCEA (documentarist)
Reporteri: Alexandru CĂUTIŞ, Alexandru DUŢU, Daniel GOACĂ, Cătălin MATEI, Alexandru VÂRZARU
Secţie Moravuri Uşoare: Dragoş VASILE, Simona TACHE
General Manager: Sorin VULPE
şi cititorii noştri, care sînt la fel de inteligenţi ca noi.

Design: © 2002 Concept Multimedia – Vlad ARGHIR & Florin IARU
Tehnoredactare: Corina MÎŢĂ

Marketing Director: Sorin AXINTE
axu@catavencu.ro
PR&Events Manager: Laura IVĂNCIOIU-IONIŢĂ
laura@catavencu.ro
Promotion Manager: Roxana BODEA
roxana.bodea@catavencu.ro
Traffic: Ana-Maria SMARANDACHE
anamaria.smarandache@smz.ro
Research Manager: Nicu IONIŢĂ
nicu.ionita@smz.ro
Manager de distribuţie: Cristian DOMNIŢEANU
cristi@catavencu.ro

Comenzi publicitare la Splendid Mediazece
Andrei Bijutescu – executive sales director –
andrei.bijutescu@smz.ro
Mircea Ionescu – sales manager
mircea.ionescu@smz.ro
Tel.: 230.57.53

DIFUZARE prin Tutun şi ziare SRL,
Tel./Fax: 021.222.67.37; 0742.071.448; 0788.352.239; 0788.352.244
Abonamente prin Rodipet S.A.
Nr. de catalog 2002 sau direct la Academia Caţavencu

ADRESA REDACŢIEI:
Bulevardul Regina Elisabeta 7-9, etaj 6, Sector 3, Bucureşti
Tel.: 314.02.35; 314.02.38; 314.02.39
Fax: 314.02.58
ISSN 1221-5597
Tipărit la Tipografia România liberă

BRAT Biroul Român de Audit al Tirajelor a eliberat Certificatul de Audit pentru revista *Academia Caţavencu* în conformitate cu Standardele Internaţionale de Audit

Internet: http://www.catavencu.ro
E-mail: office@catavencu.ro
marius.bortea@catavencu.ro

Am citit cartea de tinereţe a lui Sorin Roşca Stănescu. Este o galerie de portrete ale unor studenţi străini văzuţi prin ochii unui amărît de student român căruia indemnizaţia de 500 de lei de la M.I. abia de-i ajungea de taxi pînă-n strada Eforie. Talentul narativ al delatorului de atunci îl anunţa parcă pe farseurul de mai tîrziu, care-şi va preda carnetul de partid ca să vadă cam cine-l felicită. Vă invit să luaţi o carte cu dedicaţie. Maestrul Deleanu o va iscăli cu exact aceeaşi semnătură de pe angajamentul de la Securitate.

Academia Română centrează și dă cu capul în monumentele naturii

Când nu șomează pe bani publici, academicienii mai fac un studiu pe bani privați. Cam așa sună concluzia unei investigații pe tema bombelor ecologice detonate în mai multe arii protejate cu girul Comisiei pentru Ocrotirea Monumentelor Naturii (CMN) din cadrul Academiei Române. Comisia se ocupă, în teorie, cu conservarea ariilor protejate de pe teritoriul României și cu avizarea proiectelor cu posibil impact de mediu din aceste zone. Nu trebuie să fii academician ca să știi că nu teoria, ci practica te omoară. În numele speciilor omorâte deja de practicile neortodoxe ale academicienilor, vă invităm să citiți următoarea dare de seamă despre ce-am pierdut pentru că n-am mai protejat în rezervațiile naturale ale României.

Pietrele rămân, apa o ia Hidroelectrica

Un proiect megaloman inițiat de Nicolae Ceaușescu în 1974 își propunea să capteze 21 de cursuri de apă din Retezat pentru deservirea hidrocentralelor de pe Râul Mare. Proiectul a fost realizat parțial, iar un tunel de aducțiune traversează și astăzi sudul Parcului Național Retezat, captând 2 râuri. În ciuda faptului că Retezatul a fost declarat Rezervație a Biosferei, aflată sub protecția UNESCO, Hidroelectrica a reluat proiectul de captare a altor 5 râuri, continuând lucrările începute în '90. Atât captările în sine, cât și lucrările de construcție afectează grav echilibrul ecologic, șubrezit deja de industria hidroenergetică din zonă. „Salbele" de hidrocentrale de pe Râul Mare, subiect de mândrie națională pentru nostalgici, nu sunt altceva decât niște intervenții antropice grosolane într-o zonă de importanță ecologică globală, iar orice continuare a activității industriale în zonă este de neconceput.

Anticipând o eventuală opoziție din partea CMN, Hidroelectrica a abordat tactica șpăgii instituționalizate: a plătit Institutul de Biologie al Academiei Române pentru realizarea studiului de impact, iar Institutul a acceptat oferta fără să se jeneze de faptul că membrii Institutului sunt și membri CMN. Astfel s-a ajuns ca Academia Română să avizeze favorabil proiectul Hidroelectrica, considerând captările de apă din rezervație un exemplu de „dezvoltare durabilă". Nemuritorii de pe Calea Victoriei par să nu mai stăpânească noțiuni elementare: trebuie să-ți curgă ceva foarte cleios prin coloana vertebrală ca să nu mai știi ce-i acela un „conflict de interese" sau ca să fii în stare să numești deteriorarea unui întreg ecosistem protejat „dezvoltare durabilă".

Sorin Roşca Stănescu împreună cu Eugen Simion, agentul său de legătură cu literatura română

Dinamitul peșterii

În Rezervația Cheile Șugăului, societatea Total Mihoc se ocupă tot cu captări de apă, de această dată fiind vorba de apă plată, pe care vrea să o îmbutelieze. Societatea a găsit că peștera Șugău, un sit natural extrem de valoros și considerat „prioritar" în Directiva Habitate a Uniunii Europene, este o sursă foarte bună de apă plată, drept pentru care s-a apucat în 2002 să dinamiteze câteva sute de metri cubi de formațiuni de travertin și speleoteme. La data respectivă, a primit numai o amendă și nimeni nu a demarat o anchetă penală, cum ar fi fost cazul. Ulterior, CMN a respins în două rânduri solicitarea de avizare a captării de apă, „în ciuda intervențiilor venite de la un nivel foarte înalt", după cum se plângea chiar președintele CMN, Dan Munteanu. Surpriza a venit în martie 2004, când CMN a avizat favorabil proiectul, semn că intervențiile au coborât între timp la nivelul corespunzător.

Drumul lemnului prin inima Bucegilor

Regia Națională a Pădurilor Romsilva a inițiat proiectul unui drum de legătură între județele Dâmbovița și Brașov, care trece prin inima Parcului Natural Bucegi și străbate zona de conservare specială, golul alpin și zona pajiștilor alpine. Justificarea proiectului este nefondată: Romsilva pretinde că are nevoie de acces la pădurile din zona Moeciu pentru exploatare, în vreme ce în zonă există numai păduri private. Cu alte cuvinte, Romsilva vrea să facă pe bani publici un drum de exploatare forestieră pentru niște potentați locali. Agenția de Protecție a Mediului Brașov nu și-a dat, însă, avizul pentru proiect. În schimb, CMN a aprobat parțial, în aprilie 2005, investiția, deschizând astfel și în Bucegi drumurile deloc întortocheate ale mafiei lemnului.

Fluturele de la capătul tunelului

Tot despre un drum este vorba și în Parcul Național Cheile Bicazului-Hășmaș, și anume despre DN 12, care străbate azi stânca prin două tuneluri. Tunelul vechi era de mică dimensiune și nu permitea trecerea autovehiculelor de mare gabarit. Administrația Națională a Drumurilor a proiectat un nou tunel, care să permită inclusiv trecerea autobuzelor supraetajate. Organizația ecologistă Naturland a sesizat CMN înaintea începerii proiectului, avertizând asupra pericolelor pe care aglomerarea traficului le poate produce în Parcul Național. Președintele CMN le-a răspuns politicos verzilor de la Naturland, amintindu-le că nu este de competența lor să se ocupe de așa ceva și sugerându-le că nu gazele de eșapament vor goni fluturașul de stâncă (specie protejată și deja pe cale de dispariție în Cheile Bicazului), ci zgomotele tarabagiilor de la intrările din tunel. Iar verzii ar face mai bine să se ocupe de respectivii tarabagii și nu de proiecte de importanță strategică și militară pentru țară, se pare că le-ar mai fi spus Dan Munteanu.

Sf. Ana lăsată pe mâna afaceriștilor

În toate acest cazuri, CMN a girat proiecte cu efecte devastatoare pentru mediu, în răspăr cu opinia administratorilor ariilor protejate, adică a celor care știu destul de bine ce și cum poate afecta conservarea ecosistemelor pe care le au în grijă. Dar în cazul Lacului Sf. Ana, Comisia a reușit o performanță unică: a dat stâna pe mâna lupului. Custodia zonei a fost solicitată de Cercul de Turism Nemira, o organizație ecologistă cu aproape două decenii de experiență, și de SC Ecos SRL, firma afaceristului local Kereszi. Invocând investițiile deja făcute în zonă de SC Ecos SRL (e vorba despre clădirile custodelui, pentru care nu exista autorizație de construcție), CMN a acordat custodia acestei firme, al cărei singur obiectiv este creșterea numărului de turiști în zonă. Specialiștii spun că zona se confruntă cu probleme ecologice grave și că nu trebuia lăsată pe mâna unor administratori fără pregătire științifică și care nu sunt dispuși să investească într-un program adecvat de cercetare. Organizația internațională Environmental Partnership Foundation a sprijinit cu granturi o serie de lucrări de protecție a sitului, dar s-a lovit de indiferența administratorilor, care nu s-au arătat dispuși să efectueze nici măcar minima întreținere a acestora. Singura activitate de ecologizare desfășurată de SC Ecos SRL este aceea de strângere a gunoaielor și există suspiciuni că acestea ar fi, de fapt, îngropate, pentru a se evita cheltuielile cu transportul. Vizitatorii dispuși să plătească mai mult au acces în zonele de protecție strictă, iar relictele glaciare unice în lume care se găsesc în această rezervație sunt în pericol de dispariție.

Președintele și eminența cenușie din CMN

CMN este formată din membrii Institutului de Biologie al Academiei Române, mulți dintre ei posesori ai titlului nemuritor de academician. Despre președintele CMN, Dan Munteanu, nemuritor prin corespondență, se spune că este un specialist integru, dar deciziile CMN din ultima perioadă îi contrariază până și pe colegii care îl cunosc bine. Se pare însă că adevărata eminență cenușie a CMN este secretarul științific, dna Simona Mihăilescu, încă aspirantă la titlul etern. Corespondența cu CMN (cât intră și ce iese) se poartă prin secretarul științific și tot dumneaei este cea care apără în teren deciziile controversate ale Comisiei. Dna Mihăilescu este, de asemenea, angajată a Institutului de Biologie al Academiei Române și participă la elaborarea studiilor de impact comandate de diverse firme comerciale. Când nu distruge arii protejate, dnei Mihăilescu îi place să meargă în delegație sau în concediu. Dacă e să-l credem pe marele Will, unii oameni se nasc mărețI, alții ating măreția și alții primesc titlul de academician. Dna Mihăilescu este, mai mult ca sigur, dintre ultimii.

Dragoș BUCURENCI

La liberali în sediu stă ascunsă mașina timpului

Brânduşa Miron, şef birou presă PNL, deține puteri magice, iar asta e bine, desigur, pentru un partid puternic. Astfel, ea a trimis duminică după-amiază pe la toate redacțiile un drept la replică în care ruga să nu se ia în considerare o știre Mediafax despre convorbirea lui Tăriceanu cu Dan Voiculescu pe litoralul românesc pentru că ar fi nefondată. Partea simpatică este că acea știre nici nu se publicase încă. Și nici nu s-a publicat vreodată! Probabil că mașina timpului i-a permis Brînduşei să intre în fluxul de știri al agenției și să șteargă informația cu pricina și din trecut, și din viitor.

Măricel se face mititel

Anticipatele astea îi vor lăsa fără Parlament și pe cei cinci sindicaliști strecurați de BNS prin manevrele de cafenea ale infractorului Maricel Păcuraru. Cine se va mai lăsa șantajat de acesta ca să-i primească pe liste pe „aleșii" săi? Pe cine va mai minți promițându-i marea cu Dunărea, doar-doar va mai putea să exploateze în folos propriu Poșta Română, Agenția Națională de Turism, Ministerul Telecomunicațiilor și chiar și… nevestele unora dintre „băieții" lui de la sindicate? Cum îl va mai duce pe Dumitru Costin, sindicalistul „Armani", în vacanțe prin America și mai ales pe banii cui? Dacă nu vă grăbiți foarte tare, în curînd vom primi și răspunsuri la aceste întrebări, chiar de la anumite organe care, atunci cînd țara le-o cere, n-au mamă, n-au tată și, mai ales, oricum n-au sindicat.

Alianța BA

PSD și PNL și-au dat mîna. Pentru început, la Cluj. Dar, după cum merg lucrurile la Cotroceni, nu-i exclus ca rețeta de pe Someș să fie exportată și pe Dîmbovița. Să revenim la oile noastre cu lînă social-democrată, care dau lapte liberal. Călin Șerban, fiul fostului președinte al Consiliului Județean Cluj, Grațian Șerban, făcea – pe vremea CDR-ului – afaceri cu oamenii de încredere ai actualului președinte, liberalul Marius Nicoară, adunați în așa-numitul „Grup Transilvania" – din care fac parte (printre alții) Iosif Pop, fostul președinte al Băncii Transilvania, și Răzvan Rotta, patronul firmei Compexit. Asta se petrecea pe vremea cînd Milică era președinte. Vechile prietenii nu se uită. Acum, cînd liberalii conduc Consiliul Județean, Nicoară se încăpățînează să-și petreacă vacanțele prin țări exotice, tot alături de pesedistul Călin Șerban. Dacă tot scriem despre tov. Grațian Șerban și odraslele sale, nu putem să nu amintim o poveste savuroasă. Anul trecut, cînd Nicoară a fost ales președinte al Consiliului Județean Cluj, el a beneficiat și de un vot din partea PSD. De atunci, detectivii lui Ioan Rus anchetează cazul, dar dezertorul nu a fost de găsit. Ca să crape de ciudă social-democrația, spargem noi misterul: votul pro-PNL a venit de la Grațian Șerban. Na, c-am zis-o și pe asta.

Platon și Aristotel, anticipînd cu-același zel

Aceste interviuri au fost adevărate, sînt reale şi vor fi autentice

IOAN TIMIŞ: „Am cucerit doamne cu Freud“

Adrian Năstase este preşedintele Camerei Deputaţilor. Săptămîna trecută, din lipsă de anticipate, dar şi pentru a arăta ţării că, uite, el şi Camera cheltuiesc banii pe proiecte solide, a plimbat ziariştii prin camere. Şi cum multe erau goale, una singura, cea de la bibliotecă, îi era suficientă deputatului PSD Ioan Timiş: 2 luări de cuvînt în plen şi o semnătură pe o moţiune. Vom discuta despre rolul cărţilor în viaţa acestui om.

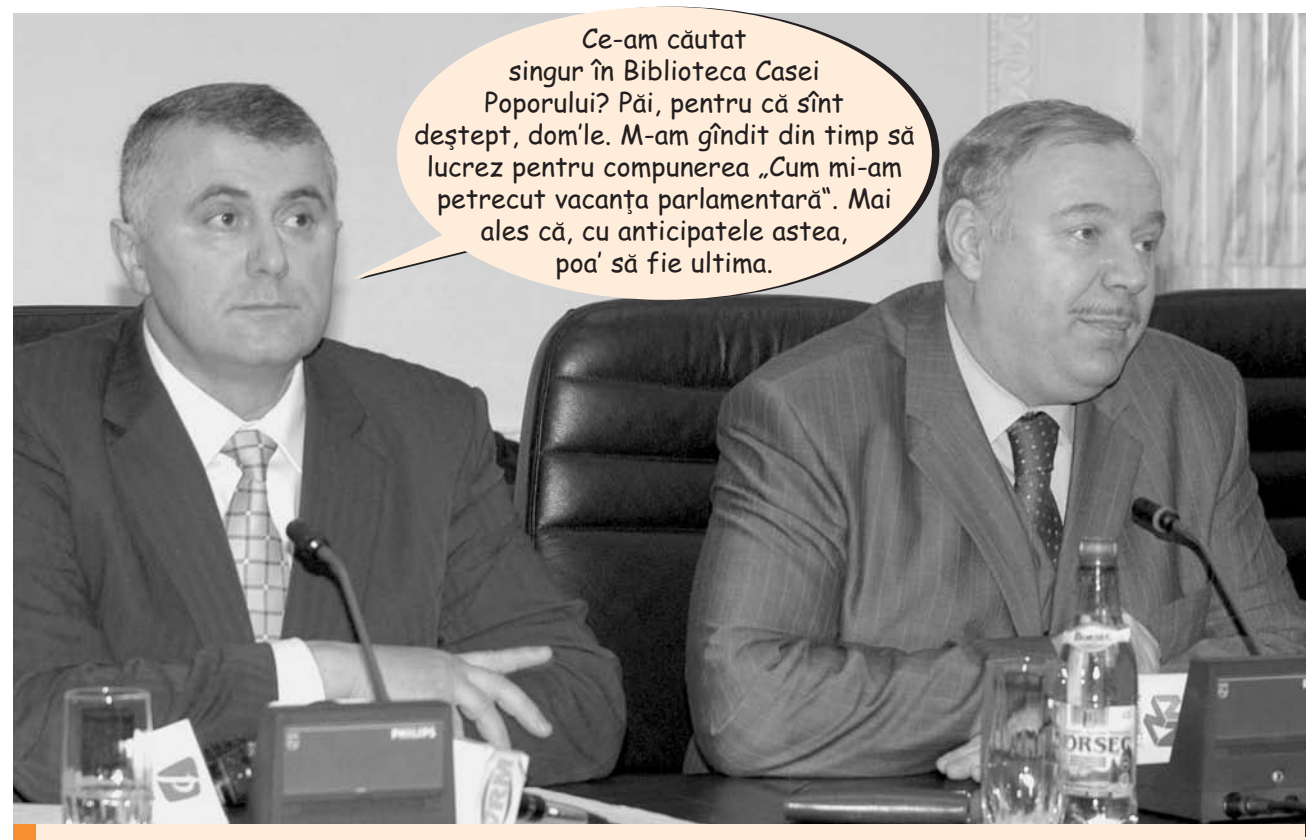
Ce-am căutat singur în Biblioteca Casei Poporului? Păi, pentru că sînt deştept, dom'le. M-am gîndit din timp să lucrez pentru compunerea „Cum mi-am petrecut vacanţa parlamentară“. Mai ales că, cu anticipatele astea, poa' să fie ultima.

Deputatul PSD Ioan Timiş, un împătimit cititor al lui Freud, descoperind complexul oedipian în PSD: i-am tras-o lu' Bunicuţa, că prea o făcea pe tătucul

Reporter: Ce citeaţi cînd v-au descoperit ziariştii şi Năstase?

Ioan Timiş: Eram cu o carte în mînă, despre viitorul ştiinţei politice, a lui Laswell. Îmi place tipul ăsta, mai ales în ceea ce priveşte teoria asupra guvernării, fiindcă el, la un moment dat, spune că oamenii trebuie să fie guvernaţi, autoguvernaţi, iar dacă sînt norocoşi, chiar bine guvernaţi, dar, în orice caz, guvernaţi. Pe această filosofie construieşte toată ştiinţa lui politică şi îmi place chestiunea asta. Eram cu el în mînă, dar consultam Jaquelle şi Pactet. Îmi pregăteam lucrarea de doctorat, nu eram acolo ca să fac poze cu jurnaliştii.

Rep.: În ce vă daţi doctoratul?

I.T.: În politică şi Parlament, în domeniul constituţional şi al instituţiilor politice.

Rep.: V-au ajutat cărţile în vreun fel în viaţă?

I.T.: Fără cărţi nu sîntem nimic. Pînă la urmă, învăţăm de la părinţi, de la profesori şi din cărţi. Nu cred că viaţa unui om care vrea să se instruiască poate merge înainte fără cărţi. Pe mine m-au ajutat cărţile fiindcă sînt din Haţeg, din provincie, şi trebuia să învăţ multe lucruri din cărţi, fiindcă în Haţeg nu sînt evenimente, fapte prea multe. E cam locul unde nu se întîmplă nimic.

Rep.: E, au fost…

I.T.: Sigur, e o ţară Haţegul! E ţara zimbrilor, a lui Litovoi şi are şi graniţe naturale, dar bine, trăim într-o societate globalizată, nu se mai pune problema ţărilor mici.

Rep.: Ce carte vă plăcea în copilărie?

I.T.: Imaginaţi-vă! De la Creangă la cărţile despre Tom Sawyer, poveştile cu indieni.

Rep.: Eraţi cu Winettou?

I.T.: Cum să nu! Şi cu Old!

Rep.: Spre tinereţe?

I.T.: Am mers pe carte de psihologie. Multă! Nici nu pot să-mi amintesc! Apoi, am făcut facultatea de filosofie şi apoi şi de drept!

Rep.: Aţi citit tot Kant?

I.T.: Nu-mi spuneţi de Kant! Lucrarea mea de stat era despre natura şi esenţa umană! Atîta Kant, Schopenhauer, Marx şi Engels am mîncat că nu aveţi păr în cap! Şi Marx, şi Engels au farmec pe lucrări de filosofie fără tangenţă cu lupta de clasă. Am luat 10 la cel mai dur profesor, Pop, ucenicul lui Blaga. M-a considerat nemaipomenit de deştept, dar cînd? După ce am citit!

Rep.: Şi ce e omul?

I.T.: Uite, teoria unui psiholog american: omul este o celulă în care sînt închise pe viaţă o tînără fecioară, o maimuţă obsedată sexual şi toată afacerea e condusă de un funcţionar de bancă foarte nervos! Aţi înţeles? Aia din noi, uite-aşa, maimuţa care e obsedată în toate felurile şi se mişcă aşa şi nervii care controlează jocul ăsta, dinamica asta între una şi alta.

Rep.: În celula dumneavoastră care e mai tare: maimuţoiul, nervul sau fecioara?

I.T.: Chiar acum cred că e un echilibru!

Rep.: Din ce vine echilibrul de acum?

I.T.: Nu ştiu cum să vă spun, vine din experienţă. Am avut multe probleme, le-am depăşit, am avut stări la limită şi înveţi, cîjul trupului, al gestului! Mergi direct la subiect dacă descompui femeia aşa!

Rep.: Inseamnă că aţi fost fericit!

I.T.: E greu de spus asta. Cînd vrei să afli mai mult, parcă nu poţi spune asta. Fericirea absolută n-o întîlneşte nimeni.

Rep.: La ce vă trebuie două facultăţi?

I.T.: Prima facultate, filosofia, mi-a plăcut. Picasem la Istorie cu o notă mare şi am intrat la Filosofie. Am terminat Filosofia şi soţia mea voia la Drept. Am pregătit-o pentru Drept, a intrat şi m-am dus şi am făcut şi eu facultatea. Ca să nu fie singură! Mi-a folosit foarte tare.

Rep.: Trădare nu e să treci de la PD la PSD?

I.T.: PD şi PSD au fost împreună cîndva. Eu am ales atunci PD, varianta, ziceam eu, occidentală. Am mers la PSD, pot să spun că, optînd astfel, m-am întors înapoi şi cu asta nu mai spun nimic!

Rep.: Dar un om cu atîta carte, cu două facultăţi, de ce trece de la un partid la altul?

I.T.: În acest moment, partidele politice îşi schimbă uşor ideologia, fiindcă există o fluiditate în ceea ce priveşte orientările politice, iar membrii unui partid trebuie să se definească mereu.

Rep.: Sînteţi cam rotunjor! Filosoful ce spune cînd nu-şi mai vede buricul?

I.T.: Burta am cîştigat-o în timpul lui Constantinescu, cît am stat acasă şi nu am fost parlamentar. De un mandat mă tot lupt cu ea şi nu reuşesc! Uitaţi-vă la mine peste un an-doi!

Rep.: Care e citatul ce vă ţine în priză?

I.T.: Unul din Socrate sau din corifei, nu ştiu sigur cui aparţine: „Ai reuşit, continuă, n-ai reuşit, continuă!“.

Eugen ISTODOR

Campania se întoarce.
Acum cu Ministerul Culturii alături!

Pentru monumentul unei femei monumentale

Motto: „*Trei zile dacă mai trăiesc, da' vreau să ştiu că s-a limpezit lumea*“
Elisabeta Rizea

În ianuarie 2004 publicam în *Academia Caţavencu* un apel pentru construirea unui monument al femeii de patrimoniu istoric Elisabeta Rizea din Nucşoara. Am încercat să facem puţină dreptate. Intelectuali de marcă, simpli cetăţeni din judeţele ţării, miniştri, copii au donat aşa cum şi cât au putut, până la 11.000 de dolari, în august, anul trecut. Bani „de soclu“, despre a căror folosinţă am dat seamă în paginile revistei până în septembrie anul trecut. Apelul s-a desfăşurat pe tot parcursul anului: s-au organizat mitinguri oficiale, s-au difuzat reportaje şi emisiuni la TVR 1, Antena 1, PRO TV, Radio România Cultural, apeluri în presa locală şi centrală, s-a construit un website www.elisabetarizea.ro de către firma Zitec (căreia îi mulţumim pe toate căile). Cel mai emoţionant moment a fost însă atunci când copiii din satul Mereni, jud. Constanţa şi-au donat puţinii bani de buzunar pentru construirea monumentului, impresionaţi de povestirea domnului Damian Avrămescu, pe care şcoala îl invitase să le vorbească despre rezistenţa în munţi.

Acum mai oficial, mai hotărât, mai adevărat! Începe campania 2005!

Spuneam în toamna trecută: campania o vom continua chiar dacă va trebui să aşteptăm schimbarea regimului (care, fie vorba-ntre noi, n-avea nici un chef de faţa nici unui luptător anticomunist, fie el şi o femeie ca Elisabeta Rizea, invocând motive ticăloase cum ar fi: „în munţi au luptat şi legionari şi se supără comunitatea evreiască“ (Răzvan Theodorescu, ex-ministru al Culturii) sau „Elisabeta Rizea a fost o colaboratoare nenorocită a Securităţii“ (consilier prezidenţial, astăzi deputat PSD). Acum, într-o emisiune de dimineaţă de la Radio Guerrilla (94,8 FM, ora 9,35), ministrul Culturii, Mona Muscă, fostă semnatară a adeziunilor pe vremea opoziţiei, şi-a declarat sprijinul moral şi material pentru realizarea acestui monument. Bunăoară, acum face nu numai sens, ci şi rost pentru a declanşa campania: „Pentru monumentul unei femei monumentale, Elisabeta Rizea“, partea a II-a. Pentru realizarea acestui proiect se va înjgheba un concurs naţional în condiţii pe care le vom anunţa cu tam-tam. Cei care vor alege cea mai bună lucrare vor fi: Andrei Pleşu, Aurora Liiceanu, Mihai Oroveanu, Radu Varia, un reprezentant al Ministerului Culturii şi unul al *Academiei Caţavencu.*

Încă o dată, pentru cine şi pentru ce

Născută în Domneşti-Muscel, Elisabeta Rizea a ispăşit 13 ani de anchetă şi temniţă grea pentru că a sprijinit activ „banda teroristă Arsenescu-Arnăuţoiu“. În 1964, când a fost judecată pentru recidivă, la numai doi ani de la prima eliberare, a fost condamnată la moarte, iar pedeapsa i-a fost apoi comutată în muncă silnică pe viaţă. În puşcărie a fost bătută şi schingiuită fără milă, iar un colonel de Securitate i-a smuls părul din cap fir cu fir. „Bandiţii“ sprijiniţi de Elisabeta Rizea au fost, de fapt, eroii rezistenţei anticomuniste din Munţii Făgăraşului. Vizitată de Regele Mihai I şi de preşedintele Emil Constantinescu, subiect al mai multor cărţi şi documentare de televiziune, Elisabeta Rizea a devenit după 1989 simbolul tuturor celor care au luptat cu preţul vieţii şi al suferinţei fizice împotriva totalitarismului. Monumentul propus să ia locul statuii lui Lenin în Piaţa Presei Libere este nu numai un simbol al luptei populare sau un exemplu de verticalitate pentru toţi ziariştii care vor trece pe lângă el, ci şi o satisfacţie profund umană că, cel puţin o dată la o sută de ani, se face un pic de dreptate.

Liviu MIHAIU

LEI: RO72 CBIT 4220 1022 9901 2000
USD: RO38 CBIT 4220 1022 9901 3000
EUR: RO04 CBIT 4220 1022 9901 4000
deschise la B.C. ION ŢIRIAC – sucursala Izvor;
titular cont: AŞEZĂMÂNTUL CULTURAL „ACADEMIA CAŢAVENCU“.

Cuvîntul care aversează

Uite că mi-a venit rîndul să scriu „Cuvîntul care…“ într-o săptămînă plină de haz pentru presă. O săptămînă mai mult decît luminată, care a început cu munți de apă prăbușiți peste România și s-a terminat cu cîteva găleți de foc prin metrourile din Londra – asta, probabil, ca să nu-i mai acuze toată lumea pe britanici că sînt reci. Așadar, natura s-a apucat să dea apă la tot cartierul. Luni a curs cu titluri care mai de care mai sugestive, de mi-a fost frică să citesc ziarele: „Luna lui cuptor, ca o toamnă tîrzie – Șase decedați, sute de case inundate“ – ***România liberă,*** „România, sub blestemul apelor – Potop în Olt“ – ***Curierul Național,*** „Pradă apelor“ – ***Adevărul,*** „Salva-Vișeu, tunelul timpului“ – ***Jurnalul național,*** „Banii aduc fericirea angajaților?“ – ***7 plus,*** „Mii de case sub ape în 10 județe – Ploile ucigașe“ – ***Libertatea,*** care, surprinzător, nu citează nici o declarație a lui Nicu Gheară pe această temă. M-au mai liniștit băieții de la ***Cotidianul,*** care nu au picat în borcanul cu panică și au găsit un titlu mai prietenos: „Oltenia ajunse sub ape: multe diguri căzură“.

Din *Adevărul* aflăm că elicopterul lui Tăriceanu nu a putut ateriza decît în Scornicești, localitatea natală a lui Ceaușescu, singurul loc unde a găsit un loc uscat. Te pomenești că s-a uscat pămîntul de dorul lui nea Nicu… A, apropo de nea Nicu: ***Ziua*** ne anunță, tot luni, intenția lui Năstase de a renunța la șefia AGVPS. Marți, apele s-au mai retras. În urma lor s-a descoperit că „Au căzut 100 de diguri și nici măcar un știab“ *(Cotidianul).* Problema e că nu doar digurile se clatină, ci și Alianța: „Alianța D.A., în faza infidelităților – PNL păstrează mariajul cu PD, dar se cuplează «punctual» cu PSD“ *(România liberă).* Norica Nicolai votează în Comisia juridică a Senatului alături de pesediști. Ce ironie: contractul prenupțial cu PD-ul este încălcat ziua-n amiaza mare, fără perdea.

Între apă și foc, Curtea Constituțională a pus ceva gaz pe paiele Coaliției și a grăbit demisia Guvernului Moliceanu (formulă descoperită, cred, de R. Turcescu). Miercuri, Curtea a judecat sesizările de neconstituționalitate privind pachetul de legi ale Justiției și ale proprietății asumate de guvern, formulate de ÎCCJ, PSD și PRM, trei entități care, după cum scrie în ***Averea,*** se cam confundă. Șapte din cei nouă judecători de la Curtea Constituțională fie au fost numiți de PSD, fie au reprezentat PSD-ul în Guvern sau în Parlament, fie s-au căsătorit, cîndva, cu Rodica Stănoiu. Iar trei dintre membrii Curții, adică Petre Ninosu, Acsinte Gașpar și Viorel Stănoiu, sînt incompatibili cu cauza, pe motiv că sînt prea compatibili cu nevestele. Soțiile lor se numără printre reclamanți și probabil că așa se explică titlul, aparent greșit, dat de cei de la *Averea:* „Trei doamne și toți trei“. În original, la Coșbuc, era, se știe, „Trei, Doamne, și toți trei!“, pe albumul *Balade și idile,* 1891.

În așteptarea verdictului de la Curte, ne delectăm un pic cu o fotografie de pe prima pagină din ***Gândul:*** guzganul rozaliu a ajuns deja maroniu/pămîntiu/portocaliu și își dă ochii peste cap, ca să vadă probabil titlul de deasupra sa – „Minciuna lui Hrebenciuc are picioare scurte“. „După ce, acum trei luni, se jura că nu-l cunoaște, n-a vorbit și n-a avut afaceri cu Omar Hayssam, vicele PSD a recunoscut că a vorbit la telefon, că l-a primit în curte pe sirian și au negociat afaceri imobiliare“, zice *Gândul*. Dar în cine să mai ai încredere, că mai știm pe cineva care a zis că nu-l cunoaște pe Hrebenciuc decît din auzite – mai exact, din cele cîteva telefoane pe care guzganul le-a dat cîndva la redacția *Adevărului.*

Aceasta este noua imagine a lui Hrebenciuc, promovată de cei de la *Gândul*. Ei susțin că minciuna lui are picioare scurte și probabil că știu bine ce spun, că sigur s-au documentat temeinic atîta timp cît au avut de-a face cu adevărul lui Hrebenciuc.

Pînă la urmă, a fost o poveste cu final așteptat: „Pachetul Tăriceanu, returnat la Parlament de Curtea Constituțională“ *(Adevărul* de joi), unde sperăm că nu va rămîne nesupravegheat, ca să ne trezim cu trupele anti-Euro pe cap. De aici încolo, a rămas cum am stabilit: ***Ziua*** de joi anunță că „Guvernul stă să cadă“. Am ales titlul din *Ziua* pentru fotografia care l-a însoțit, și anume un Tăriceanu concentrat, cu mîinile întinse în față, părînd a-și căuta echilibrul. Și a căzut, astfel că vom avea anticipate, fapt rezumat perfect tot de *Ziua,* pe prima pagină de vineri: un Băsescu zîmbitor, făcînd celebrul semn internațional cu degetul mare în sus (ăla de bine, nu ăla de rău), alături de titlul „Pohta ce-am pohtit“. Pe ăla de rău îl vom arăta teroriștilor care au bombardat joi metroul din Londra.

Închei aici, nu mai insist cu bombele și predau ștafeta colegului care va scrie „Cuvîntul care…“ de săptămîna viitoare: văd că iar s-a înnorat.

Gabriel DROGEANU

canalul mass-midia năvodari

● **Piața mass-media clujeană are doi noi „investitori strategici“. Primul dintre aceștia, tînărul deputat PD Daniel Buda, a achiziționat prin interpuși postul local Alpha TV, plătind „doar“ cîteva zeci de mii de euroi. Cel de-al doilea este nimeni altul decît pesedistul Vasile Tulbure, fostul șef al CFR-Marfă, poreclit „danioanpopesculcăilorferate“, care, sătul de castanele luate în presa locală, și-a achiziționat și el organul său propriu – *Monitorul de Cluj.* Din păcate pentru cei doi, nici unul dintre organe nu va avea șanse de redresare, dacă patronii le vor folosi exclusiv pentru a-și scuipa cu noroi adversarii politici. Iar dacă nu le vor folosi pentru asta, oare, chiar, de ce le-au mai cumpărat?**

● **Tudor Giurgiu, noul președinte-director general al TVR, a stîrnit panică între miile de angajați ai societății, apărînd, cu nesimțire, la serviciu, în bermude. Mai mult, n-avea nici cravată la tricou.**

Zețarul Ivan

România.
Mici fragmente de neant.

Carcasă de piatră!

Coloană de maşini de nuntă. De una e agăţată o şfară cu cutii de conserve. Iar pe o hîrtie lipită în spate scrie: „Proaspăt vopsiţi! Pardon, proaspăt căsătoriţi!". Glume, glume – măcar acum, înainte de nuntă. Stai, ginerică, să te văd peste cîteva luni, cînd o să-i sară smalţul nevestei şi o să scoată neamţul din tine… Oricum, eu zic că dacă tot ai făcut poanta asta, s-o laşi aşa, cu „proaspăt vopsiţi", ca să fii sigur că nu ţi se urcă soacra-n cap.

PSD a făcut şi o pustietate de bine

Am ajuns acum ceva vreme într-un sat mic şi uitat de lume din Dobrogea. Gura Dobrogei îi spune. Vreau să vă spun că am rămas cu gura căscată: linişte deplină, nu există semnal pe telefoanele mobile, iar în afară de vîntul curat, fără E-uri şi de oile ciobanilor din zonă se auzea doar respiraţia animalelor mici care săreau în faţa maşinii; sătucul a fost lăsat în mijlocul unei rezervaţii uriaşe, ticsită de peşteri şi de vestigii fără vîrstă – iar cea mai bună dovadă a atemporalităţii a fost un călăreţ neînfricat ce strunea trei cai sălbatici avînd pe el un tricou cu PSD! Culmea e că trece şi o cale ferată, sînt şi viaducte, iar cît m-am învîrtit pe acolo am văzut şi un tren cu patru vagoane şi o locomotivă Diesel – probabil că era o cursă de acum patru-cinci ani.

Patrupedele, bipedele şi unineuronalii de pe străzile noastre

Pe străzile din cartierul Tineretului, cele mai frecvente prezenţe sînt aşa: pe primul loc, poliţiştii, urmaţi îndeaproape de căruţele din care se cîntă „Sticle goaaale! Zeare veeechi! Feare care nu vă mai trebue! Alo, doamna, vi s-ă bulit dresu-n cur, hahahă!". Nici poliţiştii, nici ţiganii cu căruţele nu par să aibă vreun succes în cele ce le întreprind. Şi unii, şi ceilalţi se plictisesc de moarte. Dar măcar ţiganii mai au un cîine la căruţă, deci mai au cu cine discuta. Pe cînd poliţiştii n-au nici măcar cîini. Ei cu cine ar putea să schimbe o vorbă, în caz că le vine, dacă n-au cîine? N-o pot face decît între ei, fiindcă, din cîte am observat, cîinii ţiganilor nu intră-n vorbă cu necunoscuţi.

Despre fericite şi nefe

Acum cîteva dimineţi, o tanti la 30 şi ceva, altfel cam nefe, m-a claxonat isteric din Matiz-ul ei pentru că eu, paşnicul conducător al autovehiculului din faţă, n-am călcat pietonii de pe trecere ca să-i fac dînsei loc. Un pic mai tîrziu, cînd m-a depăşit cu 85 la oră, s-a uitat la mine ca la un ageamiu în ale şofatului şi m-a înjurat. Marcat de incident, aş propune un sistem de circulaţie ca pe vremea lui Ceauşescu: o zi să circule alea cu soţ, o zi să circule alea pe care le-a părăsit soţul – ca să ştiu şi eu cînd să iau metroul.

Ethos, Porthos şi Aramis

reportaj cu ţara de gît

Credit şi nu cerceta

Da, doamnă, am adus adeverinţa: bunică-mea, care stă în vila de pe Paris, va muri şi-o să-mi lase mie casa. Uitaţi, am aici actul de moştenire şi de la casa socrilor, care, desigur, or să moară şi ei. Acum puteţi să-mi daţi şi mie împrumutul pentru o garsonieră confort III în Rahova, fără baie şi bucătărie? Poftiţi şi adeverinţa de salariat – ca să pot plăti dobînda de 300% pe an la împrumut, săru' mîna!

Grup de clienţi din imobiliare convinşi de superoferta „Doi într-unul": cumperi o casă, o plăteşti de două ori, după care o vinzi ca să poţi rambursa împrumutul

Pentru a realiza un reportaj este uneori recomandat să ieşi din casă. Pentru că eu, unul, nu am încă o casă, am luat-o sistematic şi m-am gîndit să-mi procur mai întîi una. Iar pentru că banii nu mă dau afară din casa pe care şi aşa nu o am, am vrut să apelez la un credit ipotecar, un fel de combinaţie semantică între creditul ipocrit şi cel duplicitar. Vreau să vă relatez despre (i)potecile bătătorite pe la bănci de către orice tînăr înainte de a-şi lua cîmpii sau casă.

Volksbank, Bucureşti, 33 de grade Celsius, coafura rezistă, dar în curînd o să-mi smulg părul. Îi spun doamnei care m-a luat în primire că vreau să aflu mai multe despre condiţiile în care se dă un astfel de credit. Ca să nu o reţin, îi propun să-mi pună la dispoziţie contractul-tip, pe care eu să-l citesc liniştit, iar în final discuţia noastră să se rezume doar la cîteva lămuriri punctuale. Mi se răspunde că în această etapă a aşa-ziselor negocieri eu nu pot vedea încă actul cu pricina.

– Şi ce trebuie să fac pentru a-l putea vedea? – întreb eu.

– Vă depuneţi dumneavoastră mai întîi dosarul, noi îl verificăm, iar dacă totul este în regulă şi vă acceptăm cererea de finanţare, veniţi să semnaţi contractul cu banca, ocazie cu care îl şi vedeţi.

Întocmirea acestui dosar costă după cum urmează: cam între cinci şi opt milioane evaluarea apartamentului, adeverinţa ics, taxa igrec, comisionul zet, şi uite-aşa încet la vale – sau la deal, mai bine zis – pînă la vreo 10-15 milioane, în funcţie de fiecare bancă. Dacă la prima ta întîlnire emoţionantă cu contractul ajungi la concluzia că nu îţi convine ceva, ai libertatea să nu îl semnezi. Dar astfel reuşeşti să dai cu piciorul la milioanele pe care tocmai le-ai cheltuit.

Banca Comercială Română, Bucureşti, 28 de grade, coafura rezistă, nervii mei nu prea. Aceeaşi întrebare din partea mea, cam acelaşi răspuns din partea lor:

– Întrebaţi-mă ce vreţi să ştiţi şi vă spun eu!

Din experienţă ştiu că socoteala din gura funcţionarului nu se potriveşte cu socoteala din capul avocatului care a redactat contractul, astfel încît banca să fie blindată cu cîte zece pagini de clauze.

– Aş vrea să ştiu tot, dar tot ce conţine contractul, cuvînt cu cuvînt.

– Ce, mă, eşti deştept, du-te la alţii dacă nu-ţi convine!

BRD – societate generală, Bucureşti, 25 de grade, se adună norii pe cerul speranţelor mele. Sînt asigurat că după ce sar din cele 10 milioane, dacă semnez contractul, totul va merge ca pe r(o)ate lunare.

– Stimată doamnă, scrîşnesc eu printre dinţi, dar nu vi se pare normal să cunosc mai bine condiţiile în care mă înham să plătesc aproape un miliard de lei pe o perioadă de 20 de ani? Nu cumpăr o pereche de pantofi, ci o casă!

– Păi, tocmai, dom'le, că aici nu vindem pantofi! – spune tanti bancherita şi-mi dă papucii.

Concluziile studiului meu, care a mai cuprins ING-ul, Banca Ţiriac şi MindBank, sînt următoarele: într-o economie de piaţă, fiecare este liber să vîndă ce vrea şi cum vrea, dar clientul are dreptul de a şti ce cumpără cu puţin înainte de a da banii. Acelaşi studiu arată că aproape nici un solicitant nu mai dă în spate de la semnarea unei ţidule neprietenoase, asta în cazul în care se mai oboseşte să o citească, după ce a risipit o poală de bani. Şi acelaşi studiu arată ce mare dreptate a avut marele filozof şi antrenor Bora Milutinovici cînd a zis: „Dacă taică-tău nu e milionar, nu ai nici o vină. Dar dacă socrul tău nu e milionar, atunci tu porţi toată vina".

Eufrosin Ipoteca

Jos mafia, sus fusta!

Ziarul lui Vadim, *Tricolorul,* a mai dat o lovitură sub centură mafiei. Doar că, de data asta, locul de sub centură a fost cam moale chiar şi pentru capul tare al tribunului. Iată, oameni buni, cum a prins-o *Tricolorul* pe unguroaica Cicciolina „bătîndu-şi joc şi de drapelul american, şi de Statuia Libertăţii"! Băi, da' ce mi ţi-au mai prins-o pe panamă! Huo, jos cu iredentismul maghiar! Sau sus? Păi ăştia, dacă şi-au bătut joc şi de drapelul american, vă daţi seama ce sînt în stare să facă cu al nostru. Mai ales că al nostru are şi varianta cu gaură.

Bacilul Tricholoras

Singurică, singurică printre poeţi?

E uşor a scrie versuri, dar nu atît de uşor e să le faci celebre – şi-o fi zis probabil în sînul său mic şi gingaş, precum o jumătate stoarsă de portocală de Sicilia, poetesa Elena Ştefănescu, în timp ce-i scria o dedicaţie *(vezi facsimile)* criticului Alex. Ştefănescu. Simţea despre ea că are talent, că harul îi curge prin vene, în jos, spre partea dorsală *(vezi foto jos)* şi că e păcat să-l lase să se prăpădească aiurea, pe apa weekend-ului, prin discoteci sordide,

în loc să-l facă pachet şi să-l arunce, fără chiloţi şi sutien, aşa gol-goluţ, direct în aşternuturile criticului. Dar ce credeaţi, băi, că noi, tinerele poetese, sîntem toate nişte fraiere care nu ştim să deschidem gura? Credeţi că fandosiţilor ăstora de critici trecuţi de prima tinereţe nu le place să vadă un tînăr talent, golit de prejudecăţi artistice, stînd adorativ în genunchi în faţa evidenţelor şi lăsîndu-se pradă extazului poeziei pure, al oralităţii

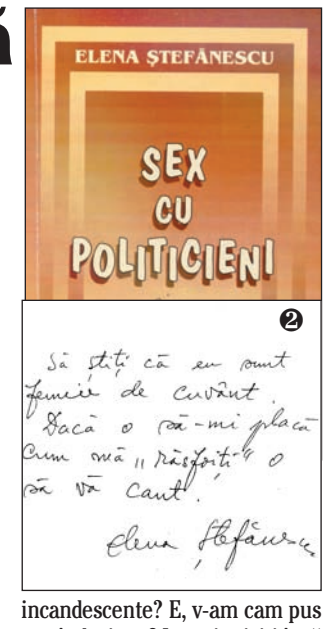

incandescente? E, v-am cam pus pe gînduri, nu? Ia mai priviţi încă o dată foto şi mai gîndiţi-vă! Dacă nu vă hotărîţi să vă aşezaţi comod şi să mă citiţi integral din cap pînă-n picioare, puteţi să mă frunzăriţi succint, din picioare, ca pe un pliant deschis. Hai, mă, ce vă hliziţi ca boii? Mă citeşte vreunu' sau tre' să dau anunţ la revista *Revista* că-s poetă tandră şi caut critic serios, să mă răsfoiască cu degetul lui mic umezit de emoţie artistică?

Urmuza veselă

Bursa șpăgilor

Ce ți-a luat ceafa groasă iei înapoi cu șpaga grasă

Drugi slitîri i drugi priatîli românschi i bulgartătă, vă rugăm să vă ridicați un pic de pe ochi masca de castraveți și să vedeți ce șmentătă se pot face cu despăgubirile pe care le au de primit cetățenii români care și-au părăsit proprietățile în Cadrilater. Statul român a încasat în 1940 și în 1953 circa 6.000.000 de leva (cam 4.000 de miliarde de lei azi, sau, exprimat în moneda forte din toate timpurile a bulgarilor, vreo 80.000.000.000 de borcănașe de cornișoni murați) pentru toate proprietățile abandonate forțat de români. De-abia în 1998 s-a dat o lege care prevedea cum despăgubirile pot să treacă de la stat la cei păgubiți. Fiind vorba, după cum spuneam, de 80.000.000.000 de borcane de cornișoni, normal că în bucătăria Guvernului s-a copt o șpagă. Rețeta ei e următoarea: cine vrea să primească despăgubiri trebuie să sacrifice 10% din cît are de primit și să-i pună pe tavă unor persoane din Guvern. Persoanele respective, unse de șpagă, vor face apoi ca și dosarul de despăgubire să meargă uns. Cine sînt persoanele respective? Lăsăm PNA-ului plăcuta surpriză să le descopere. Le spunem doar să sune la Palatul Victoria, la numărul 314.34.00, int. 1222. E un număr pentru relații cu publicul. Cînd le va răspunde o voce de cucoană arțăgoasă, care se răstește la oricine sună și mai închide și telefonul în nas, să știe că sînt pe drumul cel bun. Vocea asta acră nu devine dulce decît atunci cînd ia șpaga de 10% ca să facă aranjamentele pentru despăgubiri. Procesul e invers decît la castraveți, unde cu 10% sare și 40% apă îi faci din dulci, acri.

Castraveta Biriș

În Vrancea, Oprișan are *Monitorul,* calculatorul și Internetul

Pe lîngă firele nevăzute care leagă Primăria Focșani de Consiliul Județean Vrancea și, mai departe, de clientela oamenilor de afaceri pesediști, există și un fir mai vizibil: cablul prin care CJ-ul lui Oprișan distribuie către primăria colegului de partid, Decebal Bacinschi, Internet. Mai la vale pe conexiune găsim firma B.P. Office care, pe lîngă primărie și CJ, mai asigură necesarul de kilobiți și ziarului *Monitorul de Vrancea,* al cărui necesar de publicitate este asigurat în bună parte de Consiliul Județean. Important pentru această *vranch conection* (sau filieră vranceză) nu este faptul că B.P. Office aparține pesedistului Mihai Danielescu, foarte apropiat de Marean, despre care se spune că ar fi chiar coacționar aici. Mult mai importantă este viteza cu care acești viruși descarcă megasume din banii publici. Contractul nr. 7195 din 5 decembrie 2002, încheiat, bineînțeles, fără licitație, arată că valoarea Internetului furnizat anual de CJ primăriei este de 75.598 de euro, cu tot cu TVA. Dacă împărțim cele 3,1 miliarde la perioada respectivă ajungem la o viteză de 8,4 milioane de lei pe zi sau 350.000 de lei pe oră, ceva mai mult decît mă costă pe mine Internetul de acasă într-o lună întreagă. Uite cum, mergînd pe firul roșu și scurt al calculatoarelor, pesediștii vrînceni au reușit să facă un *shortcut* în buzunarele contribuabililor.

Spamela Anderson

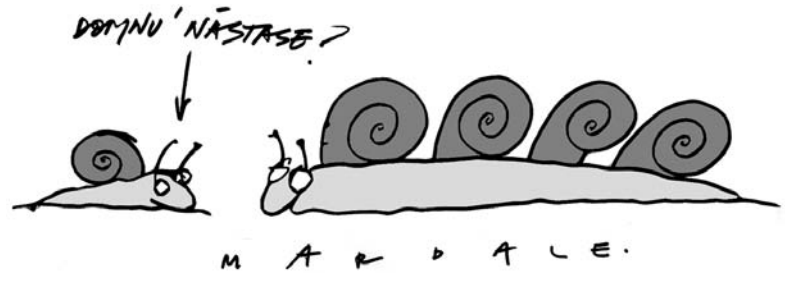

Șine duce pe noi în ispită, la second-hand

Ultima găselniță a noii gărzi a Regiei Autonome de Transport Craiova este – țineți-vă bine de bară, fraților – achiziționarea de șine pentru tramvai la mîna a doua, considerate mult mai bune și mai ieftine decît cele autohtone, pentru a înlocui vechea cale de rulare extrem de uzată. Ideea este bună de comunicat și altor sectoare și regii ale primăriei. Așa s-ar putea scoate la lumină și străzile Craiovei folosind asfalt la mîna a doua din străinătate, poate și canalizări dezafectate, care să fie instalate în cartierele ce n-au beneficiat în viața lor de această utilitate. Vestea bună este că nu vor trebui importați nici călători și nici pietoni la mîna a doua, că așa ceva deja avem.

Religia Autonomă de Transport

Românul freacă monumenta

– senzaționalele păreri ale *Academiei Cațavencu* –

În Piața Revoluției, s-a ridicat ceva. Scepticii vor spune că-i imposibil: cine să-l fi ridicat pe domnul nea Nicu Văcăroiu din fața fostului Senat, hai să fim serioși? Și au dreptate. Dar ridicătura din Piața Revoluției este meritul altcuiva. Al lui Ion Iliescu. Monumentul-ridicătură care s-a ridicat acolo se numește „Glorie eternă eroilor și revoluției din decembrie 1989". Ce vrea să spună acest monument? – vom lăsa pe alții să răspundă, fiecare cu întrebările lui. Întrebarea la care răspundem noi este: Cu ce seamănă monumentul lui Ion Iliescu? Fiindcă, deși nu ai zice, trebuie să semene și el cu ceva.

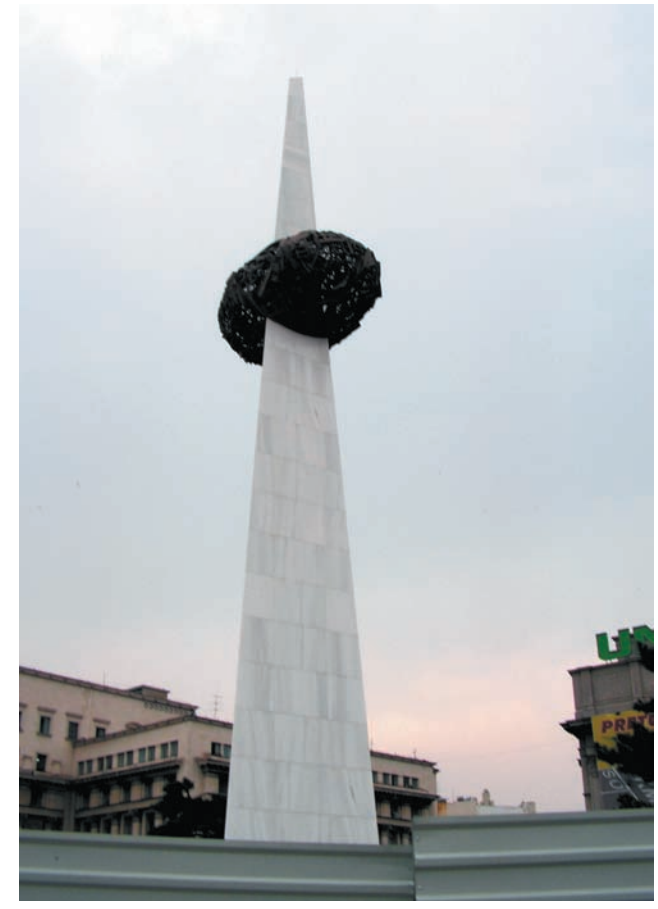

Alexandru DUȚU

De ce mă întrebați cu cine seamănă? Adică ce vreți să insinuați? Nu seamănă, dom'le, cu mine, nu e al meu, terminați cu prostiile astea cu testul ADN! În primul rînd, eu am ochelari și sînt nebărbierit, ceea ce nu se poate spune despre bebelușul sau bebelușa asta. Deși, dacă mă gîndesc că s-a făcut și din banii mei, înseamnă că deja i-am plătit pensie alimentară. Dar, oricum ar fi, cred că l-am făcut la beție, după cum arată.

Doru BUȘCU

Seamănă exact cu țeapa pe care au luat-o la Revoluție cei care se întreabă astăzi cu ce seamănă.

Alexandru CĂUTIȘ

Nu întîmplător monumentul este așezat în apropierea monumentului lui Corneliu Coposu. Vă mai amintiți cum se văita Iliescu că-l împunge seniorul cu sula în coaste. Acum s-a răzbunat nea Nelu și a înfipt în coasta lui Coposu un monument în formă de sulă, pentru eternitate.

Marius DRĂGHICI

Nu mă pot hotărî dacă este o piramidă Tiramisu cu glazură sau Diplomat cu cremă. Cred însă că, peste ani, îi vom putea spune „țeapa lui Băsescu" sau, cine știe, chiar a lui „Silviu", dacă se întoarce lumea cu fundul în sus.

Gabriel DROGEANU

La prima vedere am zis că nu seamănă cu nimic. Ar fi fost fenomenal, zic eu, să nu semene cu nimic. Ar fi avut farmec. După democrația originală girată de el, nea Nelu ne-a dat și cel mai original monument din istoria monumentelor, de la crearea pietrei și pînă acum. Dar trecînd de cîteva ori pe lîngă, mi-am dat seama, încet-încet, că seamănă cu o groază de lucruri. Seamănă cu un vîrf de creion chinezesc pe care o studentă de la Moscova și-a prins elasticul de păr. Sau cu o scobitoare pe care a rămas o bucată de crap la carton. A, gata, parcă aduce și cu un ciocan de fiu de ceferist de la serviciul „frînă reformă". Hî, hî, ne vedem la țepe, în Piața Victoriei!

Cornel IVANCIUC

Găselnița și oribilitatea lui Ghilduș seamănă cu o mătărângă de taur înfiptă într-o baligă de vacă.

Ioan T. MORAR

Monumentul cu pricina seamănă cu orice e sub formă ovoidală și se lasă străpuns de ceva ascuțit. E imposibil să nu cazi în vulgaritate cînd vezi așa ceva. Dar cel mai mult seamănă acest monument cu oftica lui Iliescu pe faptul că Maniu și Coposu, deși au fost închiși de comuniști, au revenit în piața publică și au nume de bulevarde și statui. Ceea ce, după cum merg lucrurile, pentru Iliescu nu va fi valabil în posteritate. Dacă trebuie dat un titlu, aș opta pentru „Privind spre viitor cu fudulie". Cu o singură fudulie, desigur.

Dan STANCIU

Chestia aia seamănă cu o Coloană a Infinitului pe care un maistru de la „Timpuri Noi" a luat-o nițel la pilă ca s-o facă mai *estetică* și pe urmă a montat-o în curtea întreprinderii, cu basca lui plină de gînduri în vîrf.

Alexandru VĂRZARU

Cumva, mi se pare că monumentul este închinat frigăruilor de pui, cu cuburi de carne de porc-pui între care se pun „de toate". Respectiv, ardei gras, roșie și ceapă. Pilonul este reprezentarea figurativă a țepei de frigăruie, iar bila respectivă îmi pare a fi prima roșie pe care bucătarul o bagă pe țeapă, urmînd a îndesa ulterior și restul componentelor. Sigur, se pot ivi multe controverse: ar putea fi totuși stadiul în care a ajuns frigăruia după ce clientul consumator a smuls cu gura sau cu furculița majoritatea frigăruiei. Nu mă cred Dumnezeu și deținătorul adevărului absolut, deci nu bag mîna-n foc că situația e așa cum zic eu.

Alin IONESCU

Dacă te uiți dinspre Biserica Kretzulescu, pare a fi vorba de o frigăruie în care e înfipt un fel de ou de-al lui Năstase, dar la scara 50 pe 1. În schimb, dacă te uiți dinspre Ateneu, îți dai seama că e vorba de creierul lui Iliescu străfulgerat de o idee, e greu de spus care. Dar cel mai indicat e să te uiți de sus. Și atunci te prinzi clar că e vorba de Băsescu înainte să se tundă.

Marius BORȚEA

Seamănă cu Elvis înainte să se îngrașe. Sau cu Daniel Iordăchioaie înainte să chelească. Asta dacă te uiți la monument ca la o operă de artă. Dacă-l privești în termeni culinari, seamănă cu un copac în care a crescut un cuib de barză (ce păcat că nu de lebădă!). Dacă-l judeci ca monument, seamănă cu Monumentul Soldatului Necunoscut; este vorba de un soldat a cărui înfățișare o aflăm, iată, acum; frumos băiat, nu? Mai seamănă și cu Pokémon, care la rîndul lui seamănă cu Tutankhamon. Deci poate fi folosit și ca piramidă, că mumie, dragă domnule Iliescu, deja avem pentru el. Ce nu înțeleg e care-i legătura cu Revoluția. Aduce mai repede cu o lovitură de stat, la bază, și cu o sulă-n coaste spre vîrf.

Simona TACHE

După mine, monumentul ăsta seamănă cu o sticlă de parfum, mai exact cu *Flowers* de la Kenzo de o am eu acasă, pe măsuța din sufragerie, lîngă niște facturi. Mă rog, e cam forțată asemănarea, dar n-am vrut să zic nici *frigăruie* și nici *cartof înfipt în țepușă* de frică să nu mă faceți, după aia, gospodină.

Mircea TOMA

Evenimentele confuze, zbuciumate, controversate pe care românii le-au trăit în decembrie '89 au afectat multe minți. Minți care încercau să împace ideea de sacrificiu cu cea de țeapă. Atât de rău s-a deteriorat românul de frustrare, încât azi e decis să nu-și mai vândă pielea pe promisiuni. De aceea era nevoie în Piața Revoluției de un monument al victoriei pragmatismului asupra idealismului. Un monument care demonstrează că dacă e vorba de o ofertă serioasă, de 2 milioane de euro, românul e dispus să o facă în public fie și c-un cartof.

VOTUL LUI MATEI

Cătălin MATEI

Îmi place să mă gîndesc cum a apărut mîncarea din accident. Spre exemplu, mămăliga. Au măcinat unii niște porumb, a început să plouă, au fugit să strîngă rufele de pe frînghie, casa a luat foc și după ce au stins focul au gustat și le-a plăcut. Dar la escalop de vițel prăjit cu vin și sos roquefort flambat cu Armagnac cum a fost? Unul dintre ăia care descoperiseră mămăliga mîncase un escalop de vițel prăjit cu vin și sos roquefort. Cum băuse cîteva pahărele de Armagnac, a adormit, iar casa a luat din nou foc…

O afacere cu Luxten de amănunte

Au început să iasă la lumină mișmașurile făcute de firma LUXTEN la nivel central, cu marele specialist în astfel de operații, Dan Ioan Popescu, și apoi mînăriile făcute de aceeași firmă la nivel local, în marile orașe. Cum cel mai sărac și mai cinstit dintre oamenii politici, care-l întrece în sărăcie chiar și pe Ion Iliescu, maestrul combinațiilor Vasile Bulucea, fostul primar al Craiovei, a fost inițiatorul, susținătorul și beneficiarul unui astfel de contract cu LUXTEN, e bine să dăm un pic draperia la o parte și să vedem și alte aspecte neobservate ale afacerii.Cît s-a cheltuit pentru iluminarea orașului Craiova și a parcurilor și grădinilor sale se știe; la fel, și cît era diferența dintre suma care s-a plătit la LUXTEN și cît s-ar fi plătit altor firme cu prețuri mult mai mici. Ceea ce se știe mai puțin este faptul că grădinița English-park de vizavi de primărie fusese iluminată pe vremuri de o rețea susținută pe stîlpi de fontă lucrați ca adevărate opere de artă, ce data de pe la sfîrșitul secolului al XIX-lea. Mai tîrziu, stîlpii au rămas obiecte de artă decorativă, pe vremea primului mandat al tovarășului Bulucea ca secretar al comitetului municipal, iluminatul făcîndu-se natural, direct de la Lună. Cum nu toți membrii de partid au gusturile rafinate ale dlui Năstase, dl Bulucea, pentru care arta și cultura sînt noțiuni foarte abstracte, s-a bucurat cînd cei de la LUXTEN s-au oferit să-l scape de aceste vestigii ale capitalismului dispărut. Ajunși pe mîna băieților cu gusturi subțiri de la LUXTEN, puteți fi siguri că stîlpii s-au transplantat în jurul vilelor din cartierele rezidențiale ale altor băieți cu gusturi subțiri și bani mulți. Iar craiovenii simpli au rămas cu ochii în soare, dacă nu în bec.

Men in bec

Autoritățile au atacat *Cotidianul* cu foc și Pană

Dan Matei Agathon, directorul general al Regiei Naționale „Apele Române", s-a enervat pe un articol din *Cotidianul,* semnat de Antoaneta Etveș, și a amenințat zilele trecute că dă foc redacției ziarului și că bă, unguroaico, vă retrag publicitatea, bă, împuți… A, stați puțin, că Agathon e din altă instituție, din alt film și din alt partid, e de la PSD, aveți dreptate. Iar el n-a sunat la *Cotidianul,* ci la *Adevărul,* cu vreo doi ani în urmă, unde a pus cam aceeași placă zgîriată pe creier. Acum, în cazul incendiului de la *Cotidianul,* era vorba de pedistul Aurel Pană, un fost senator trimis cu pluta, de către partidul său, șef la Apele Române. De altfel, cred că pe asta a și mizat piromanul de serviciu al PD cînd a amenințat că dă foc redacției: pe faptul că se descurcă el dacă se împute treaba, din moment ce are atîta apă la dispoziție.

Dar să știți că n-am început chiar din greșeală cu Dan Matei Agathon, modelul lui Pană într-ale amenințărilor. Am început așa pentru că mi s-a părut genială reacția unui membru PSD la gestul directorului de la Ape – iată, citățm din Rovana Plumb, colega de partid a fostului ministru al Turismului: „Poate că nu ați înțeles pînă în acest moment care este rolul presei, nici într-un caz acela de a scrie articole la comandă, ca niște slugi, cărora le-ați dat bani de publicitate". Hai, nu mai rîdeți, că prea a zis-o cu foc – aoleu, ptiu!, ptiu! Mai bine vă uitați la efectul psihologic pe care a mizat PSD-ul: a pus o ditai Plumbul să dea de pămînt cu un biată Pană!

Emil Foc

La Iași, MTS Leasing s-a folosit de filiera ruso-arabo-pesedistă

România este acea țară eternă și fascinantă din coasta Rusiei, din care Ceașcă împușcatu' a mătrășit nemții și în care a naturalizat arabii. Arc peste timp: la 15 ani după ce și Ceașcă a fost mătrășit, nemții s-au întors, să-și ia înapoi niscaiva zeci de meleoane de euroi pe care se pare că le uitaseră pe aici. Un exemplu concret îl constituie cei din familia Metzen, de la MTS Leasing. Nimic nu le-ar fi ieșit acestora însă, la Iași, cel puțin, dacă nu ar fi fost ajutați de un arab. Cu acesta din urmă, ieșenii au avut tot timpul să se obișnuiască. Căci omul, Ahmad al Deiri pre numele său, a venit ca student sirian la Iași prin 1980. A rămas și după 1990, și-a făcut firme și a pus pe picioare afaceri, ba și-a tras pînă și nevastă moldoveancă. Ahmad s-a obișnuit repede cu obiceiurile locului. Astfel, prin 1998, a importat din R. Moldova 840 de tone de zahăr de 250.000 de coco și a facturat ca beneficiar Unicom Transit Tortola din Insulele Virgine, de a rămas statul român cu o gaură de 61.000 de coco. Apoi și-a făcut nevasta reprezentant Unicom Holding la Iași, firma aia de basarabeni de adusese toată huila din Rusia la noi. Probabil tot atunci a cunoscut și vasta activitate infracțională a numitului Armen Călin, deputatul autoexilat din Rusia după ce a devalizat niscaiva fonduri de pensii pe acolo, același Armen care a falimentat și fosta bancă românească Unirea. Și care Armen și-a băgat coada și la MTS Leasing România. Și, dacă am ajuns aici, să spunem că, la Iași, MTS Leasing a lucrat prin Siraj Ad Impex, firma lui Ahmad al Deiri. Căruia un consiliu local pesedist i-a concesionat aproape moca teren în Iași, pentru blocuri-țeapă de la MTS, nu la multe luni după ce Siraj Ad Impex donase 250 de meleoane de leuți la campania electorală a PSD. Ca să vă întristați și mai tare, vă mai spunem că, în timp ce nemții Metzen erau bine-danke în Germania, Ahmad al nostru era binesalamalecum în Siria.

MTS Losing

Obrazul subțire cu pariuri se ține

Ministrul PNL al Agriculturii, Gheorghe Flutur, se ține de pariuri. După ce a schimbat legile proprietății și după ce a lansat programul „Fermierul", Flutur consideră că a cîștigat pariul cu agricultura. Ministrul a pus pariu cu Traian Băsescu că-l va convinge pe Călin Popescu Tăriceanu să demisioneze și să declanșeze alegerile anticipate și a reușit. Acum, Gheorghe Flutur a promis lemne la un preț mai mic la tot poporul pentru ca poporul să fie mulțumit și să-i deschidă ușa Alianței D.A. atunci cînd aceasta se va întoarce la el. Flutur dorește ca astfel să cîștige și cel de-al treilea pariu, cel cu PSD-ul, un partid căruia i-a promis că-l va scuti de efortul guvernării cel puțin 20 de ani de-acum încolo.

Coasa de pariuri

Ana, dragă, vino deseară în emisiune, am o dezvăluire senzaţională: căţeluşa lui Adrian Păunescu va rupe tăcerea şi va interpreta „Deşteaptă-te, române!" la clavecin, în timp ce un clarvăzător va vindeca în premieră o bolnavă de SIDA care, la rîndul ei, în exclusivitate, va dovedi în direct că mama lui Sile Cămătaru este centrul energetic, senzaţional, al Traco-Geţiei, cu capitala la Sarmizegetusa!

Anacronica TV

Televizoarele sfînt pe cer

M-am trezit azi-dimineață pe la un 8 jumate. După care telefonul mi-a sunat din sfert în sfert de oră pînă pe la nouă jumate. Mi-a și vibrat și m-a enervat că arcurile saltelei preluau vibrația telefonului și rezulta un muget. După care m-am îmbrăcat, mi-am băgat căștile în geantă, mi-am luat încărcătorul și am plecat la serviciu. M-am suit în autobuz și m-am înghesuit cu trei bătrîne. Am coborît din autobuz și am vrut să mă sui în troleu, dar troleul a plecat și m-am întors în autobuz. Am coborît din nou și am luat-o pe jos spre redacție. Am încercat să merg cît de repede am putut ca să o depășesc pe o tipă înaltă care mergea cu aceeași viteză ca mine. N-am vrut să las impresia că merg special în spate ca să mă uit la fundul ei. Am depășit-o, într-un final, chiar dacă mă durea șoldul de efort și deodată, din spate a țîșnit o tipă foarte mică, foarte scundă, care mergea mult mai repede decît mine. Am lăsat-o să se ducă în față. Am ajuns la serviciu și m-am așezat la birou. Care este legătura cu televiziunea, o să vă întrebați. Care e legătura cu cronicile TV, or să mă întrebe colegii mai mari. Păi, am un televizor acasă și unul la birou. Ce, între ele eu nu exist?

Cătălin MATEI

Cîine pînă la închiderea programului

După pasiunea exacerbată a PRO TV-ului pentru Jiji Becali, iată că și televiziunea publică și-a descoperit o slăbiciune: Dinamo. Una-două, cum mai trage Procuroru – personaj cu dublă legitimare, Dinamo și TVR – un fum din trabuc, cum se mai dă un amical fisîit în prime-time, pe TVR 1, o banală incursiune a băieților la bazinul de înot devine prima știre a jurnalului de sport, iar fostul plutonier Gigi Nețoiu, actualmente șef la club, îi calcă pe urme, în vizibilitate, onorabilului Nicu Gheară. Am urmărit zilele trecute niște relatări fără sens din *backyard-ul* marelui sforar de la Dinamo, încununate cu o vizită la cotețele în care hămăiau niște cîini înfiorători, gata să înghită pe nerăsuflate camera de luat vederi generos hrănită din taxa smulsă cu forța de la popor. Asistăm la un fenomen ciudat: cîinii de pază ai democrației devin treptat cățeluși de companie ai emanaților democrației.

Gigi Nesimţoiu

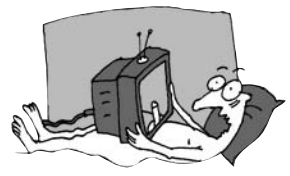

trampa și ecranul

★ Cristoiu iar a apărut la OTV, la Dan Diaconescu. Deja nu mă mai uit la cei doi care vorbesc pentru că, pur și simplu, mă gîndesc că este la fel ca la mine și la prietena mea. De o vreme încoace mă uit la ea și îmi dau seama că ne-am spus tot ce era de spus.

★ Am încercat în week-end să scriu niște casete cu informații reale inspirate din ceea ce vedeam la televizor. Ei bine, nu am văzut nici o știre mișto sîmbătă dimineață la televizor. Eu știam că rolul televiziunii este, în primul rînd, să informeze, nu să mă trimită la serviciu nepregătit.

★ Pentru doar o fracțiune de secundă am dat pe Național TV și am remarcat că se dau ca premii, în continuare, baxuri de suc și sticle de vișinată produse de patronii trustului. Adică, practic, nici un fel de schimbare. Mi se pare foarte mișto că, după atîția ani de televiziune, singurul lucru care s-a schimbat la acest post este data de expirare a premiilor.

★ N-am înțeles încă de ce a apărut Antena 3 fără să existe Antena 2. Ce s-a întîmplat cu Antena 2? Au lăsat numele ăsta pentru PUR, cînd o să se satureze patronul și de denumirea „Partidul Conservator"?

★ Poate vă întrebați ce se întîmplă în sediul OTV în nopțile de week-end, atunci cînd Dan Diaconescu e plecat la țară. Ei bine, vă zic eu. Sînt 4 coțohîrle împopoțonate, pe două dintre ele le știu din Agenția lui Mărculescu. Ce făceau ele? Stăteau de vorbă cu clienții, pardon, cu telespectatorii la telefon și preluau dedicații, după care difuzau niște videoclipuri, probabil de pe casetele VHS cu SuperChannel. Cam asta e tot. A, și mai și cîntau din cînd în cînd. Nu de alta, dar putea să vină oricînd Diaconescu și să le prindă că răspundeau la bipurile telespectatorilor pe banii lui.

★ M-a spart Andrei Zaharescu, sîmbătă seară, cînd s-a apucat și el să transmită de la Voroneț, pe Antena 1, despre potopul ce tocmai se abătuse asupra zonei. A stat să explice sentimentele sale profunde, mai adînci decît pîrîul cu găini moarte ce se umflase brusc lîngă el, și să ne spună că s-ar putea să cedeze emoțional, mai abitir ca digurile din Oltenia. Se citea nerăbdarea pe fața Gabrielei Vrînceanu Firea, care pînă la urmă i-a și zis, din studio, să explice mai repede – cu cuvintele lui – ce se întîmplă pe acolo. Oricum, chestia e că ce spusese Firească într-o frază, înainte să-i dea legătura, s-a chinuit el, cititorul profesionist de prompter, să zică în juma' de oră. Da' bine, totuși, că n-a fost și Marina Almășan prin preajmă, ca să facă, repede, și un concurs cu uscătoare de păr și aspiratoare.

★ Treceam cu mașina prin Ialomița – sau Călărași, dar cred că-i tot aia – și singurul post pe care îl auzeam era Radio Trinitas, un post confesional. Știri. „Nu știu care înaltă față bisericească a împlinit 15 ani de la înscăunare, bla, bla…" și, deodată, îl aud pe Năstase. Să intru-n pom, nu alta! Pînă la urmă m-am lămurit că, de fapt, era doar un preot-reporter care avea exact vocea fostului premier. Iar acum nici măcar nu mă mai mir așa tare. Dacă stăm și ne gîndim un pic, Năstase are cel puțin două lucruri în comun cu Dumnezeu – amîndoi au foarte multe case, pline de picturi.

★ A, să nu uit alta, de la radio. A început să funcționeze Radio Dobrogea, postul ăla de care am scris noi că e, după acte, al lui Teodosie Show. Am ascultat cîteva minute și am prins, în afară de o bucată cam de Cenaclul „Flacăra", numai muzică grecească, de super-dansuri, de rupt în figuri. Zici că emite în numele Fizzului, nu alta!

★ TVR a arătat imagini cu cîțiva jucători stelişti aflați în vizită, în Austria, la un muzeu cu mașini vechi. Gazda se chinuia să explice, frumos, ca orice gazdă, iar ciobanii noștri nu reușeau cu nici un chip să treacă de „Băă!" și de „Maaamă!". Pînă la urmă au reușit să lege și cuvinte mai complexe, ca „Aer" sau – performanță! – „Mister Bean", că altfel sigur deschidea austriacul, pe loc, și un muzeu cu fotbaliști români din cretacic.

★ La PRO TV, într-un reportaj despre mare, în timp ce eram avertizați asupra algelor din apă, pac, o pereche de țîțuțe expuse la soleil. Domnu' Sîrbu, mă gîndesc că ar fi bine ca la următoarea ediție din *Bucătăria lui Radu*, dacă se nimerește în post, să se prepare, special pentru Cristi Tabără, o porție de alge, că lui nu-i prieste cărnița.

Dan Diaconescu, un one-show man, care a reuşit cea mai mare performanţă din mass-media: două televiziuni (OTV şi DDTV) într-o singură garsonieră

★ Tot de la PRO TV am aflat că în trenul „Prietenia", venit din Moldova, au fost descoperite cîteva sute de baxuri cu nu știu ce marcă de țigări. Motivul pentru care au devenit ele obiect de contrabandă? Ne explică, pe față, documentat, reporterul: țigările în cauză sînt mult mai ieftine la Chișinău. Hm!… Ce chestie… Eu aveam impresia că sînt mai scumpe… N-aș fi bănuit schema asta nici în ruptul capului – ca să nu amintim și de alte domenii în care folosim *know-how* de la băieții de dincolo de Prut.

★ Busu a povestit la televizor despre cum va fi vremea pe Litoral, la Neptun. Prin urmare, numai baștanii cu ghiul, lanț de aur și bani de Neptun-Olimp în perioada de vîrf au dreptul să știe cum va fi vremea. Busule, da' sărmanii sindicaliști de la Eforie Sud, ăia de tîrîie soacrele și copiii după ei, ăia care se ung cu nămol să le țină de foame, ăia care cumpără un porumb fiert la patru persoane, ăia care drămuiesc banii de vacanță ca să-și cumpere în ultima zi, drept amintire de la mare, o piatră de călcîie, ăia care, cînd încheie textul din vederea expediată de pe Litoral celor rămași acasă, scriu: „N-am putut cheltui mai mult pe vederi, așa că, după ce o citiți, trimiteți-o voi prin poștă și la ceilalți din familie", deci ăia, ei n-au voie să știe cum va fi vremea?

★ Am prins primele transmisiuni estivale de pe plajă – bașca o stivă de spoturi promoționale pentru alte asemenea blestemății care stau să fie difuzate. Ca o reflectare a nivelului de trai, niște participanți la nu mai știu exact ce Ucigă-l Toaca de concurs estival (TVR 2, parcă) au prestat unși pe brațe, pe picioare și pe gîți cu nămol terapeutic, din ăla, puturosu', de păreau bolnavi la gîlci. Dacă deja s-a început cu reumatici, mîine-poimîine e clar că vom urmări concursuri de plajă între suferinzi de prostată, bolnavi de sfrînție, hepatici și cetățeni cu scabie. Să stea Litoralul unde este și să nu mă aștepte!

★ La *Monica,* o invitată nu avea dinții din față; după ea, a apărut în platou un invitat care nu avea decît dinții din față. Să nu mai spună nimeni că, luați în ansamblu, invitații de la *Monica* nu sînt niște oameni de treabă, care se completează reciproc.

★ Spot publicitar Fa. Nu e vorba despre acel „Fa" utilizat cu tandrețe de mulți bărbați ai patriei, cînd se întorc noaptea de la bufet ebrietați rangă și își roagă nevestele să le scoată pantofii din picioare. Este vorba despre produsele cosmetice ale firmei Fa. Mai exact, de un anumit produs, de folosit la baie. Produsul „Fa cu iaurt". Cel puțin așa mi s-a părut că am văzut la televizor. Aștept înfometat Fa cu chifle proaspete, Fa cu crenvurști, Fa cu brînză, smîntînă și mămăliguță sau orice Fa cu produse de împinge-tava cu specific lacto-vegetarian.

Tupeu 2005

Alianța „Nu mai DA, mă!“

„România cu Rata“ poate să se bucure: băiatu' ăla frumos – Stolojescu? Tărin Popescu Caliceanu? Florin Călinescu Popescu Tăriceanu? – a anunțat demisia Parlamentului. Sau emisia Guvernului? Ori a președintelui? În fine, problema e că PNLCD-ul nu se mai înțelegea cu PDSR-ul, cu care conduce țara, după ultimele alegeri ale lui Băsescu. Sau ale lui Iliescu? Nu contează, ideea ar fi că o să mărească pensiile – probabil de aia organizează acuma alegeri extra-orale anti-tacite. Orișicum, noi votăm cu Iliescu, care ne-a dat pământul – ca să-l putem vinde la niște italieni să-l muncim. Cît luăm pe pământ? 5.000 de euro, de la italian? Mamă, cîte televizoare putem să ne luăm în rate de la Banca Mondială de Credit Preorășenesc care și-a luat vecina calculator la băiat, fără buletin! Da' noi cu cine votăm? Cu Guvernul, normal! Hai, c-am ales și la alegerile astea care or să vină! Să fie bine!

Tîmpeu 2005 (3 puncte): **aripa dură a PNL.** Adică Crin Antonescu. Crin Antonescu, Valeriu Stoica și Varujan au semnat o scrisoare deschisă în care i-au cerut premierului să se certe puțin cu PD-ul. Exact înainte de anunțarea anticipatelor. Ceea ce dovedește un mare spirit civic și politic. Adevărul e că ne era dor de Convenție. Ce pumni, ce înjurături, ce sule-n coaste între parteneri! Ne era dor de înțepăturile lui Antonescu la adresa aliaților – ca să-i răspundă pe urmă hazosul ăla de Berceanu cu niște înțepături foarte de rîs, ca să-i zică pe urmă vreo două Stoica lui Băsescu – ca să cîștige alegerile PSD-ul, pe motiv de ceartă între guvernanți. Ha, ha, nu mai rîsesem de mult la niște spirite – sperăm să aprecieze și Uniunea Europeană umorul lui Berceanu – poate nu observă peștele buzat Verheugen că n-am îndeplinit nici un acquis comunitar și ne trece clasa doar pe baza impresiei artistice, că sîntem băieți simpatici și avem umor. C-așa-i românul cînd se veselește – mai face-un spirit, mai dă o glumă, nu-i place să muncească!

Tupeu clasic 2005 (2 puncte): **Emil Boc.** Care stă la bloc. Ceea ce dovedește că nu e suficient să nu furi, cît timp poți să te comporți ca un pesedist de provincie și fără bani – din principiu, adică. După ce a fost notat cu 4,89 de către clujeni pentru prestația sa, Butoiașul Atomic de la PD s-a înfuriat peste măsură și a declarat că a fost furat de PSD – după care și-a dat singur 8,50 din burtă pentru prestația sa ca primar. Săracul Boc – ar trebui să știe că, în ultimă instanță, tot *hoț* te numești – chiar dacă nu ciordești bani, dar furi puncte. Asta e, ai luat 4, te duci acasă și repeți pînă ești de 9, dar nu faci un oraș întreg tîmpit pentru că s-a întîmplat să te noteze ca Opoziția pe un panou în aer liber. Ceea ce dovedește că democrația, la români, este un lucru foarte complicat: repeți azi în fața oglinzii „acquis comunitar, acquis comunitar, acquis comunitar“ și cînd ieși în lume tot „te-n cur pe mă-ta!“ îți iese pe gură.

Măgăreu 2005 (1 punct): **Curtea de Conturi, în particular, și România, în general.** Curtea de Ponturi ne-a mai dat unul: după ce a analizat bine, a tras concluzia că pentru afacerea „Dracu' la Park“ nu există vinovați. Adică oamenii au pus botul și au investit într-un teren gol o parte din banii de rechizite ale copiilor, au trecut anii și nu s-a mai ridicat nici un fel de parc, însă nu există vinovați. C-așa s-a gîndit Curtea! Încă o dată, a funcționat sistemul de tip fanariot: alegătorul află ultimul că e prost, însă nu există vinovați. De ce n-au folosit prilejul ca s-o facă și mai și, să dea adică o dublă lovitură corupției – nu rezolvau nici problema, găseau și un vinovat: inundațiile!

Bursucul drastic

Alo, OTV-ul? Nu filmați încă. Chiar dacă nu aveți casete. Nu stau chiar lîngă domnul Stoica, mai e unul între noi, unul cu ochelari, dar cum se ridică, îi iau locul imediat.

Valeriu Stoica, Varujan Vosganian şi alţii, sau dovada că, totuşi, Partidul Comunist Român şi Uniunea Tineretului Comunist au dat ţării mai mulţi liberali decît toată perioada interbelică la un loc

Europa este nerăbdătoare să nu intrăm în ea

Premierul Călin Popescu Tăriceanu a declarat că „nu ar fi o tragedie dacă aderarea la UE s-ar amîna cu un an“. Părerea mea este că e o strategie specială. Cred că în Europa nu au voie se intre țările minore. De-aia o să intrăm noi în 2008, pentru că în 2007, cît era precizat inițial, nu aveam decît 17 ani împliniți de la Revoluție.

Dezacordul de aderare

Băsescu și-a făcut operație de face-lift

Constanța. Vreme bună, coafura lui Băsescu rezistă. Președintele participă la un seminar organizat de Societatea Academică din România. La hotelul Ibis. Băsescu vrea să urce în camera sa, probabil să se pudreze pe frunte. Sepepiștii se îmbulzesc cu el în lift. Apasă pe butoane. Liftul nu pornește. Sepepiștii cred că s-a depășit greutatea limită. Încep să coboare. Președintele se înfurie. Încearcă alt lift. Degeaba. Înapoi în primul. După cîteva minute, cineva le spune că liftul funcționează cu o cartelă. De exemplu, e de ajuns cea cu care se deschide ușa de la cameră. Cartela exista deja, așa că, imediat, cîțiva băieți s-au repezit să aducă ușa.

Parte de cartelă

În România se practică turismul viitural

Ţara noastră are formă de peşte. Dacă ţara noastră în formă de peşte ar fi un fel de ploscă, aşa, pentru ţinut în ea rachiu sau apă, rachiul sau apa s-ar duce în partea de jos, spre sud (cum vii de la Paşcani, pe stînga). Din cîte am văzut la televizor, apa de la ploaia care a bătut din nou peste ţara noastră în formă de peşte s-a adunat în partea de jos, spre sud. Sudul ţării noastre e plin de apă; contrar celor scrise în manualul de botanică despre peştele care se simte cel mai bine sub apă, ţara noastră în formă de peşte nu se simte cel mai bine sub apă. Dar să lăsăm aceste judecăţi geografice şi să ne orientăm spre cele turistice, mai pozitive. Se poate spune că inundaţiile au dus la îndeplinire un mai vechi program social, început de PSD: turismul pentru toţi. Am văzut, tot la televizor, o grămadă de cetăţeni din nord luaţi de puhoaie, care au avut astfel şansa de a vizita şi alte regiuni ale patriei, situate mai în aval. Unii dintre ei vor ajunge, pentru prima dată în viaţă, chiar şi la mare. Împreună cu vaca şi cu casa, ca să nu mai dea banii pe mîncare şi hotel.

Ciobănaş cu 300 de puhoi

cu mîinile curat murdare

Savantul de serviciu şi transhumanţa caprei negre

Un mediocru seralist de succes

Vi-l amintiţi pe Ovidiu Ionescu, cel care, la Bruxelles, ca reprezentant al României, a încercat în 13 iunie 2005 (prima dată în martie, tot sub guvernul Tăriceanu) să convingă experţii statelor membre ale UE să ridice embargoul pentru trofee de urs brun provenite din ţara noastră. Ei bine, deşi a susţinut că în privinţa ursului situaţia e *no problem!*, UE a zis simplu *no!*, menţinînd restricţia pînă la toamnă. Din CV-ul său aflăm că, după liceu, s-a specializat (aşa, brusc, direct) în comerţ la ICECNA între 1980-1984. (Un cunoscut al meu se specializase la ICE – fără CNA – însemnînd, spunea el, Institutul de Comerţ Exterior şi a lucrat mai apoi în DIE). După amintita specializare, Ovidiu Ionescu a urmat Facultatea de Silvicultură Braşov… la seral, devenind cercetător, şef de colectiv, şef de secţie la ICAS Braşov, director ştiinţific al ICAS Bucureşti şi, din 2002, ministru secretar de stat la MAPDR (sub Ilie Sîrbu, adică sub Năstase, adică sub PSD). Vestitele carnagii ministeriale la urs s-au produs pe vremea sa.

Silvicultorul-orchestră

Dar ce nu este Ovidiu Ionescu? Specialist în biologia lupilor, a vidrelor, a zimbrilor şi, din 1998, a urşilor. Este membru al IUCN (Comisia pentru Supravieţuirea Speciilor), membru al societăţii „Progresul Silvic“, al European Wolf Network, al Societăţii Cinegetice Române (preşedinte), profesor asociat la Universitatea Transilvania, membru al Asociaţiei Oamenilor de Ştiinţă din România, membru în Grupul de Coordonare pentru Carnivorele Mari al WWF, membru în Grupul de Coordonare pentru Ierbivorele Mari al WWF, secretar al Consiliului Naţional al Vînătorii, preşedinte al Comisiei de Experţi pentru Carnivorele Mari a Convenţiei de la Berna, preşedinte al Fundaţiei „Carpaţi“ etc.

Cu caprele negre în transhumanţă europeană

Un silvicultor fără doctorat este însă ca un chel fără tichie de mărgăritar. La prima lectură a tezei sale de doctorat, despre capra neagră din Carpaţi, conducătorul ştiinţific s-a împotmolit în stomacul rumegătorului, unde a descoperit – indigeste ştiinţific – plante endemice din flora Alpilor (semn că cineva trăsese cu ochiul la cercetările unui franţuz de renume, Marcel Couturier). Drept care lucrarea a trebuit să aştepte vîntul politic favorabil, finalizîndu-se – coincidenţă, aţi ghicit! – după ce Ovidiu Ionescu a devenit secretar de stat la MAPDR. Un mucalit a găsit totuşi o explicaţie: „Pesemne că duce caprele negre din Făgăraş, peste vară, în Alpi“.

Capră frumoasă, cinste cui te-a scris!

Absolut originală este metoda de determinare a piramidei vîrstelor la capra neagră, prin binoclu. Cum inelele de creştere anuală a coarnelor la exemplarelor peste 5 ani sînt greu vizibile chiar pe trofeul ţinut în mînă (ele avînd o lăţime de cam 2 mm şi fiind acoperite de blana de pe creştet), trebuie că cercetătorul a folosit un binoclu nemaivăzut, beneficiind de binevoitoarea neclintire a ţapului, pînă savantul socotea anii. Cît despre bărbi, oricît de lungi, ele nu par a fi înghiţite la Bruxelles.

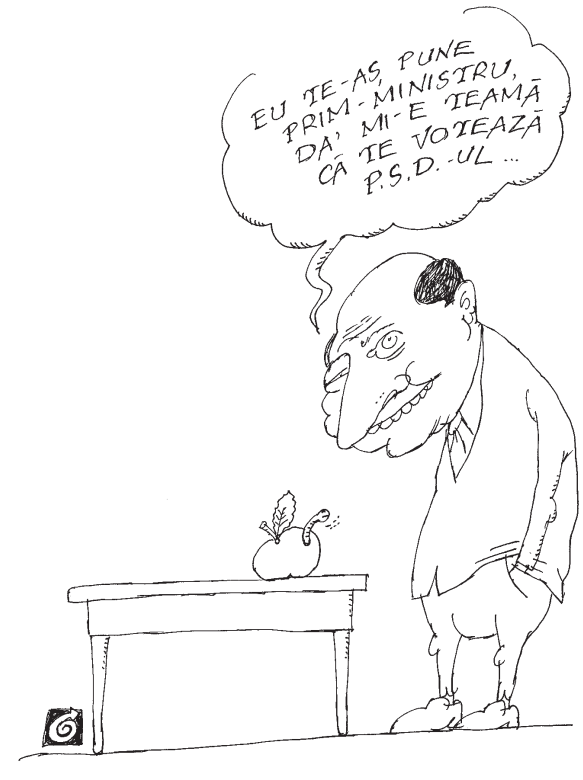

Nicolae R. DĂRĂMUŞ

Specialiştii de la Bucureşti dau undă verde poluării la Tulcea

Societatea Feral din Tulcea, administrată de unul dintre locotenenţii fostului preşedinte ucrainean Kucima, Olexii Martinov, vrea cu tot dinadinsul să descarce cocs şi feroaliaje silico-manganice în buza Deltei Dunării. Pentru că descărcarea minereului în portul industrial este prea scumpă, Feral s-a gândit să-şi deschidă propriul port, în marginea Rezervaţiei Biosferei şi în imediata vecinătate a halelor agroalimentare ale Frigorifer Tulcea. *Academia Caţavencu* a scris deja în ianuarie despre felul în care ucrainenii şi-au propus să obţină avizele de mediu şi de sănătate publică: refuzaţi de Administraţia Rezervaţiei, s-au îndreptat spre Agenţia de Protecţie a Mediului Tulcea, în speranţa că mecanismele se pot unge mai uşor. APM-ul nu a îndrăznit să zică nici da, nici ba, şi a cerut avizele Direcţiilor de Sănătate Publică şi al celei Sanitar-Veterinare.

Între timp, Feral a mutat pisica în curtea Institutului de Sănătate Publică Bucureşti (!), unde doctorul Frunză a realizat un studiu de impact asupra sănătăţii populaţiei. Ca talmeş-balmeş-ul să fie complet, sursele studiului realizat de ISP Bucureşti includ cercetări ale Institutului ucrainean „Cernomoriiproiect“ (între alte realizări semnificative, Cernomoriiproiect se poate lăuda cu studiile de impact făcute pentru canalul Bîstroe, din care a rezultat că proiectul nu aduce deteriorări semnificative asupra mediului). Studiul doctorului Frunză spune negru pe alb că „realizarea şi funcţionarea obiectivului s-ar putea desfăşura numai cu respectarea strictă…“. Că, deci, s-ar putea! Că, adică, se pot încărca pietre de feroaliaj silico-manganic fără să se producă nici un fel de praf toxic în imediata vecinătate a unei unităţi alimentare şi a unei rezervaţii protejate.

Studiu de impact asupra starii de sanatate a populatiei
S.C. FERAL S.R.L. – PUNCT DE LUCRU
Str. Portului nr.14, Tulcea

4.3. Impactul produs asupra activitatilor invecinate punctului de lucru

Ca regula generala, la o dana nu se pot opera in acelasi timp marfuri care apartin unor grupe de produse diferite.

Studiile efectuate de Institutul CERNOMORIIPROIECT - Odesa indica urmatoarele distante intre diversele sectoare de activitate in cadrul unui port:

Categorii de marfuri	Distanta intre sectoare (m)			
	A	B	C	D
A	0÷100	-	-	-
B	100÷200	0÷200		
C	300÷400	200÷300	0÷200	
D	300÷500	200÷400	100÷200	0÷200

I

A - marfuri generale, utilaje, produse alimentare; B - cereale, produse din lemn; C - ciment, minereu, materiale de constructii; D - produse chimice solide, carbune.

In cadrul aceleasi categorii, sunt marfuri pentru care nu se recomanda exploatarea la dane invecinate. Pentru aceste cazuri este dat intervalul de 0÷200 m.

In cazut Punctului de lucru, daca laminatele, masa carbonica si feroaliajele ar fi considerate marfuri generale si transferate direct din

Asociaţia „Salvaţi Delta – *A.C.*“

Loc de retrocedat cu capul

Dincolo de șmenuri sînt oamenii

Ce păcat că s-a dus Guvernul Tăriceanu, chiar acum cînd găsisem și eu soluția pentru problemele proprietăților și puteam să i-o ofer. Poate că nu s-a răcit încă, mai mișcă și mai poate să audă, mă rog, să citească. Băi, ex-guvernanților, nu legile actuale ale proprietății trebuie schimbate, ci oamenii care le interpretează, care iau și au luat decizii în numele lor! Ar suna bine: Hotărîrea de Guvern nr. 119 – „Destituiri, băgări la apă, șuturi în cur pentru persoanele care au încălcat dreptul de proprietate în România, între 1990 și 2005“. Astfel să se curețe instituțiile statului de șobolanii care au ros prin nesfîrșite procese nervii miilor de proprietari de case naționalizate. Mai ales că există riscul ca unii dintre ei să se puiască și să-și lase prin cotloanele primăriilor și ale consiliilor locale urmași cu același profil moral ca al lor. Care vor continua ceea ce au văzut la părinți. Și pentru că ați fost cuminți pînă aici, voi scoate din joben, de urechi, și un drăguț de șobolan din ăsta. Îl cheamă Puiu Vladimir, s-a aciuat la Brașov, unde a fost consilier local PDSR. Recte secretarul primăriei, membru AGA în societatea RIAL, cea care a preluat în administrare de la Municipiul Brașov imobilele naționalizate. De asemenea, Puiu de drac Vladimir și-a băgat vîrtos coada în dosarele de retrocedare, fiind și președintele comisiei de evaluare a cererilor de revendicare. La cumulul acesta de funcții, era și păcat să nu cumpere un imobil naționalizat și revendicat. A făcut-o în 1996, cînd a luat de la RIAL, pe numele mumă-sii, apartamentul 8 din casa cu nr. 14, de pe strada Iuliu Maniu din Brașov. Casă care era revendicată încă din 1994 de către familia Cosma. După un lung șir de procese, Puiu a părăsit apartamentul, deși, conform surselor noastre, rezultă că are trecută în buletin aceeași adresă. Cine știe, poate că mai speră să revină în casa naționalizată, cu sprijinul fiicei sale, madam Proca, ajunsă strategic chiar șefa serviciului juridic al RIAL-ului.

Alexandru CĂUTIȘ
alexandrucautis@catavencu.ro

descopery

Istoria Canalului Bega, pe înțelesul proștilor de la putere

Sultanii au pus ochii pe Timișoara. Cronicarul Mustafa Seldzade a consemnat că orașul avea cea mai puternică fortăreață din Transilvania. Asediul începe în 1551. Peste un an, turcii cuceresc Turnul de Apă. Fortăreața cade de la sine, în câteva zile. Orașul are o conformație neobișnuită, fiind format din canale și mlaștini. Turcii îl împart în patru districte, iar suburbiile în zece cartiere. Fortifică fiecare cartier, construiesc case de chirpici, acoperite cu țigle și pavează străzile cu lemn. Aduc negustori iscusiți din tot Orientul, iar ei umplu Europa Centrală de mărfuri nevisate. În 1716, prințul Eugen de Savoya le suflă Timișoara de sub nas. Garnizoana turcească și populația civilă musulmană se retrag în sudul Dunării. Începe un amplu proces de colonizare germană. Administrația austriacă importă catolici din Würtenberg, Schwaben și Nassau. Descendenții lor poartă numele generic de șvabi, luat de la numele provinciei Suabia, adică Schwaben. Frigurile de baltă îi ucid pe capete. Vin alte valuri de emigranți. Balanța confesională se dă peste cap. Catolicii câștigă supremația în Banat. Austriecii declară război apelor și nenorociților de țânțari anofeli, care își depun ouăle în mlaștini. Între 1728 și 1732 regularizează Bega și asanează mlaștinile cuprinse printre cartiere. Orașul se trezește conectat la rețeaua fluvială central-europeană. În 1757, Maximilian Fremaut proiectează sistemul de regularizare a debitelor hidrografice ale Timișului și Begăi. Proiectul este implementat între 1759 și 1761. Șantierul a fost ca la piramide. S-au muncit trei milioane de zile de lucru. Timișoara va fi ferită de inundațiile râurilor care o străbat: Bega prin mijloc, iar Timișul prin apropiere. Mlaștinile Vasile Blaga și Sulfina Barbu n-au înțeles nimic din istoria asta.

Fanta Rei

Inundaţiile fac din om neon

Codruţ Şereş a declarat (la Realitatea TV) că, peste 3 luni, factura la lumină s-ar putea reduce. Şi asta pentru că ploile care au inundat România sporesc activitatea hidrocentralelor. Supercool. Înseamnă că acum, dacă avem un surplus de curent electric, putem să ne montăm şi noi multe reclame luminoase, ca la Las Vegas. Chiar şi la sate, şi cînd ar veni din nou inundaţiile, ele s-ar transforma în oraşe subacvatice luminate feeric, ca în filmele SF ale lui Spielberg. Parcă le văd pe ţărăncile alea la televizor: „Ce-ai păţit, mamaie? De ce plîngi?" „Uite, o vinit viitura şi mi-a luat tot, tot." „Da' ce aveai?" „Aveam, maică, două neoane mari cu Honda, unul cu Roland, unul cu Hard Rock Café şi două cu strip-tease-PeepShow-Bowling".

Lumină din piscină

Armament sana in corpore sano

Un raport Amnesty International afirmă că România e implicată în vînzările ilegale de armament în Congo, ţară aflată sub embargou ONU impus comerţului cu arme. Mai ţineţi minte SMS-ul ăla care circula de alegeri? Se pare că varianta completă, care nu încăpea în 160 de caractere, se termina cu: „Dacă votezi cu Bombo / Eu emigrez în Congo / Să-mi vînd puşca şi o bombă".

Bombo atomică

Din nou la cassă

Ce se sparge la Lafarge

Mahmmur AVAS varsă o lacrimă pentru cel ce i-a fost mamă, tată, cumnat, cumnată (sau amantă), amantă, bunic, bunici, profesoară de desen tehnic, frate mai mare, cîine de companie, maşină de spălat şi exemplu în viaţă, celebrul Yasser ARAPAPS. În memoria lui, Mahmmur AVAS vă propune o ştire care începe şi se termină cu APAPS. Iată: prin '98, APAPS a vîndut concernului francez Lafarge o fabrică de ciment. Preţul de vînzare, aşa, ca de la APAPS pentru Lafarge: 20 de dolari pe acţiune. Adică nu foarte mare. Societatea era deschisă, aşa că Lafarge a închis-o. Ho, domnu' Brătianu, domnu' Costin, staţi, bre, calmi, nu vă ambalaţi, nu înseamnă c-au închis-o cu lacătul. Au închis-o în sensul că au delistat-o de pe Rasdaq. Incidentul a avut loc în martie 2003 şi – aici vine şi problema pentru care Mahmmur îl deranjează la ora asta pe Yasser din somn – preţul oferit de Lafarge deţinătorilor de acţiuni de pe Rasdaq a fost de 6 dolari. Deci, de 3 ori şi ceva mai mic decît preţul deja cam mic plătit la APAPS. Unii dintre deţinătorii de atunci de pe Rasdaq au dat Lafarge în judecată şi ce urmează să se întîmple ar putea fi o premieră: dacă Lafarge pierde procesul (dacă se dovedeşte că preţul oferit pe Rasdaq, la delistare, a fost măsluit), atunci societatea se va relista, chestie pentru care lui Mahmmur AVAS i se rupe sufletul în mii de bucăţi fosforescente. Dar să nu ne emoţionăm, să nu ne întristăm, este un pas mic pentru reclamanţi, iar pentru reclamaţi, un APAPS uriaş (zic asta pentru că Mahmmur a promis să termine ştirea cu APAPS).

Dosarea şi piperul finanţelor

Mahmmur AVAS vrea de mult să scrie despre Dragoş Neacşu. Dragoş Neacşu este un băiet venit de la Constanţa la Bucale ca să facă bani. Nici o problemă, n-ar fi primul. Iată, şi Traian Băsescu a venit de la Constanţa la Bucureşti. A făcut ceva bani şi la urmă a ajuns preşedinte. Dragoş Neacşu a făcut şi el ceva bani, pe vremea cînd conducea Raiffeisen Capital & Investment, societatea de investiţii financiare a băncii cu acelaşi nume, iar de cîteva luni este secretar de stat la ministerul lui Ionuţ Popescu. O veste a făcut de curînd drumul pe care l-a făcut şi Dragoş Neacşu atunci cînd a venit la Bucureşti. Venită de pe malul mării, vestea spune că Dragoş Neacşu face obiectul unui dosar de cercetare penală la Poliţia din Constanţa, dosar deschis pe vremea cînd omul activa la Raiffeisen Capital & Investment (obiectul: tranzacţii cu acţiunile unei societăţi de pe litoral). Poliţistul din Constanţa care se ocupă de caz l-a aburit cît a putut pe Mahmmur AVAS. Aşa că mă abţin să spun alte lucruri pînă cînd omul legii nu se milostiveşte să respecte măcar legea transparenţei, dacă nu pe Mahmmur. Dar am să-l rog ceva pe Ionuţ Popescu: mă, Ionuţe, mă, băiat, dacă tot faceţi anticipate, ai şi tu grijă pe cine iei pe lîngă tine în viitorul guvern. Am înţeles că matale te pricepi la piaţa de capital şi la restul sînteţi cam varză, dar asta nu înseamnă că trebuie să se umple ministerul de asemenea competenţe. Aşadar, mai răsfiraţi, băieţi, măcar în următorul guvern – în cazul în care Ionuţ Popescu va mai fi ministru de Finanţe. Fiindcă se aude că ceva şanse are şi Mahmmur AVAS, şi nu văd de ce n-ar avea, doar şi el şi-a dovedit priceperea la finanţe prin presă.

Dan, căpitan de *don't pay*

Valentin Nicolau va fi, din 15 iulie, vicepreşedinte la Grivco, numele sub care stă grupul de firme al lui Dan Voiculescu. Atribuţiile fostului preşedinte al TVR

vor privi dezvoltarea şi strategia corporatistă a grupului. Mahmmur AVAS îşi aminteşte cu drag de perioada cînd n-a lucrat la Grivco – şi aici trebuie spus că Mahmmur AVAS n-a lucrat niciodată la Grivco. Dar asta nu-l împiedică să vă povestească cum se pun la cale dezvoltarea şi strategia corporatistă în grupul firmelor lui Dan Voiculescu. Metoda e simplă: pe holurile firmelor se pun nişte cutiuţe, iar angajaţii au obligaţia să bage în cutiuţele astea, cu o frecvenţă stabilită de şăfu'ăl mare, bileţele cu idei de dezvoltare. Cîştigătorii concursurilor de idei la cutiuţă primesc premii băneşti constînd în cîteva sute de mii de lei vechi (cînd am auzit aberaţia asta de poveste corporatistă, nu exista leul greu) – însă au satisfacţii sufleteşti incomensurabile, cea mai importantă dintre acestea fiind, evident, îmbogăţirea patronului. Ceea ce, să fim cinstiţi, nu-i puţin lucru: recompensa asta sufletească te poate face să te simţi pentru cîteva minute Ceauşescu.

Mahmmur AVAS

Nimic senzaţional!

Nelu Prisecaru trage ţepe şi pe bani europeni

De cînd şi-a făcut un director, Petru Movilă, deputat PD, şi un altul, Florin Ungureanu, subprefect, tot PD, am crezut că Nelu o să tragă ţepe ceva mai elegant. Şi cînd spunem Nelu, ne referim la Nelu Prisecaru, boss-ul grupului ieşean de firme Conex. Nu s-a întîmplat asta însă, dar ceva tot a evoluat: Nelu nu mai face afaceri superprofitabile cu statul român, ci suge bani europeni. Săptămîna asta nu ne vom referi decît la SAPARD-urile pe care Nelu le-a cîştigat la Miroslava, Iaşi (un drum de aproape un milion de euro), la Dolheşti, Suceava (alt drum, tot cam de un milion de euro) şi la Dumitreşti, Vrancea (aducţiune de apă, ceva mai puţin de un milion de euroi). Cum firma lui Nelu, Tess Conex, nu face neam construcţii, fiind profilată pe confecţionarea de tăblărie pentru maşini, s-a făcut rost de un subantreprenor pentru cele trei SAPARD-uri.

Ghinionul a picat pe firmele unui afacerist din Iaşi, Alexandru Pralea. Omul a muşcat şi s-a apucat de lucru. Vreo trei luni, treaba a mers ceas elveţian: Pralea făcea treaba, întocmea situaţiile de lucrări, Tess Conex le semna şi plătea (din euroii lu' tanti Europa, of course). Din a patra lună însă, Tess Conex s-a plictisit să mai plătească. Pralea l-a dat pe Nelu în judecată, ba a mai şi făcut plîngere penală pentru înşelăciune. A demascat şi un şantaj, declarînd la poliţie că Tereza Prisecaru, soţia lui Nelu şi directoarea Tess Conex, l-a forţat să semneze un act prin care Pralea subantreprenorul renunţa la mai multe sute de bulioane în schimbul plăţii urgente a unui cec scadent. Ameninţată cu instanţa şi poliţia, Tess Conex a revenit la sentimente mai bune şi i-a cerut lui Pralea o înţelegere. Prin aceasta, subantreprenorul primea în lucru un nou SAPARD, la Stulpicani, Suceava, dar renunţa la orice altă pretenţie de la Tess Conex. Cu sula în coaste, Pralea a acceptat. Ba chiar a semnat şi o hîrtie în sensul ăsta. Şi prost a făcut, fraierul. Pentru că Tess Conex a apelat la o stratagemă de zile mari. Adică a dat Stulpicaniul în subantrepriză unei firme proprii (Construct Business SRL, condusă de cumnatul Terezei Prisecaru, un anume Marcel Rediu, dar angajat şi la Tess Conex), care, la rîndul ei, l-a dat în subantrepriză lui Pralea. Dar i l-a reziliat în nici o lună. Pe scurt, Pralea a rămas şi fugărit, şi cu banii luaţi, iar Nelu a băgat euroii la buzunarul ăla larg al lui din care sponsorizează politicienii de la putere.

Badşmen

miliția spirituală

Un liberal care cunoaște prea bine relația dintre CC și ofertă

Tot vorbind de dinozaurii de la Curtea Constituțională, peneliștii au uitat să-și facă curat în propriul Jurassic Park. Să vorbim puțin despre primarul municipiului Giurgiu, care este și președintele filialei PNL Giurgiu, un apropiat al vicepreședintelui PNL Dan Radu Rușanu altfel: LUCIAN ILIESCU. Iliescu este primar la Giurgiu din 1996, iar înainte de Revoluție a fost directorul Întreprinderii pentru Construcții de Mașini și Utilaje Grele (ICMUG) Giurgiu, această funcție propulsîndu-l direct în Comitetul Județean Giurgiu al PCR. Aici, în noiembrie 1989, cînd mai era doar o lună și un pic pînă să apară și alte partide pe lîngă PCR, va fi ales membru în Birou, dar și candidat din partea Comitetului Județean de Partid pentru CC al PCR. Bineînțeles, la Congresul al XIV-lea (20-24 noiembrie 1989), este ales membru plin al CC al PCR și devine coleg de carte cu Ion Iliescu, în dicționarul membrilor CC al PCR *(Membrii CC al PCR 1945-1989,* Editura Enciclopedică, București, 2004). Am vrut să vă arătăm și o poză a lui Lucian Iliescu, una de dinainte de evenimente. N-am găsit, dar vă oferim în compensare o poză făcută după, în care Lucian Iliescu apare alături de americanii pe care nu i-a așteptat 50 de ani. Cam asta e treaba, dragi brigadieri, cu primarul de la Giurgiu, liberalul Lucian Iliescu. E foarte bine că a intrat în CC chiar și în ultimul moment. Altfel, în decembrie '89 n-ar mai fi avut de unde să fie dat jos, iar apoi s-ar fi integrat foarte greu în capitalism.

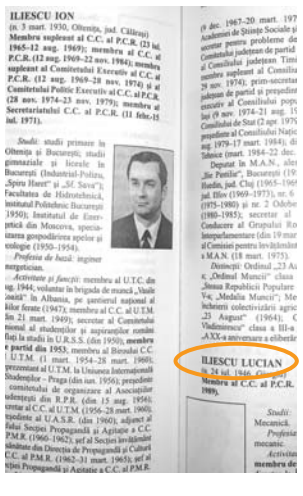
ILIESCU ION

(n. 3 mart. 1930, Oltenița, jud. Călărași)
Membru suplenant al C.C. al P.C.R. (23 iul. 1965-12 aug. 1969); membru al C.C. al P.C.R. (12 aug. 1969-22 nov. 1984); membru suplenant al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R. (12 aug. 1969-28 nov. 1974) și al Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. (28 nov. 1974-23 nov. 1979); membru al Secretariatului C.C. al P.C.R. (11 febr.-15 iul. 1971).

Studii: studii primare în Oltenița și București; studii gimnaziale și liceale în București (Industrial-Poliția „Spiru Haret" și „I. Sava"); Facultatea de Hidrotehnică, Institutul Politehnic București (1950); Institutul de Energetică din Moscova, specialitatea gospodărirea apelor și ecologie (1950-1954).

Profesia de bază: inginer mecanician.

Activitate și funcții: membru al U.T.C. din aug. 1944; voluntar în brigada de muncă „Vasile Roaită" în Albania, pe șantierul național al căilor ferate (1947); membru al C.C. al U.T.M. în 21 mart. 1949); secretar al Comitetului Orășenesc al studenților și aspiranților români (unul la studii în U.R.S.S. (din 1950); membru al Biroului C.C. al U.T.M. (1 mart. 1954-28 mart. 1960); președinte al U.A.S.R. (din 1960); adjunct al șefului Secției Propaganda și Agitație a C.C. al P.M.R. (1960-1962); șef al Secției Învățământ din Direcția de Propaganda și Cultură a C.C. al P.M.R. (1962-31 mart. 1965); șef al Secției Propaganda și Agitație a C.C. al P.C.R. (1965-1967); membru al Academiei de Științe Sociale și Politice a C.C. al P.C.R. (20 mart. 1967-20 mart. 1970); secretar pentru probleme de propaganda al Comitetului județean de partid al Consiliului județean Timiș (membru suplenant al Consiliu executiv al Consiliului popular județean de partid și președinte al Consiliului popular județean (9 nov. 1974-21 aug. 1979); președinte al Consiliului Național pentru Știință și Tehnică (mart. 1984-22 dec. 1989).

Deputat în M.A.N., ales „Jiu Pentilie", București (1979-1985), Hunedoara, jud. Cluj (1965-1969), jud. Ilfov (1969-1973), nr. 6 (1975-1980) și nr. 2 Odobești (1980-1985); secretar al Consiliului de Conducere al Grupului Român Interparlamentare (din 19 mai 1984); al Comisiei pentru învățământ al M.A.N. (18 mart. 1975).

Distincții: Ordinul „23 August" cl. a II-a, „Ordinul Muncii" clasa a II-a, „Steaua Republicii Populare Române" cl. a III-a, „Medalia Muncii"; Medalia Eliberării colectivizării agriculturii, „23 August" (1964); „Meritul Vladimirescu" clasa a III-a, „XXX-a aniversare a eliberării".

ILIESCU LUCIAN
Membru al C.C. al P.C.R. 1989.

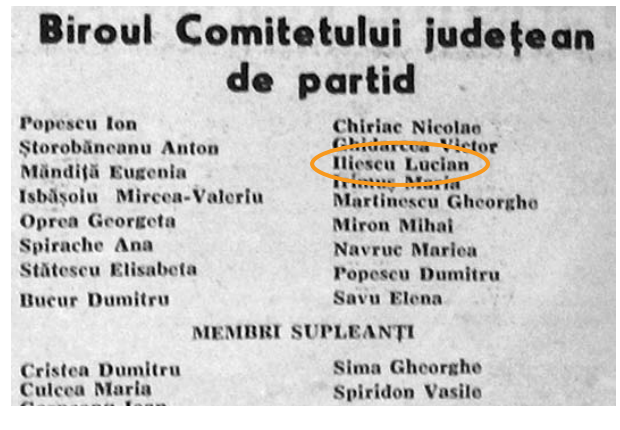
Biroul Comitetului județean de partid

Popescu Ion
Ștorobăneanu Anton
Mândiță Eugenia
Isbășoiu Mircea-Valeriu
Oprea Georgeta
Spirache Ana
Stătescu Elisabeta
Bucur Dumitru
Chiriac Nicolae
Iliescu Lucian
Martinescu Gheorghe
Miron Mihai
Navruc Mariea
Popescu Dumitru
Savu Elena

MEMBRI SUPLEANȚI

Cristea Dumitru
Culcea Maria
Sima Gheorghe
Spiridon Vasile

Candidații pentru organele centrale

Balint Constanța
Constantin Anica
Curticeanu Simion
Iliescu Lucian
Isbășoiu Mircea-Valeriu
Mândiță Eugenia
Nagy Paul
Navruc Mariea
Nicolae Dumitru
Popa Elena
Popescu Ion
Savu Elena
Ștorobăneanu Anton

cultа noastră cea de toate zilele

Aventurile bahice ale sfântului așezământ Sinaia

E o vorbă înțeleaptă care zice să bei tu vinul, nu să te bea vinul pe tine. Pe călugării de la Mănăstirea Sinaia vinul i-a băut de mult. După ce s-au terminat boloboacele, s-a trecut pe bere de molitvă, coniac de împărtășanie, țuică de maslu și vodcă de Denii. Călugării beau, frate, tot pe ce pun gura. Așa se face că spirtoasele au ajuns să frecventeze zilnic mănăstirea, iar beția a devenit cea mai vrednică mironosiță. Conform mărturiilor unui apocrisiar, care a petrecut niscaiva vreme la Sinaia, aici se consumă „zeci de sticle sau cutii de bere, coniac Napoleon, vin la sticle de unu sau doi litri, la fiole de trei sferturi de litru, de toate soiurile. Ba încă, din anul 2002 se bea țuică și pălincă, pe care fratele Laurențiu le cumpăra cu șaizeci de mii de lei litrul, de la un localnic, Nicu. În Sinaia erau și mai sunt mari băutori: monahul Nichifor, care era zilnic în stare de ebrietate, bând în general numai alcool tare – coniac, țuică, pălincă, vodcă –, părintele Pimen, care bea cot la cot cu monahul Nichifor, adăugând la esențele de mai sus și cantități mari de bere și vin, după care, după câte o beție cruntă, zăcea în chilie câte două-trei zile, cu mari dureri de ficat, diaconii Ioan Buta și Mihail Harbuzaru, azi preot în Mănăstirea Sinaia, care preferau vinul și berea, fratele rasofor Cristi Radu, care bea cantități enorme de vin, bere, vodcă, pentru o singură zi. Primii care se îmbătau erau întotdeauna monahii Nichifor, Pimen și fratele Cristi Radu, cel din urmă având inevitabil și chef de ceartă cu primul, pe care îl suduia și îl înjura". Așa mărturisește apocrisiarul cu pricina, în dezvăluirile sale. Și continuă astfel: „În unele seri, monahii Nichifor și Pimen, precum și fratele Cristi veneau beți la strană, la slujba utreniei, încurcând canoanele și cântările în care puneau cuvinte ce nu existau în cărți, în care săreau pasaje întregi, râzând prostește, cântând cu un glas răgușit și enervându-i pe toți din strană, prin faptul că li se împleticea limba în gură și aveau chef de scandal, reproșându-le câte ceva fiecăruia dintre cei prezenți". Hai, noroc, Sinaio, și să-ți fie de bine!

Cuvioșii
Finlandie și Smirnoffie

Mircea Toma vă face un rezumat

Deşi, dacă ar fi după mine, v-aş da câte un telefon la fiecare ca să vă povestesc pe larg cum:

– Justiţia română a băgat la mititica doi bătrânei care s-au jucat în funduleţul gol în faţa gradelor de pe nişte umeri bazaţi;
– la Brăila sunt la modă monopolurile în construcţii, activităţile portuare şi afacerile de protocol;
– se poate roade un os chiar şi la OSIM.

dosarele chiX

În România, să fii nevinovat e deja o vină

Din minim respect pentru corectitudine, sistemul Justiţiei ar trebui să se numească sistemul Injustiţiei. Să fie clar pentru toţi românii că, după Justiţia noastră, dacă eşti cinstit, primeşti ani buni de puşcărie, iar dacă încalci legea, primeşti doar N.U.P.-uri. Printre membrii de vază ai Injustiţiei trebuie neapărat să se numere şi judecătorii din cadrul Judecătoriei Sinaia, care au reuşit performanţa de a condamna la 3 ani de închisoare pe doi bătrîni care s-au făcut vinovaţi de grava infracţiune de a avea dreptate. Lucrurile au stat cam aşa. Pe un lot de teren de 147 mp din Sinaia, aparţinînd conform actelor de proprietate bătrînilor Moldoveanu Constantin şi Moldoveanu Niculina, s-a făcut stăpîn Petcu Mircea, despre care sursele noastre cu ochi albaştri spun că a avut grad de colonel în Securitate. În plus, spun aceleaşi surse, Petcu a avut şi funcţii mai puţin oficiale, cum ar fi aceea de tovarăş de nădejde al celebrei Bunicuţe, în Revoluţie.

Puse cap la cap meritele şi funcţiile băute şi nebăute ale lui Petcu, vă daţi seama că acesta nu putea suferi vreo condamnare pe motive de nerespectare a dreptului de proprietate. Ca urmare, în ciuda documentelor cadastrale de la Primăria Sinaia, care atestau faptul că proprietară pe lotul respectiv e familia Moldoveanu, în ciuda expertizelor topometrice care atestau acelaşi lucru, Judecătoria Sinaia nu numai că nu le-a dat dreptate proprietarilor, dar i-a condamnat şi la doi ani, respectiv un an de închisoare, pe motiv de tulburare de posesie. În fruntea acestei aberaţii, date în 2005, s-a aflat judecătoarea Simona Buzoianu, fostă preşedintă a Judecătoriei Sinaia, acuzată de grave abuzuri în cadrul instituţiei pe care a condus-o. Partea mai nasoală este că judecătoarea va fi prezentată Uniunii Europene ca model pentru reforma din Justiţie, pentru că vreo treizeci de persoane afectate de actele aberante ale Judecătoriei Sinaia, după tone de plîngeri trimise în zadar la Consiliul Superior al Magistraturii, vor merge cu petiţiile pînă la Strasbourg. Din informaţiile noastre, luna viitoare cazurile vor exploda într-un ziar francez de mare calibru.

Şmecherii din Brăila recită: „Cri, cri, cri, Bursagri, dinozaurii sînt vii“

Ştie cineva cine e Costin Sorin? Mda, nu ridică nimeni mîna. Nu-i nimic, atunci o întinde Costin Sorin. Dar cine este Costin Sorin şi de ce întinde el mîna? S-o luăm de la coadă la cap. Costin Sorin întinde mîna ca să nu-i scape vreun ban public ce circulă pe raza judeţului Brăila. Iar Costin Sorin este un afacerist din Brăila, care a intrat în PNL după ce penelistul Constantin Cibu s-a ales primar. El este asociat la Bursagrirom cu Gheorghe Bunea Stancu, prietenul primarului, şeful PSD local şi preşedintele Consiliului Judeţean. Bursagrirom controlează, fiind deţinătoare a pachetelor majoritare de acţiuni, următoarele firme:

– SC Hercules SA, operatorul portuar căruia primarul Cibu a încercat să-i concesioneze prin încredinţare directă trebile din port;

– SC Concivia SA, fostă întreprindere judeţeană de construcţii-montaj, deţinătoare a monopolului construcţiilor pînă în 1990, actualmente cel mai important operator pe piaţa construcţiilor în judeţ, beneficiară a numeroase contracte cu primăria şi cu consiliul judeţean;

– SC Istru SA, fostă întreprindere de alimentaţie publică a judeţului Brăila, actualmente principalul prestator de servicii de protocol către instituţiile publice din judeţ.

V-am servit aşadar încă o bucăţică din tortul pe care şi-l împart şmecherii din Brăila. Rămîneţi pe aproape, cu linguriţele pregătite. Pînă la cireaşa din vîrf nu mai e decît un hop şi cîteva alte milarde.

OSIM este spaima proprietăţii intelectuale

Comisarul pentru extindere Olli Rehn a făcut o documentare amplă despre încălcările proprietăţii intelectuale în România. Ce-a găsit l-a făcut să se ia cu mîinile de cap şi să bombardeze cu scrisori de avertizare Cabinetul Tăriceanu. Capul răutăţilor este Oficiul de Stat pentru Invenţii şi Mărci (OSIM). Care face orice pe lume, mai puţin să protejeze şi să garanteze proprietatea intelectuală. Bunăoară, în iulie 2001, Dănuţ Diaconescu, judecător delegat pe lîngă Oficiul Registrului Comerţului Timiş, a dispus înmatricularea societăţii Terminal West. Principalul domeniu de activitate declarat de firmă era manipularea şi depozitarea mărfurilor, în regim interporto. În mai 2002, societatea a solicitat OSIM să efectueze o documentare, care să probeze dacă în România mai există vreo altă instanţă juridică sau fizică ce a obţinut dreptul exclusiv de utilizare a acestei mărci. Răspunsul a fost că nu există. În consecinţă, firma Terminal West a cerut de la OSIM dreptul de protecţie asupra mărcii Interporto-Timişoara-România, pe o perioadă de zece ani. Peste două luni, judecătorul Diaconescu înregistrează însă o altă firmă comercială, care poartă însăşi denumirea Interporto România. Iar Registrul Timiş cere acum primei societăţi, Terminal West, să facă dovada faptului că deţine deja dreptul asupra mărcii Interporto. Şi aşa a început calvarul pentru societatea Terminal West. Care, după ce s-a înfiinţat societatea concurentă, a trebuit să facă faţă unor teribile confuzii, legate de faptul că avea aproape acelaşi domeniu de activitate, iar concurentul său folosea abuziv o marcă ce nu-i aparţine. În loc să clarifice situaţia, OSIM se face că are altă treabă. Toate acestea se întâmplă într-o Românie chitită să intre în UE în ianuarie 2007. În spatele acestei poveşti se duc crâncene lupte de culise, care implică o droaie de personaje corupte. Însă problema de fond este că OSIM a ajuns o maşină de tocat proprietatea intelectuală, adică exact ceea ce reproşează României Comisia Europeană.

Biroul de Investigaţii

codrul bunelor maniere

Eu pup pulpa popii, popa pupă pulpa mea

Faţă de exorcizare, care este o ocupaţie extra-profesională a preoţilor, un hobby, fiindcă e neprevăzută în fişa postului de popă, spovedania este chiar o activitate obligatorie a lor. Prin harul său duhovnicesc, un preot trebuie să fie în stare să afle de ce păcate a fost şi e în stare un enoriaş. Cu cît l-a convins să mărturisească mai multe păcate, din cele mai intime, cu atît un preot şi-a făcut mai bine meseria. E o chestiune de numere. O ştie prea bine şi părintele Vasile Sabău din Oradea, care a făcut totul pentru a afla în amănunţime de ce păcat e capabilă o credincioasă. Lucrurile s-au petrecut nu în biserică, ci într-un apartament, la domiciliul clientului adică. A mers pînă acolo încît s-a dezbrăcat de haina preoţească şi a răstignit-o pe trupul lui gol, numai cu un singur piron, pe tînăra păcătoasă, şi ea dezbrăcată la piele. Apoi, fiindcă nu prea a mers figura asta şi fata nu făcea ca toţi dracii, s-a răstignit el pe ea, preţ de vreun sfert de oră. În fotografiile puse la dispoziţie de *Gazeta de Cluj,* îl puteţi vedea pe preot în ambele ipostaze. E la alegerea clientului-credincios dacă vrea să i se facă spovedania în modul clasic şi incomod, adică în genunchi şi discret, sub poală, sau la vedere, fără poală, într-o poziţie comodă, pe canapea.

Unsul lui Dumnezeu cu frişcă

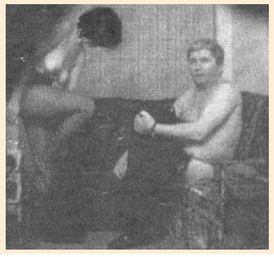

Tu-du-du-du-du, tu-du-du-du-du... Ce, nu sînteţi de la emisiunea aia cu *Caraochi în direct?* Hai, dom'le, că şi ăsta, Caraochi, e machidon de-al meu, ca Caramitru.
PRO

Gigi Becali, cel căruia armata română i-a transmis iniţial numai prima parte din povestea ciobanului care avea trei mii de oi, da' miei...

Mult iubite şi stimate domnule Boc, noi, stewardesele de la business-class, piloţii şi mecanicii de bord, vă rugăm să acceptaţi şi funcţia de primar al TAROM-ului, care, considerăm noi, vă vine ca o elice.

Emil Boc, un ardelean care a realizat visul lui Vuia şi Vlaicu la un loc: traversează zilnic Carpaţii în interesul celor două servicii la care s-a angajat

dosarele chiXXL

Te pup! Unde faci Anticipatele? Eu merg în Elveţia. Avem acolo o căsuţă poştală într-un canton la munte. E mică, da' e numai a noastră. Vreau acuma să dărîm un perete, să măresc puţin livingul. Nu-i de rezistenţă.. e din teancuri de parai de-ăia uşori.

Cadru din filmul *Doi elveţieni şi un doctor,* o peliculă finanţată exclusiv din banii noştri, bă, fraierilor

Românul rămâne corect, chiar când fejuieşte

Românul, în cazul nostru, este angajat la stat, la una dintre cele mai generoase instituţii din ţară: Hidroelectrica. Prin generozitate înţelegem că ia de la noi cu japca şi le dă altora moca. A, şi nu e lipsit de interes cât anume dă: numai pentru reparaţia unor hidrocentrale, sumele cumulate au depăşit 1,3 miliarde de euro. Bun, şi corectitudinea cum se manifestă în condiţiile astea? Păi, uite, pentru încheierea unui contract de reparaţii, este nevoie de un proiect, o notă de fundamentare, de un studiu de fezabilitate, de oarece avize şi de o fişă financiară a investiţiei. După ce tot pachetul ăsta documentele cerute. Mai exact, scrie 3 pagini. 3 pagini peste care pune o copertă pe care scrie „Notă privind avizarea documentaţiei «Studiu de fezabilitate»“. Adică avem o notă despre ceva ce încă nu există. Oricum, este un document suficient de serios pentru Guvern. În august 2001, Guvernul Năstase reuşeşte să decidă încredinţarea directă a lucrării de reparaţii unicului ofertant. Dar, pentru a nu greşi cumva în defavoarea acestuia şi lipsindu-i orice documentaţie, se hotărăşte să-i mărească suma, de la 97 de milioane e pregătit, guvernul îl ia, îl studiază şi – păzea! – decide. Acu', ce-i drept, nu iese întotdeauna în ordinea asta. De exemplu: pentru o reparaţie, o firmă cere 97 de milioane de euro. Românul nostru de la Hidroelectrica e furat de vise şi nu apucă să producă nimic din la 122 de milioane de euro. Firma cu pricina n-a obiectat, mai ales că mai întâi şi-a încasat un aconto de 25%, cu doar 5% mai mult decât ceruse în ofertă. Ei, dar ce să vezi: românul hidroelectric nu-şi poate linişti conştiinţa vinovată. Drept care se pune pe lucru şi naşte, încet-încet, documentaţia de care ar fi fost nevoie înainte de hotărârea guvernului. Ca să vă liniştim, vă anunţăm că încă n-a terminat. A reuşit, însă, să producă o fişă financiară, în care sunt detaliate plăţile către firma care a obţinut contractul. Iar dacă tot avea pixul în mână, a rotunjit puţin sumele. De la 122, valoarea sare la 270. Nu de bani noi, ci de milioane de euro. Cu actualizarea şi plata corespunzătoare a avansurilor. Iar în 2004, în buza alegerilor, hidroelectricul a produs şi un studiu de fezabilitate. De-acu' n-au mai rămas decât niscaiva fleacuri: pregătirea documentaţiei pentru avize şi acorduri necesare. (Nu cred că pentru cititorii serioşi ai *Academiei Caţavencu* e nevoie să precizăm că vorbim despre reparaţii la o hidrocentrală numită Porţile de Fier II). Deci, vedeţi, românul nu se împacă să fure, dacă nu-şi face şi temele teoretice. Fie şi după ce-a furat.

Ce-ţi doresc eu ţie, dulce guvernie, îmi doresc şi mie

Eu aş vrea ca noul guvern s-o uite pe Doina Leonte pe banca de rezerve. Şi, cu puţină voinţă politică, s-o mute pe banca acuzaţilor. Leonte este secretar de stat de serviciu la Finanţe. În calitate de secretar de stat a făcut prostii mari şi foarte mari. Azi vrem să vă povestim despre una lată şi inedită. Doina Leonte are un dosăroi penal pe rol. Dosăroiul se referă la înlesnirea unor plăţi în dolari americani, între firme româneşti, pe teritoriul României. Firma şmecheră este Contransimex care, de-a lungul timpului, a prejudiciat bugetul de stat cu 100 de milioane de dolari. Firma fraieră este Kronconstruct. Teapa de 400.000 $, din speculareа cursului leu-dolar, a luat-o statul. Mulţumirea de înlesnire a fraudei a luat-o Doina. Faptele numitei Doina Leonte au fost cercetate de Serviciul de investigare a fraudelor al Poliţiei secţie, a respins candidatura Doinei Leonte. Deputatul D.A. de Hunedoara, Dan Radu Rusanu, veşnicul aspirant la portofoliul de ministru al Finanţelor, l-a făcut pe dracu-n patru ca Leonte să ajungă secretar. Guvernul a căzut, dar dosarul Doinei Leonte pâlpâie şi fumegă. Faptele e fapte, prejudiciile e prejudicii, iar mulţumirile multiple primite de-a lungul vremurilor de Doina Leonte, de la Contransimex, e mai multe perechi de mulţumiri multiple.

Fie ce-o fi, pe Bechtel iar îl vom beşteli

Citesc în presa de zi cu zi că Boc a anunţat că Bechtel merge înainte; anunţul este comentat de un obsedat de politică. Boc – zice analistul de cafenea – este deja în campanie electorală, iar anunţul cu Bechtel este unul electoral: autostrada care va trece prin inima Transilvaniei este un subiect foarte sensibil pentru ardeleni. Acu' eu nu ştiu cum gândesc analiştii, dar eu văd aici nu unul, ci două subiecte distincte: pe de o parte, autostrada şi, pe de alta, Bechtelu'. Dacă ziaristul a încercat să sugereze că dacă Bechtel nu e, nici autostradă nu e, atunci e fie prost, fie extrem de bogat. Atât de bogat, încât organul lui nu e sensibil la diferenţe de 1 miliard de euro. Dar, sincer, seninătatea cu care a stabilit el egalitatea între cele două concepte m-a făcut să-l iau în serios şi să verific de ce, mă rog, nu se poate autostradă fără Bechtel, deci mai scumpă cu 1 miliard. Bechtel este, în imaginea celor care au încercat să argumenteze încredinţarea directă, o firmă de mare prestigiu. De acord, abia aştept să văd firma la lucru. O firmă de prestigiu care ne umflă preţul pe kilometru de autostradă de la simplu la dublu trebuie că lucrează numai cu produse de 5 stele, nu-i aşa? Da? Atunci haideţi să aruncăm o privire peste lista de obiecte pentru care au cerut – şi au primit — de la Guvern scuire de vamă. Mai întâi câteva lucruri care, pentru început, mi s-a părut normal să le găsesc la o firmă de construcţii: 80 de containere de locuit, folosite, 50 de saune folosite, 24 de aparate de aer condiţionat etc. – asemenea obiecte sunt semn că oamenii mută în ţară o organizare de şantier; dupâ care am început să am îndoieli: una chiuvetă inox folosită, 2 bucăţi jocuri de biliard, 11 bucăţi tăvi decongelare, 1 fier de călcat, o insignă, un certificat înrămat, 2 coşuri de gunoi, 5 perii WC folosite, una bucată umeraş. Încasez un miliard peste ce mă costă şi import cu scutire de vamă un umeraş second hand? Da' ia staţi aşa, că n-am terminat: declaraţia nr. 174/42 din 18.04.2005 este completată pentru „un ceas de mână cu brăţară de metal“ în valoare de 27 de lire englezeşti; un pic mai încolo, hop, înc-un „ceas pentru bărbaţi“, evaluat la 100 USD. Cine poate interpreta pentru mine chestia asta? Cine e Bechteeeeel? Şi de ce costă atât de mult? Se supără ardelenii dacă se face autostrada cu o firmă de construcţii, nu cu un talcioc? Sau, băieţi, poate aveţi voi banii ăia!

Biroul de Investigaţii

Alexandru Vărzaru vede doar oportunităţi de afaceri

pe care le-au văzut şi alţii înainte:

– la Hidroelectrica – afaceri de 1,3 miliarde euro;
– la Ministerul de Finanţe – înlesniri fiscale şi abuzuri în serviciu;
– autostrada pe care vrea s-o facă Bechtel spre Cluj trece deocamdată printr-un codru.

Ai înnebunit, fă? Ce despăgubire vrei să ceri de la răpitori? Două cămile? Cu cîte două cocoaşe fiecare? Hai că te supraapreciezi!

Marie-Jeanne Ion, gata să pretindă daune de milioane de dolari pentru o răpire de doi lei

Să vă esplic cum să joacă şahu' ţîgănesc... Păi, să joacă cu o sută dă turnuri şi turnuleţe de tablă; caii nu să ia, să fură; turele e numai dă noapte, cînd adoarme şi cîinii; şi la mutări să dă cu zaru' ca la barbut. Piesele albe e gaborii români şi ălea negre îi ţiganii noştri. Albii ne mai ia înapoi cîte-un pion, cîte-un cal sau cîte-un nebun... Da' dă rege n-are voie să se-atinge, că le-o bulesc pă mă-sa-n muian!

Regele Cioabă deschizînd oficial Campionatul Balcanic de Şah Ţigănesc cu importante premii în ghiuluri de pe deget, ceasuri de pe mînă şi neveste de acasă

România, țară de păcat

O tipă baton!

Nicoleta Luciu a primit 30.000 de euro pentru că a slăbit 10 kg cu batonul Fibrobar R. Mă rog, mult mai normal mi s-ar fi părut ca Nicoleta să primească 40.000 de euro, o mașină tare și o vilă cu piscină, ca să slăbească 15 kg. Cu un bărbat.

Curtea de apel umanitar

Cindy Crawford vine trei zile în România, pentru o campanie umanitară. Sper că se apucă să strîngă niște fonduri pentru Guvernul Tăriceanu, ca să nu fim nevoiți să-l auzim cum cîntă prin metrou pentru anticipate.

Creamă și pedeapsă

Cream i-a furat iubitul Soranei de la A.S.I.A. Maică, s-a-ntors țara cu curu-n sus: de-acum, o să se spună despre romînce că fură, iar despre români – că sînt curve.

Pornou! Daniela, numai cu buletinul

Daniela Györfi și-a pus alte silicoane, mai mari, și-a cumpărat un Audi A3 și s-a apucat să-și renoveze apartamentul. Sînt curios cum o să procedeze cu hotelurile alea în care face poze porno. Probabil c-o să aleagă numai d-alea de cinci stele, cu camere mari, în care să aibă loc și băieții care țin umbrelușele și desfundă țevile în baie, precum și asistentul de fotograf care aduce pizza.

Năstase, șapte proaste

O nepoată a lui Adrian Năstase, pe nume Anda, se apucă de cîntat într-o trupă R&B, de gagici. E clar: mai întîi, Anda o să fure cîteva milioane de piese de la americani, apoi o să ne pună să-i numărăm casele de discuri.

Audi Woodpecker Show

muzeul figuranților de ceară

George Orwell agață mulatre la coafor

Da, știu că nu vă interesează că am fost sîmbătă la manichiură, unde mi-am făcut floricele albe pe unghii. Dar poate vă interesează că am fost miercuri la coafor, unde mi-am făcut breton și două-trei șuvițe destul de discrete. Nu vă interesează nici asta cu șuvițele și bretonul? Păi, atunci să încercăm cu altceva: va să zică, tocmai cînd ieșeam eu de la coafor, am dat cu ochii de o fostă vedetă care aștepta să-i vină rîndul la cosmetică. Persoana în chestie (de sex F, normal) stătea pe un scaun de pe terasă și citea. Nu *Cum să cucerești în șapte pași și fără profesor bărbatul pe care-l vrei*, ci chiar *1984* a lui George Orwell. Am recunoscut-o din prima (mă rog, de fapt, dintr-a doua, după ce mi-am revenit din uimire), deși a dispărut cam de multișor nu doar de pe micul ecran, ci și de pe scenele muzicii românești. Aha, acuma vă interesează, vreți să vă spun cum o cheamă. Bine, luați patru indicii, că e superofertă: 1) a debutat în muzică la *Școala Vedetelor;* 2) a prezentat, la Prima TV, împreună cu Cabral, emisiunea *Banc Show;* 3) e mulatră și 4) tot la Prima TV a făcut, la un moment dat, o emisiune intitulată *Sex cu Nadine*. Mda, acum știți despre cine-i vorba, dar mi-am făcut deja plăcerea să vă chinui în condițiile în care puteam să vă spun de la început, simplu și bărbătește: „Știți, băi, că miercurea trecută, Nadine citea Orwell la coafor?“.

Marius Tucă Bemweu

Bună dimineața! Vrem să vă spunem că a venit vara, ocazie cu care, de obicei, oamenii normali, în special bărbații, își schimbă ori gagica (de regulă cu una mai tînără) ori mașina (de regulă cu una decapotabilă). Exact așa a procedat cu mașina (în privința gagicilor nu ne pronunțăm) Marius Tucă Show, un coleg de trust de-al lui Dan Voiculescu: și-a schimbat-o cu un BMW decapotabil, d-ăla de îți crește cu cel puțin 15 centimetri un anumit detaliu anatomic. Unii zic că, după ce și-a luat decapotabila, cîteva zile i s-a dedicat în exclusivitate, drept care nici n-a mai dat pe la serviciu. Ee, parcă eu, dacă aveam mașină d-asta mai scriam acuma despre BMW-urile altora, brrrrum, brrruuuum, brrrum, haide, fato, treci odată, că asta calcă, nu… brrrumbrummmm.

Oana și cu Oana le-au furat banana

In attention to ăia care nu cumpără *Academia Cațavencu* la snop, ci la bucată, adică în atenția lu' ăia care îl și citesc: Stimați cumpărători și dragi cliente, reporterii noștri speciali trimiși în delegație pe canapeaua de lîngă recepție au întreprins niște investigații serioase în urma cărora au ajuns la concluzia că marțea trecută vreo patru vedete au ieșit, grupate cîte două, prin București. Care la film, care la cîrciumă, după cum urmează: Oana Zăvoranu și Robert Turcescu la Mall, la Hollywood Multiplex, iar Oana Sîrbu și Pepe la cîrciumă, la Cocoșatul, unde sînt cei mai buni mici din București. Aoleo, n-am zis bine, o luăm de la început: Oana Zăvoranu și Oana Sîrbu la Mall, la Hollywood Multiplex, iar Robert Turcescu și Pepe la cîrciumă, la Cocoșatul. Ufff, numai un pic să trag aer în piept, poate de data asta îmi iese: Oana Zăvoranu și Pepe la Mall, la Hollywood Multiplex, iar Oana Sîrbu și Robert Turcescu la Cocoșatul, unde sînt cei mai buni mici din București. Gata, mi-a ieșit. Ce să mai zicem, bine că n-a fost invers. Fiindcă șansele ca la Cocoșatul să se prăjească micii în margarină Delma cu Oana Zăvoranu pe capac sînt foarte mici. Iar alea ca la Hollywood Multiplex să se difuzeze scena aia fierbinte din *Liceenii* în care Ștefan Bănică Jr. mîngîie niște picioare sînt și mai mici. Și atunci, nu-i 100% mai sigur să nu te expui unor așteptări zadarnice?

Veninul și cînepa

Mariuse, măi, băiatule, măi, sînt atît de emoționat: am trecut, în sfîrșit, de partea poporului. Intrăm în Parlament cu liberalii! N-am mai fost așa fericit de șase luni, de cînd am intrat cu PSD-ul!
Zapp

Dan Voiculescu, un nonconformist în politică: pe timpul PCR-ului, era membru marcant al AVS-ului (Aport Valutar Special). Iar acum, cînd toată lumea trădează PSD-ul, el se pregătește să trădeze PNL-ul. Sau PD-ul.

Pentru reconstruirea unui loc monumental, Clubul Bamboo

Motto: „Eu am satisfacțiile mele, mă mulțumesc cu puțin, nu vreau marea cu sarea și am limită în tot ce fac.“
Cătălin Botezatu

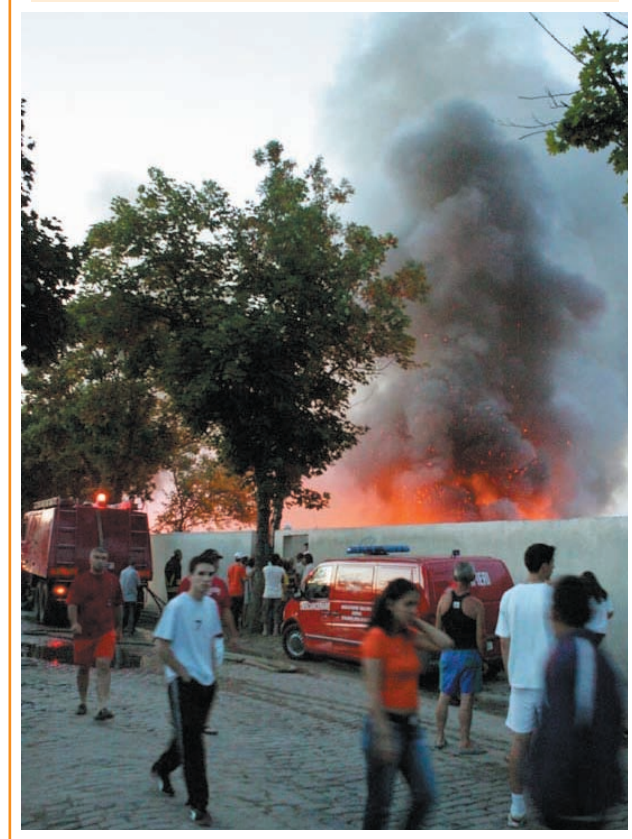

Istoria nemiloasă a făcut ca, pe 25 iunie 2005, să ardă Clubul Bamboo, un înalt simbol al high-life-ului bucureștean și totodată un stindard neobosit al luptei împotriva cocktailului white russian făcut cu vodcă Scandic și, în general, împotriva tuturor chestiilor ieftine. Incendiul de la Bamboo nu numai că ne-a îndurerat profund pe noi, angajații trustului Academia Cațavencu, dar a și trezit în noi o solidaritate profund umană, un extraordinar atașament față de victime, precum și firească dorință de a veni în ajutorul patronilor păgubiți de nemilosul hazard. Și cum faptele sînt întotdeauna mai importante decît vorbele, am hotărît să punem concret umărul la reconstrucția Clubului Bamboo. Ne manifestăm, așadar, pe această cale, disponibilitatea de a face donații în bani, pe măsura posibilităților pe care le avem fiecare. Pentru a-i convinge pe patronii locației de bunele noastre intenții și pentru a-i determina să ne accepte oferta făcută din inimă, publicăm în continuare lista cu numele primilor noștri colegi dispuși să doneze și sumele corespunzătoare: Despina Bădescu (18.000 lei vechi), Marius Borțea (10.000 lei vechi), Dragoș Bucurenci (6,9 lei noi), Vali Crisbășan (2 lei noi), Gabriel Drogeanu (2,27 euro, 7.000 lei vechi, 10 bani noi), Alexandru Duțu (12.000 lei vechi), Florin Iaru (2 lei noi), Cornel Ivanciuc (2 dolari), Roxana Jipa (1 leu nou), Ioan T. Morar (2 lei noi), Viorel Moțoc (7.500 lei vechi), Adrian Popescu (2 lei noi), Catinca Roman (25.000 lei vechi), Maria Stoica (50.000 lei vechi), Simona Tache (16.000 lei vechi), Mircea Toma (69 lei noi) Dragoș Vasile (44,5 lei noi). Mulțumiri călduroase tuturor celor care și-au oferit fără să clipească ajutorul. Și, pentru că faptele mari se compun din gesturi mici, lista rămîne deschisă.

Academia Cațavencu

Localul bălan

U.M. Zero Zero Categoria Unu

De cînd nu ați mai fost la o „Unitate categoria I“? De cînd nu ați mai fost prin țară? E-he, lumea s-a schimbat – dar unele restaurante rămîn la fel: Unitate Categoria I. Ce-o fi „categoria I“? Îți dau și mîncare dacă ceri? Te servește chelnerul și nu nevasta? Nu ți se scuipă în mîncare decît la cerere și doar sub supravegherea bucătarului-șef? Nu ești violat, nu ești jignit, nu ți se aduce aminte că ești un om normal și că, într-o zi, vei muri? Nu ești întrebat ce boli ai avut cînd erai mic? *Pojar, scarlatină, hepatită B sau C?* Ei bine, iar acum, după introducerea cu „Unitatea de categoria I“, urmează și numele restaurantului, pentru 10 puncte: ***Cercul gospodinelor.*** Unitate de categoria I. Așa e, cum spuneți voi. Restaurantul se găsește în Piatra Neamț și, dincolo de umorul involuntar al patronului, merită. Dacă vizitați Piatra Neamț, trageți o fugă pînă pe un vîrf din localitate – ei, nu chiar pe Ceahlău, dar face: panorama e foarte frumoasă, ca să zicem așa, se vede New York-ul. Am glumit – se vede numai Piatra Neamț, însă e original, e ca și cum ai merge să mănînci în turnul de parașutism de la Stadionul Național. Poate am exagerat puțin, însă decorul de la fața locului este relativ elegant, poate *elegăntel*, ca să fim scrofuloși. Mai puțin muzica, ți se bagă pînă căpiezi Ovidiu Amarnic, sau Comarnic, n-am reținut prea bine. Noroc că exact cînd au venit ciorbele, au dat pe O-Zone, mult mai acceptabil, deși gusturile DJ-ului mi s-au părut ușor nesigure – ca să nu fiu politically incorect și să zic tembele. Asta nu contează – mîncarea este suficient de bună cît să merite efortul de a urca atîția kilometri pentru o ciorbă de burtă. Recomand însă cu cea mai mare căldură MBS-ul de la *Cercul gospodinelor.* Adică Mă cu Brî și Smî. Foarte bună, relativ fantastică, aproape incomensurabilă, ce mai, bună! La plecare, aceeași problemă: WC-ul. C-așa-i românul, cînd se defechește: trîntește un ditamai restaurantul cu funde galbene la scaune, dar la toalete lasă trecutul să vorbească: ușile nu se închideau, instalațiile erau relativ vechi și cam patinai pe ce-o fi fost pe jos; într-un cuvînt, de-abia așteptai să ieși la aer curat. Ceea ce mi-am dorit și mie! Succes! Mămăliguță cu brînză și smîntînă fericită!

Preț:
Mîncare:
WC:

Bursucul gastric

LEGENDĂ:

- *ca la mama acasă; ca la tata acasă; ca la mine acasă; ca la mă-sa acasă.*
- *ieftin ca braga; caută-te-n buzunar înainte de a intra; e bine să mergi în ziua de salariu ca să nu te faci de rîs; numai dacă te invită cineva care plătește.*
- *poți să și adormi; curățel; ai grijă pe unde pășești; n-ai putea să mai rabzi?*

Șpriț de vară cu Vărgălui, Zegheru și Mailat

Laura Vărgălui este prietenă cu Ovidiu Zegheru și Călin Mailat. Laura este stilistă la *Elle*. Ovidiu est om de afaceri di granda, iar Călin este om de afaceri cu droguri. Laura i-a dat papucii lui Ovidiu Zegheru. Laura s-a bucurat de Ovidiu șapte ani. După șpenticul de rigoare, totul a devenit posibil în viața Laurei. Așa că Laura s-a combinat cu Călin Mailat. Călin a avut probleme cu drogurile. Indiferent care este adevărul, Călin Mailat a câștigat bani frumoși din afacerile sale. Asta i-a permis s-o scoată pe Andreea Raicu la cofetărie și să-i cumpere mașinuțe de ciocolată, înainte de a se combina cu Laura. După ce s-a săturat de Andreea, Călin și-a investit banii în David. În „Casa di David", evident. Laura și Ovidiu obișnuiau să ia zilnic masa la „Casa di David". Într-o zi, Călin a vrut s-o mănânce pe Laura. Dar îl deranja prezența lui Ovidiu. Laura i-a zis lui Ovidiu s-o taie. Călin s-a retras în tufișul unui separeu și a mâncat-o pe Laura. A doua zi, Laura i-a înapoiat lui Ovidiu jipanu' BMW X5, primit cadou de la Ovidiu. I-a zis lui Ovidiu că dacă schimbă bărbatul, adică pe Ovidiu, vrea să schimbe și mașina, adică jipanu' lu' Ovidiu. Călin i-a zis Laurei să-i lase toate lucrurile lui Ovidiu. Că-i ia el tot ce-i trebe. Șifonierul Laurei a rămas captiv în casa lui Ovidiu. Gata, asta e tot.

Elle Époque

Mamei soției lui Lazarov îi plac telenovelele...

Că Valeriu Lazarov face o telenovelă pentru Antena 1 nu mai miră pe nimeni. În definitiv, ce putea să facă Lazarov, în afară de un copil cu Augusta? Un SF de dragoste cu Mircea Radu? Prin urmare, singura necunoscută care ne dă de gîndit este cine va juca în telenovela lui Lazarov, în afară de Mircea Radu (care, serios vorbind, va apărea într-un rol episodic, la sentiment). Ei bine, vă informăm că am auzit următoarele: pentru personajul principal pozitiv au fost contactate domnișoarele Andreea Raicu, Ileana Pescariu și Simona Pătruleasa. Primele două ar fi refuzat, cică, oferta, pe motiv că gagica pozitivă provine, conform scenariului, dintr-un mediu poluat cu cluburi de noapte. Iar rolul presupune cîteva dansuri de compoziție, la bară fixă. Aspect care pe Simona n-ar deranja-o foarte tare, mai ales că sînt destui oameni de fotbal care au complimentat-o deja pentru modul în care se mișcă. Din episodul următor: un actor care joacă într-un rol principal în telenovela lui Lazarov primește 150 de euro pe episod. Și alte aventuri.

Obositcom

dosarele hardcore

Demisionar, dar încă în putere

Ministrul Atanasiu se bijboacă cu focul

Despre ministrul penelist Atanasiu știm exact cît trebuie să știm: că-l cheamă Teodor, ca pe Theodor Stolojan, dar fără „h", și Atanasiu, ca pe fostul ministru Alexandru Athanasiu, fără același „h". Altfel spus, ministrul Apărării (din guvernul Tăriceanu, care e ca și cum n-ar fi) e puțin cam incomplet. Îi lipsesc unele lucruri esențiale, pe care domnia sa a încercat să le compenseze cumva, pe vremea cînd era președintele Consiliului Județean Alba. Printr-o mobilă de birou în valoare de 92.000.000 de lei publici, plus un Opel Elegance, de 923.820.000 de lei vechi, despre care *A.C.* a scris recent.

Nu știu de ce, dar, în aceste circumstanțe nefericite, mă așteptam ca pe amanta ministrului Atanasiu s-o cheme simplu, firesc, Lhaura. Și asta nu pentru că m-ar interesa în mod deosebit această consoană moale, dar lîngă un nume de familie ca Bijboacă, un prenume cu rezonanțe culte i-ar fi asigurat un viitor politic strălucit (s-a observat că Alianța preferă oamenii tineri, cu CV-uri exotice). Dar cine este Laura Bijboacă și, hi, hi, hi, de ce ne interesează persoana ei tocmai acum, la ceas de solemnă demisie? Ei bine, domnișoara Bijboacă este o fostă consilieră năpîrstoacă de la MApN, infiltrată pe flanc – pentru a înșela vigilența dușmanului – la departamentul de relații externe de la PNL. Ocupați cu demisia guvernului, angajații ministerului au și uitat cum și-a adus Atanasiu amanta în minister, prietenii din copilărie – la conducerea mai multor unități militare și alte asemenea acte de competență militară. Acum pare, oricum, prea tîrziu: am auzit că soția ministrului, o profesoară nevinovată de la Școala generală nr. 8 din Alba Iulia, a preferat să arunce pisica în aer, despărțindu-se de Doruleț. Și că de-abia așteaptă să vină anticipatele, ca să scape definitiv de soluția imorală pe nume Teodor Atanasiu.

Cazemata-Hari

Auzi, bă, mototolule? Dacă bagă ăștia alegeri antipatice, din alea, și nu rămîi la Armată, zi-le să te pună măcar la Cultură, la Chimie sau la Fizică, nu mă interesează unde, că eu amantă de simplu cetățean nu mă întorc la Alba Iulia!

Teodor Atanasiu, ministrul care a preferat, în locul unei armate de amatori, o amantă de profesioniști

Catavencu
internet
Back Forward Stop Refresh Home AutoFill Print Mail
Address :
MicroMoale FSN Messenger Internat Explorer AAA XXX Gogu
Favorites History Search Scrapbook Page Holder

I want to break *freeware!*

Prin noiembrie anul trecut, numitul PigBrother, un obişnuit al forumului *Computer Games* (www.computergames.ro) propunea la capitolul „Software“ un *thread* foarte interesant, intitulat **Best of Freeware** – pe încercate şi pe luate. O iniţiativă extrem de inspirată dacă ţinem cont de faptul că, pe lîngă aplicaţiile *shareware* sau *trial* la care trebuie să îţi baţi capul să le găseşti un *crack* sau un *serial number* după expirarea perioadei de încercare, Internetul este plin de chestii absolut utile, în schimbul cărora autorii lor nu cer nici un ban. Noi le-am lăsat cu răbdare să se coacă timp de opt luni de zile, iar acum o să încercăm să ne urcăm în copac pentru a culege un fel de „Cele mai bune Best of Freeware“. Pe multe dintre ele deja le-am comentat, însă pe lîngă acestea mai sînt şi altele. Iată mai jos numai cîteva, înşirate în dezordine analfabetică.

Computer Games
Computer Games Forum > Tech > Software
Best of Freeware
Register FAQ Members List Calendar Arcade Today's Posts
Post reply
Thread Tools
PigBrother
Moderator
Best of Freeware
Deoarece pe threadul ASTA s-a pus problema asta,cred ca ar fi OK un thread in care sa fie trantite Indiferent de domeniu sau utilizare. De preferat numai cele testate personal de cel care posteaza
Office - OpenOffice (http://download.openoffice.org/1.1.3/index.html), StarOffice e gratuit dar va
Browser - Firefox (http://www.mozilla.org/products/firefox/)

OpenOffice – alternativă la Microsoft Office (luna trecută a apărut şi **Romanian Office**, detalii pe coloana din dreapta)

Mozilla Firefox – browser, mai mult decît comentat în revista noastră

Thunderbird – client de mail, comentat şi el

AVG free edition, AntiVir Personal Edition – antiviruşi, idem

Zone Alarm, Agnitum Outpost Firewall Free – firewall-uri

Daemon Tools – emulator de drive

BSPlayer, Media Player Classic, MPlayer – media playere (MPlayer nu se instalează, ci doar se dezarhivează – pentru aceia care n-au drept de instalare pe calculatorul de la birou, în plus vede orice fără să aibă nevoie de codecuri)

Easy Message – alternativă la YM, MSN, ICQ, care nici el nu se instalează, ci doar se dezarhivează (tot pentru aceia care se încadrează în situaţia de mai sus)

Skype – telefonie pe Internet (Voice over IP)

Spybot – Search & Destroy, Ad-Aware SE Personal – aşa cum le spune şi numele: antispyware şi antiadware

IrfanView – viewer imagini destul de complex

Audacity – sound recorder/processor

BorgChat – chat pentru LAN

Ia-le, neamule, pe toate, că e pe gratis! N-ai treabă nici cu ORDA, nici cu băiatu' de la IT! Doar pe-astea le mai avem! Hai să mergem şi noi acasă, că m-aşteaptă nevasta şi copiii să nu le duc nici un ban!

Hacker, poliţist texan
danielgoace@catavencu.ro

Limba noastră-i în cămară, Din adîncuri downloadată

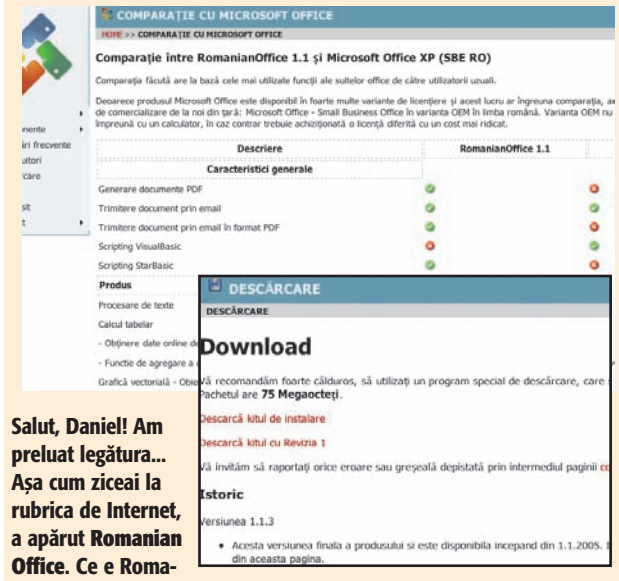

Salut, Daniel! Am preluat legătura... Aşa cum ziceai la rubrica de Internet, a apărut Romanian Office. Ce e Romanian Office? Un fel de Open Office, numai că localizat în limba română, cu manualul de utilizare în limba română, cu asistenţa în română, corector ortografic, dicţionar de sinonime, despărţire în silabe etc. Ce e Open Office? Ei bine, asta trebuia să ştiţi deja: e un fel de Microsoft Office, numai că dezvoltat de comunitatea *open-source* (openoffice.org). Aplicaţia se poate downloada gratis (www.romanianoffice.ro), instala şi folosi gratis numai de către *home useri*, adică în nici un caz pe un calculator care funcţionează la sediul vreunei firme .

Dacă ne luăm după pretenţiile producătorilor, Romanian Office face o grămadă de lucruri pe care însuşi programul lui Bill Gates nu le cunoaşte. Iată nişte exemple: RO 1.1 poate să genereze documente PDF, poate să le trimită prin e-mail, ştie scripting pentru StarBasic, are grafică vectorială – obiecte grafice 3D, are acces la baze de date JDBC şi MySQL (conectare directă), e compatibil şi cu Windows 95, cică chiar cu Linux şi, aşa cum spuneam, se poate descărca de pe Internet.

WordCraft

single player împotriva tuturor:

Dan Diaconescu: Direct Action

– partea a doua –

Începusem data trecută să vă spun de jocul **Act of War: Direct Action** și m-am luat cu emisiunea *Dan Diaconescu în Direct* care o avea invitată pe Adriana Maimuțăreanu, fosta ex-soție din a doua, a treia și a patra căsătorie a lui Silviu Prigoană. În fine, am reușit să depășesc momentul Bahmuțeanu, apoi am trecut și peste replica dată în ediția următoare de către Silviu Prigoană și, în week-end, am reluat jocul de acolo de unde l-am lăsat, adică de la „Install Game".

Act of War are, așa cum vă spuneam, o temă foarte actuală, și anume criza petrolului asociată cu acte de terorism. Jocul începe cu un talk-show desfășurat pe parcusul instalării și continuă cu un fel de film documentar cu actori reali, ale cărui secvențe sînt inserate printre momentele

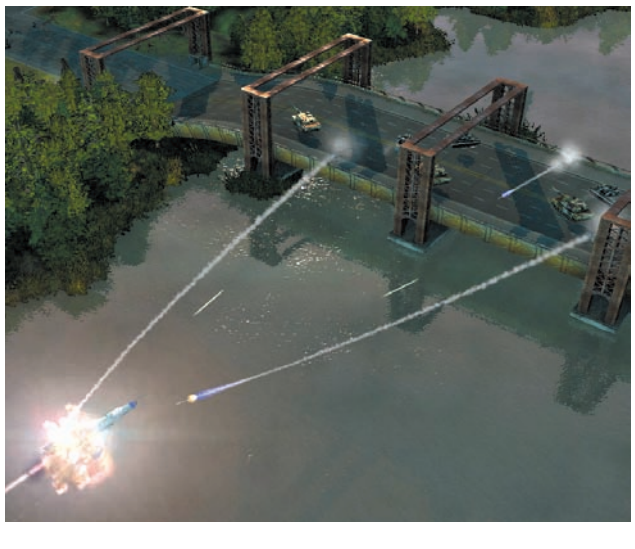

în care te joci. Cum te joci? Păi, la fel ca orice RTS (Real Time Strategy) obișnuit, mai precis, cam ca în *Command & Conquer: Generals*, numai că ceva mai mișto. Ai trei tabere din care să alegi: US Army, The Consortium și Task Force Talon. Prima facțiune n-are nevoie de nici o prezentare. A doua îi reprezintă peăia răii, adică teroriștii, arabii, țiganii, rușii (Kalașnikov-ul e de bază), românii sau naiba știe la cine s-or fi gîndit cei de la studioul *Eugen Systems* cînd au realizat scenariul. A treia tabără, TFT, e o combinație interesantă, crema armatei americane, cei mai buni dintre cei mai buni, nu raportează decît direct la Casa Albă și sînt capabili să intervină în orice colț al lumii în 24 de ore. Ei au acces la rezultatele celor mai hi-tech experimente, un fel de cumnați vitregi ai protoșilor din *Starcraft*.

Jocul reușește să combine frumos aspectele esențiale dintr-o strategie (strîngerea resurselor, construirea unei baze, alcătuirea unor formațiuni de luptă etc.) cu elemente dintr-un *tactical shooter:* schimbarea armei, ajustarea ratei focului, modificarea poziției culcat/sculat, arestarea inamicului, organizarea de ambuscade etc. Grafica este foarte bine realizată, iar sunetul, destul de realist. Nu știu de ce, dar, avînd în vedere evenimentele recente de la Londra, am senzația că îmi este foarte clar cu care din cele trei tabere nu o să jucați...

Septimiu Server

hard de nerăbdare

Patentat la bunele moravuri

Vă spuneam cam acum un an pe vremea asta că Parlamentul European va lua în discuție Legea patentelor. Pe-atunci, specialiștii avertizau că, dacă proiectul trece, marile companii de software sînt gata să își înregistreze și să dețină dreptul unic de folosință pentru cele mai mărunte lucruri cum ar fi „left click"-ul pe mouse, butoanele „Yes", „No", „Cancel", scrierea la tastatură cu degetele de la mînă, așezarea ceștii de cafea în suportul special de la CD-ROM etc. Ei bine, *open-source*-ri din toate zările, hliziți-vă: propunerea a fost respinsă cu 648 la 14 și 18 abțineri!

Cel mai tare din căutare

Google și Yahoo au de ce să se teamă: deși sînt lideri de pluton și au motoarele turate la maximum, din spate semnalizează depășirea un motoraș nou. Se numește Answers.com și utilizează o metodă diferită de scotocire a Internetului. Este ca și cum ai accesa în același timp Google, Encarta, Britannica, Wikipedia și alte cîteva sute de resurse asemănătoare. Răspunsurile nu sînt numai link-uri către site-uri bine indexate după cuvîntul respectiv, ci și fragmente din dicționare, enciclopedii, articole de presă etc.

Șase sași în Sasser search

Săptămîna asta se va da verdictul în cazul lui Sven Jaschan, autorul virusului Sasser. Puștiul care între timp a împlinit 18 ani și a fost deja angajat de o companie germană de soft pledează la proces „guilty". El riscă o amendă usturătoare și ceva închisoare pînă la 5 ani. Nasol! În pîrnaie am înțeles că n-au mouși optici, poate doar șobolani wireless. Iar transmiterea de pachete de date în rețeaua LAN este asigurată de celebra „trăsurică". De asemenea, un tinerel blond de 18 ani ca el trebuie să aibă mare grijă cum își protejează intrarea USB atunci cînd scapă săpunul pe jos la duș. Că altfel o să-i apară pe ecran:

Game Ovar

Capul de gealat laserul nu-l taie

Să mă iartă băeții dă la *Cațavencu* că întreb și io, ca cetetoare de zeare dă la Remat: domnu' Mircea Denescu, e adevărat, bre, că s-a scos la lecetațee sabea lu Skywalker dîn filmu *Războiu noaptea pă cer,* carele costă patruzăci-șaizăci dă mii dă dolari? Sîntem o famelee dă oameni săraci dîn Strehaia, eu și cu copii mei, mama și tata nu muncește, carele am vrea să ne ajută domnu Scheele să merjăm și noi la lecetațee. Vream să vindem și noi sabea lu ăsta micu al nostru, carele e negru și răspiră greu dă frică să nu-l ginește cîinii la gabori. E dîn laser suflat cu aur și cu petre prețioasele dîn salba lu prințesa Leea, adevărata fiică a mamei Odiseea. Mai aveam de vînzare nește oglinji galactice păntru naveta lu Obiuan, cu carele să poate călători în timp, fiind în formă de ghioc. Ș-am mai avea dă vînzare nește clone mici, la un an, un an juma, bune păntru partea a doua la *Atacu cloanelor,* numai să mai așteaptă puțin, să mai crească și să poată merje pă picioarele lor la supărmarket.

Laser Arafat

Unul cu coasa, zece cu valijoara

Țara noastră are cîmpii mănoase, mîndre și cornute, dar și un ministru al Agriculturii icoană-ntr-un altar să-l pui. La remaniat. Iată-l pe Gheorghe Flutur pupînd cu coasa acolo unde avea să scuipe cîteva zile mai tîrziu viitura. Aflat cu treburi prin județul Suceava, adică la o emisiune TV, domnul Flutur a ținut să-și arate priceperea la mînuit coasa, dar a dat cu obiectul prin iarbă cam cu aceleași mișcări cu care țărănimea de la Capitală dă la crosa de golf. Foarte interesant, domnul Flutur s-a însoțit în turul căpițelor sucevene cu ambasadorii chinez și japonez, domnii Ding Xaopinci, respectiv Yan Ku Ji Anu, pe care-i vedeți în poze, în poziția călare. În ce scop, ei bine, la întrebarea asta nu putem da un răspuns. Dar avem o altă întrebare: ce caută acești domni pe caii noștri strămoșești? N-ar fi fost o problemă dacă n-am fi fost obișnuiți să vedem conaționali de-ai lor călătorind prin țara noastră cu alte mijloace de locomoție. Niște vizionari, de altfel, pentru că, iată, astăzi e mult mai ușor să plutești cu valijoara pe dealurile patriei decît să călărești.

Știr de la ora 5

Românii își pot vedea salariul dublu

Niște cercetători din friguroasa, umeda, cețoasa și zgîrcita Scoție au descoperit în urma unui studiu că salariații care nu refuză un pahar-două-trei și mai zăbovesc la băut șpîrle cu colegii de serviciu (ideal ar fi și cu șefii) au salariul mai mare cu multe procente decît al angajaților abstinenți, care nu socializează făcînd horă în jurul frapierei. Cel puțin așa au zis respectivii cercetători scoțieni; noi nu prea avem încredere în ei, fiindcă am văzut la televizor, zilele trecute, cum doi buni colegi de serviciu, șoferi la o autobază, s-au socializat de dimineață cu bere și rachiu, apoi, după ce au ciocnit nenumărate pahare și păhărele, și-au ciocnit și camioanele pe cînd se întorceau de la braserie; din spusele organelor am înțeles că salariul celor doi nu va crește, totuși, în perioada imediat următoare.

Oricum, cazul celor doi colegi șoferi ar putea reprezenta doar excepția care întărește regula; dacă scoțienii au dreptate, înseamnă că din toamna următoare, după ce se culeg strugurii și se face vinul, ar trebui să ne așteptăm la creșterea salariului mediu pe întreaga economie în întreaga țară. Iată așadar, în sfîrșit, un răspuns la întrebarea lu' tanti Maria: „Băiat, cînd mai crește domnu' Vulpe salariile?". Răspuns care, spre bucuria mea, îl vizează doar pe nea Virgilică.

Racquis-ul comunitar

Cade zidul chinezesc din jurul sexului

Chinezii își încep viața sexuală din ce în ce mai devreme. Tinerii de azi au primele relații sexuale la vîrsta de 17,4 ani, în medie, cu nouă ani mai devreme decît chinezii care au în prezent 50 de ani. Asta spune un studiu recent, în care credem cu argumentele noastre. Știm cu toții că, în China de azi, tinerii sînt ceva mai înalți decît tinerii de ieri. În mod logic, mîna lor ajunge mai devreme la lungimea care să le permită accesul nemijlocit la sex. Nu mai pomenim de faptul că tinerii din ziua de azi beneficiază și de conceptul de *mountain bike;* păi, în ziua de ieri, pînă ajungeai la bordel, îți cădea lanțul de la bicicletă de 7 ori și pînă-ți aducea cineva altul din URSS, făceai 26 de ani și te însurai.

Podișul Tibeci

Ne plîng cititoarele:

Cu familia Piedone în concediu

O cursă charter către Băneasa, venind dinspre Salonic, Grecia, se apropia sîmbătă dimineața, încet-încet, de destinație, cu vreo 850 de kilometri pe oră, la vreo 10 kilometri înălțime. Văzut din spațiu, din afară, aspectul avionului ar fi părut oricui oarecum îngrijorător, aparatul zburînd aplecat ușor pe stînga. Dar să lăsam dinafarele, că nu acolo este explicația anomaliei, ci hai să intrăm înăuntru. Înăuntru eram eu, care nu făceam nimic. În schimb, pe cele trei locuri din spatele meu stăteau comisarul Piedone pe care îl știți de la Prima TV și de la PSD, împreună cu fiu-său și cu un mălău de vreo numai 120 de kile, probabil un amic. Împreună cred că aveau peste 800 de kile. Niște haioși, zău. Oameni mai dezinhibați pe avion, cu un curaj nebun la înălțime și mai mîrlani, n-am mai văzut! Vorbeau tare despre stewardese („ce țîțoasă!“), dădeau cu piciorul în scaunul din față, pe care stăteam eu (de fapt, dădea doar puștiul lui Piedone, Piedone cel mic, plin de pulsiuni sexuale, a cărui față era toată un coș, dar altminteri un ghiduș și jumătate) sau vorbeau de mine („mă spune lu' prietenu' ei“ – Piedone cel mic – sau „nu, te spune el lu' ea!“ – Piedone ăl bătrîn) cînd mă întorceam să mă uit urît la ei sau vorbeau tot de mine („e urîtă, mă, nu vezi ce slabă e?“). De obicei, oamenii slabi, cînd sînt răi, rîd de grași. Acum, paradoxal, niște obezi își băteau joc de mine, că sînt slabă. Scriu, îmi aduc aminte și mă enervez. Zborul respectiv era pe o linie low-cost, cu bilete superieftine și fără mari facilități. Nu că o altă companie ne-ar fi dat parașute. Tocmai din cauza asta, cînd mălăul lui Piedone se juca cu bricheta aprinsă pe la mustața lui Piedone cel mic sau ciocănea tare în geamul avionului, nu știam ce să fac. Ori să mă sperii pentru viața mea, ori să mă consolez cu ideea că, dacă geamul se sparge și avionul se depresurizează, Piedone, înfipt ca un dop de 400 de kile pe fereastră, ar fi permis aterizarea în siguranță la Băneasa. În timp ce se întîmplau năzdrăvăniile astea, Piedone cel mare citea *Anunțul de la A la Z*. Acum mi-am amintit: și la plecarea în Grecia, cînd tot cu ei am călătorit, Piedone tot asta citea. În fine, fiecare își ia în vacanță lecturile care îi plac și le termină cînd dorește. Ce m-a deranjat încă de atunci era că Piedone voia să fie mereu primul. Primul la vamă. Primul la bagaje. Primul la ușa către autobuzul care duce pasagerii la avion. Primul care să se așeze pe scaun în autobuz. Printre primii care urcă în avion. N-am stat în același hotel, dar sînt sigură că era cel care se așeza primul la masă.

Ia să vedem ce am în bagaj: deci, periuță mi-am luat; șosete, două bucăți – astea din picioare; doi porci, o junică, o sută de sandvișuri cu slănină... am uitat ceva? A, da, ligheanul de piftie din cap de bou, da' p-ăla l-am băgat la bagajul de cală! Miam-miam, să desfac sanvișul cu rît de porc sau să aștept să decoleze avionul?

Comisarul închipuit Piedone, eroul din filmul *Cu Grasu' la psihiatru*

P.S. Și eu pot să fiu rea. Apropo: la aeroport, am remarcat-o și pe soția lui Piedone, ale cărei unghii de la picioare erau pictate cu modele de ierburi și frunze. M-am întrebat: de ce frunze? Frunze de la salată? Se întorcea familia de la un concediu cu mîncăruri grase și îl trecuse pe Piedone pe regim? Cîrnăciori își pictează vreodată?

Arthe-miss România

Un frigider plin cu hrană spirituală

Începutul este banal. Pe poarta unei case din vecini a apărut o plăcuță: „Atenție! Ciine rău!“. Știu ciinele cu pricina și vă spun cu mîna pe inimă – ca un om care a cunoscut pînă și cele mai ascunse meandre ale sufletului canin – că nu este un ciine rău. Este doar un ciine prost. Bătrîn, prost și cu bube pe coadă. Trecătorii care citesc anunțul de pe plăcuță se sperie și se îndepărtează. Iată, totuși, cît de importantă este eticheta. Iată puterea cuvîntului scris. Bănuiesc că din acest motiv a apărut pe piață noul frigider care iese în evidență prin altceva. Nu pentru cum răcește, nu pentru afișajul inteligent, nu pentru computerul de bord, pentru trenul de aterizare, vederea pe timp de noapte sau salamul ireal din lădiță. Iese în evidență pentru că se poate scrie pe el. De-abia aștept să-mi trag un automobil cu care se pot sparge nuci, un laptop cu care se pot scoate sîmburii din zarzăre sau un telefon celular care curăță și cele mai dificile pete, ideal pentru ciorăpeii cei mai murdari și mai puturoși care umblă prin Mall.

Șah la rece

Potopul apelor conservatoare la *Observator*

În ediția de luni seară, luați de curent, băieții de la *Observatorul* Partidului Conservator Umanist Social Liberal al Antenei 1 au confundat „potopul" cu ceva care exprimă mult mai mult. De exemplu, „potopul conturilor Dunărea", „potopul anticipatelor" etc. Numai că „potopul" înseamnă *„1. Revărsare uriașă de ape, care ar fi cea care a înecat întreaga lume și toate viețuitoarele de pe pământ (în afară de cele de pe corabia lui Noe). 2. Ploaie mare, torențială; revărsare mare de ape, inundație mare. 3. Calamitate, dezastru, nenorocire. 4. Cantitate imensă; număr mare de ființe sau de lucruri; mulțime, grămadă".* Pe viitor, vă rog să nu mai folosiți măcar alte formule pleonastice, precum „Partidul Conservator a declarat la Antena 1". Pentru mine, mare diferență nu-i.

Marius DRĂGHICI

Judecătorii, ciocu' mic

În încăierarea stârnită de pachetul de legi pentru reforma Justiției au fost dezgropate și scule din arsenalul anilor '50: ședința de înfierare, intimidarea, interzicerea liberei exprimări. N-ar fi fost o surpriză dacă asemenea mizerii s-ar fi petrecut în vreo groapă a Marianelor din străfundul României. Ei bine, nu e cazul: dinozaurii s-au trezit la oraș. Mai exact, în Focșani, Vrancea – celebrul județ european. Aici, un judecător, vicepreședinte al Asociației Magistraților din România, a strâns semnături de la colegii din tribunal pentru a susține un memoriu adresat Curții Constituționale; se solicita respingerea excepțiilor ridicate de instanța supremă – Înalta Curte de Casație și Justiție (ÎCCJ) – și de cele două partide, PRM și PSD, la prevederile referitoare la Justiție din pachetul guvernului. Pe lângă memoriu, judecătorul Neacșu împreună cu un coleg al său de la o curte din Tg. Mureș – Horatius Dumbravă – au depus la Curtea Constituțională o „Cerere de intervenție" – o formă procedurală față de care CC este obligată să se pronunțe (sanchi, nu le-a înregistrat-o nimeni ca atare). Pentru memoriu, judecătorul a obținut semnături de la 7 colegi (pe țară, inițiativa a produs vreo 150 de semnături). Cu semnăturile și cu cererea de intervenție în poziție de tragere, dl Neacșu s-a deplasat la București. A doua zi dimineață, conducerea tribunalului a aflat din *Ziarul de Vrancea* ce se petrece și a sunat alarma de panică. Mai întâi, președintele tribunalului, dl Ioan Constantin, a convocat Colegiul de conducere; apoi, scrie *Ziarul de Vrancea,* au fost chemați cei 7 semnatari ai memoriului la discuții individuale; frecați unul câte unul, ca în vremurile bune, când PCR-ul mai însemna ceva; 2 au cedat nervos și au declarat că-și retrag semnăturile, ceilalți au admis că n-au înțeles foarte clar despre ce e vorba; a urmat o Adunare Generală a magistraților, prilej de înfierare în lipsă a lui Neacșu. Dl președinte Constantin susține că judecătorii și-au manifestat nemulțumirea pentru că au fost discriminați, că au fost împărțiți de judecătorul Neacșu în reformatori și conservatori* („de ce nu i-a întrebat pe toți dacă nu vor să semneze?"). Ca tacâmul să fie complet, a doua zi a apărut în *Monitorul de Vrancea* (un ziar care n-a reclamat niciodată că ar fi fost hărțuit de dl Oprișan) un articol de *Scânteia* anilor '50: „Judecătorul Neacșu calcă în picioare statutul magistraților"; „magistrații vrânceni revoltați de demersul judecătorului Neacșu"; „arătîndu-și în mod public susținerea față de un pachet de legi promovat de un reprezentant al unui partid politic, el a încălcat… Statutul Magistraților, care precizează că «magistrații nu se subordonează scopurilor și doctrinelor politice». În aceste condiții, nu putem decît să ne întrebăm dacă judecătorul Adrian Toni Neacșu este indicat să exercite și pe viitor meseria de magistrat". În logica asta, nici Înalta Curte nu ar mai avea ce căuta în magistratură, pentru că a atacat cot la cot cu PSD-ul și PRM-ul pachetul de legi al PNL-PD-ilor. Recomandăm baronatul Vrancea firmelor interesate să vândă sârmă ghimpată.

Mircea TOMA

* „Ceea ce facem mîine (azi – n.r.) trebuie să arate foarte clar cine sînt reformatorii și cine sînt conservatorii. Nu este adevărat că toți magistrații se împotrivesc reformei, iar cei care nu doresc acest lucru ar trebui să recunoască." (Adrian Neacșu, citat de *ZdV)*

La vinurile de Bucium, facturile de investiții sînt umflate cu apă chioară

Hîc, ce părerea mea se-ntîmplă… ăăă… mă scuzați. Da, deci despre vinurile Bucium, alea de pe dealurile Iașiului, voiam să vă zic. Băiatu' de la ADS, mai adă o carafă, că-i sete mare, părerea mea. Băiatul de la ADS, dacă nu-l știți, poate fi, să zicem, un funcționar al Corpului de Control al Agenției Domeniilor Statului. În loc să care comanda la masa șmecherilor, el ar putea fi mai atent la nota de plată pe care o face. A, nu știți despre ce notă-i vorba. Vine băiatu' cu explicația: prin 2002, ADS, deținătoarea acțiunilor majoritare la Agroindustriala Bucium Iași, a făcut un contract cu asociații minoritari. Și le-a vîndut acțiuni. Nici nu ne mai ofticăm că ADS a cerut abia 6 miliarde de lei ca să dea o societate în care numai stocurile de vinoase făceau cîteva zeci de miliarde. Prin contractul de privatizare, ADS a cerut și investiții de 160.000 de cocobauri, de făcut în perioada 2002-2007. Primii 40.000 de coco au fost investiți în utilaje luate de la „Timpuri Noi". Cu restul de 120.000 de coco a fost ceva mai tare decît cel mai țeapăn vin. Mai exact, unul din acționarii de la Agroindustriala, afacerist și pesedist, pe numele lui Daniel Panaite, s-a achitat el de datorie. Și-a scos la înaintare firma personală, Bucium Tours SRL, cu care a cumpărat utilaje de 1,3 melearde leuți. După care le-a vîndut la Agroindustriala Bucium, cu peste 3,5 melearde leuți, adică 120.000 de coco. Bă, să mor io, da' botezată a mai fost investiția asta, nu? Păi, cum dracu', nene? Simplu: iei utilajele cu un preț, le treci prin firma ta, apoi le vinzi la Agroindustriala cu un preț triplu, cît să acopere ce ai tu de investit pentru stat. Partea haioasă e că Panaite a cîștigat de două ori: și cînd a tras statul, prin ADS, în piept cu 2,2 melearde de leușteni, și cînd banii ăștia s-au dus la societatea lui, Bucium Tours SRL. Hai, băiatu', nota, că ni s-a acrit de poșirca asta de țară!

Investitio in integrum

V-am print, vrăjitoarelor!

O nouă abordare, de te apucă Panda-liile

De la sloganul internațional „Don't call me baby", Fiatul a venit cu roțile mai pe pământ românesc, unde, normal, a dat de dușmani care mor. Acum, și la volan. Ca să fie consecvenți, ar trebui să traducă în stil românesc și sloganul „Don't call me baby". Ar trebui chiar să facă traducerea o hip-hoperiță adevărată, uite, ca Nikita. Să bage un „Fiat Panda. Nu-mi spune bă, că te sparg la nas".

Don't call me Bambi

Cine nu-i un bun creștin să se străduiască măcar să fie un bun cretin

Panoul din imagine a fost surprins în București săptămîna trecută, deci la o distanță de trei luni de la Paștele ortodox și cel catolic. În ciuda decalajului temporal, promoția poate fi mereu una perfect actuală. Dacă se adresează clienților cai.

Demi Murg

Pentru clienți de șuviță nobilă

Stați, nu vă îngrijorați, că nu despre omul ăla conectat la fire vreau să vă vorbesc – nu e de la Electrica, să-și facă părul la curent, este de la telefoane, cred că aranjează acum niște fire rebele care intră în ochii trecătorilor. Pe mine m-a izbit direct în frizură conceptul de coafor-xerox. Firește că am stat și m-am tot gîndit care-i legătura… Și am stat, și am stat… Și m-am scărpinat… Și încet-încet am constatat că mi s-a rărit părul… Și atunci mi-am dat seama care-i treaba: este un serviciu de implantologie. Unul mai economicos, care se bazează pe un procedeu simplu, și anume de multiplicare în prealabil a firelor de păr.

Șampon League

Comunicare pe care

Picnic pe aparate

Știam de mult că natura s-a transformat într-un prilej de grătar pentru mulți dintre oamenii care fac parte din populația planetei. Grătarul e o atitudine, un punct de plecare al unei relații, al unei forme de obezitate. Grătarul se face oriunde este puțină carne de față. E uluitor cum toți oamenii care vor să se vadă în week-end își promit că o vor face la un grătar. Sau nu e uluitor dacă ne gândim la câtă foame de carne e pe lume. Parafrazându-l pe Dracula, carnea este viața și va fi și viața mia! Cam așa pare să spună arbitrul acela dintr-un spot la condimente, poposit la mijlocul terenului lângă un grătar.

Jucătorii se opresc și se apropie cu niște mutre mirate, dar pofticioase. Atmosfera minunat de relaxată e desprinsă ușor din lumea diviziilor B și C și arată cam cum își imaginează un începător că ar arăta un meci jucat de o echipă precum cea numită Ambianța Valea Ciorii. Sigur, fără a socoti datul la gioale. Stau niște târlani pe gazonul rotund și aspiră fumul arderii de tot ce se pune pe grătar. De când știrile sportive înseamnă Gigi Becali și căsătoria lui Mutu, iată că se deschid șansele pentru o nouă poziționare: grătarul sportiv. Comentatorii viitorului ne vor spune ce înseamnă faultul sau fair-play-ul în această nouă disciplină. Singura părere de rău este că nu au băgat și niște femei apetisante pe teren, ca să li se facă oamenilor poftă de viață. Un exemplu bun este reclama de alături, în care tehnica rece, de ultimă generație, este umanizată de zâmbetul femeii care ne prezintă noile aparate. Spre deosebire de ce s-ar fi putut face într-un astfel de context, doamna cu aparatele noi este suspect de îmbrăcată. Sau nu. Este îmbrăcată atât cât să ghicești cât de bune sunt aparatele din ziua de azi. Carnea de femeie este ca s-o iubești, grătarul este aparatul ca s-o frigi. Și este bună și pentru jucătorii vegetarieni. Poftă bună la servit!

Răzvan EXARHU

provincia anti-europeană Vrancea

Cu mască, fără masă

Așa cum scrie și în supratitlu, n-am fost la Nagasaki, ci în Vrancea. Ei bine, după dispariția lui Oprișan de pe televizor, s-a dus dracului de provincie europeană! În centrul Focșaniului, în provincia europeană V., la hotelul din inima orașului, nu era apă. Plus că aveau și un sistem militarizat la bucătărie: pentru că am întîrziat un sfert de oră după ora 10, am fost tăiat de la porție, și nu numai atît, am fost certat de un nesimțit de la hotel pentru că mi-am permis să mă scol cînd vreau eu. *Și cine vreți să vă servească?* – m-a întrebat măgarul. Răspunsul, prompt: *Mama! Vî rogî sî nu-mi răspundiți așia!* – mi-a replicat nimeni-ul de la hotel. Am înțeles, să trăiți, nu mai dorm în Focșani niciodată! Și nici n-o să mai merg la Marele Premiu de Formula 1 de la Focșani în viața mea! Și nici la Festivalul de Film pentru Intelectuali de la Focșani! Ei, drăcie!

Gheorghe Gheorghiu-Dejun

Grătar 2005

C&A&V® vă oferă rubrica:

Nashpa Turizm vă prezintă noi aventuri în România pitorească

Azi, Operațiunea: „Români, distrugeți în ungurime!“

La început a fost ariciul. Apoi a fost liniște. Timpul era suspendat. Auzeai cum rîde furnica. După ce ariciul a traversat strada, totul a revenit la normal. Oamenii se grăbeau din nou în mașinile lor cu aer condiționat, camioanele cărau ca întotdeauna ceva dintr-o parte în alta, mizeria revenise la cotele normale, călătorii continuau să facă pipi în tufișurile de pe marginea drumului și să se urască cu ceilalți călători. Lumea e frumoasă, păcat că sînt atît de puțini arici și atît de rari. Eu l-am văzut în apropiere de Gheorghieni. Nu trebuie să-l vezi pe Dumnezeu sau pe Sfîntul Petru ca să capeți pacea. E suficient un arici timid. Nu pot să vă zic dacă era un arici maghiar sau un arici român. Sigur e că domnii de la motelul unde am oprit erau maghiari – și foarte atenți. Motelul se numește „Patru“, chiar așa. Adică e la patru kilometri de Gheorghieni și la 20 de Lacul Roșu. Cum vii dinspre Cheile Bicazului și intri în ungurime, dealurile se unduiesc din ce în ce mai molatic. Iarba e verde și senină ca un McDonald's închis. Cetățenii sînt oameni și simpatici. E plin de „Pánzio“ peste tot – adică „Pensiuni“. Totul e curat și calm. Doamnele se plimbă cu bicicletele, iar vecinii stau în geam și au chef de glume. Motelul „Patru“ este de fapt un complex: motel, căsuțe și restaurant. Căsuțele se întind cu zecile într-un parculeț frumos amenajat. Nu e foarte lume – deci e liniște. Liniște. Nu mișcă nici musca. Clienții sînt în mare majoritate maghiari, de aici sau chiar din Ungaria. Veseli, își caută sensul vieții într-un gulaș respectabil. Terasa de afară e amenajată cu gust. Adevărul e că le-au ieșit bine brazii: așa, pe verde, dau bine cu roșul mușcatelor din mici glastre atîrnate sub acoperișuri din lemn. Un rîu își vîntură apele chiar lîngă motel – poluarea e numai un capitol răutăcios dintr-o istorie a lumii care aici nu există: agitație, troleibuze, badiguarzi care scuipă pe jos în metrou, cerșetori insistenți, parcări întotdeauna pline – sînt departe. E fain să-ți poți parca mașina fără să te înjuri cu trei cretini care ar vrea să traverseze cu Mercedesul prin tine. Supa-gulaș e foarte bună, chiar dacă nu au și supă de „vișine“, cum zice domnișoara care ne servește. Un simplu „kosonem“ și lucrurile se rezolvă. Aș lua un cotlet „à la tanti Juci“. Sau un mușchi de vită „à la Eszterházy“. De ce nu sînt opt zile pe săptămînă? Dacă aș fi fost rentier ungur, aici aș veni să stau, opt-nouă zile pe săptămînă. Aș bea toată ziua pálinko, eu, tu și cu Ildiko! Aș număra acele din fiecare arici, aș completa integrame în limba Togo și aș aștepta să întineresc. În fond, nici n-ar costa prea mult. Noaptea de cazare la apartament este 700 de mii la motel, iar la căsuțe și mai ieftin. Iar în jur, la pensiunile populare de pe dealuri, costă de la 250 pînă la 400 de mii noaptea. Dar ce noapte: cîinii vorbesc în maghiară, aricii fornăie în limba pămîntului, iar vacile dau lapte afrodisiac. Ce-or fi băgat, oare, în aerul ăla? Așa că, dacă aveți chitare, fluiere, țuică și gagici, puteți da o fugă pînă la campingul de la Gheorghieni, sigur n-o să uitați, mai ales dacă aveți 17 ani și sînge-n vine. Iar dacă aveți 47, iarăși nu e bai, că e destul aer pentru toți. Iar biciclete – suficiente, numai eu am văzut zeci de pedaliști drogați de aer curat. Și dacă mai pui și afînele, e un fel de paradis. Un singur lucru o să vă aducă aminte că sînteți în România: drumul. Asfaltul este parcă de pe vremea Regiunii Autonome Maghiare, semn că șpăgile Bechtel n-au ajuns la toată lumea. Poate e mai bine așa: decît mulți și proști, mai bine puțini și deștepți. Ariciule, salutări de la toți nashpa-turiștii! Vom reveni pe înserat!

Căpitanul Nema

Această rubrică v-a fost oferită de CANTARIDĂ, AFRODISIAC PENTRU VACI® (marcă tradițională de tradiție)

Săptămîna străinilor

● În Belgia, o studentă a unei facultăți catolice a condus un studiu despre viața sexuală a deținuților. Stați liniștiți, nu e vorba de numărul de scăpări de săpun pe jos, ci de vizitele conjugale. În momentul de față, prizonierii belgieni au dreptul doar la o vizită de două ore, o dată pe lună. Conform acelui studiu, acest lucru defavorizează relațiile celor încarcerați, deoarece timpul scurt îi face pe cei doi să sară direct în pat, fără să mai aibă timp pentru a putea și vorbi. Păi, eu chiar nu văd problema. De ce să fie de rău? Cel închis nu trebuie să fie supus limbariței soției/prietenei, și aceasta, la rîndul ei, nu trebuie să asculte cum bărbatul ei e cel mai bun spălător de vase din închisoare. ● Un soldat din timpul celui de-al doilea război mondial, mort acum 90 de ani, a fost chemat să ia parte, ca jurat, într-un proces în Muntenegru. Tribunalul din orașul Bar, unde s-a întîmplat această grozăvie, susține că, neavînd nici un act de deces, era normal să îl creadă pe Joko Popovic viu și astfel să îl cheme ca jurat. Ceea ce mi se pare mie puțin ciudat este că, și dacă ar fi trăit, Joko ar fi avut 126 de ani. Adică, sincer, dacă nu există nici un act de deces al lui Tutankhamon, l-ar fi crezut și pe ăsta viu și cred că dacă ar fi fost muntenegrean l-ar fi somat să se prezinte. După care l-ar fi trimis la închisoare pentru sfidare. ● Un turist american, beat rău de tot, a furat niște bere și niște înghețată și, după ce a mai băut și el puțin, a dat ce i-a rămas unui leu de la grădina zoologică Hollabrunn din München. Neavînd cu cine să vorbească și cu cine să se simtă bine, probabil că, turmentat cum era, nu a reușit să comunice decît cu leul, deși cred că marmotele puteau lua o pauză de la învelit.

AgenCIA de presă

Șase zile a muncit pe teren, iar în a șaptea a redactat Biblia!

Anunțul din fotografie se află într-unul din geamurile de pe strada Ardealului din Caransebeș. În spate lui se ascunde o redacție care seamănă cu a noastră prin faptul că se lucrează duminica. Dar se deosebește prin aceea că nouă ne țin de urît fetele de pe acoperișul vecin. Ce este dincolo de acoperiș și deasupra lui nici nu mai contează.

REDACȚIA OFERĂ UN PREMIU DE
666.000 LEI
CELUI CE POATE DOVEDI CU BIBLIA CĂ DUMNEZEU TATĂL, FIUL, DUHUL SFÎNT SAU APOSTOLII AR FI SPUS : DUMINICA ESTE SFÎNTĂ
ȘI AR FI PORUNCIT SĂ FIE SĂRBĂTORITĂ.

Vorba aia, soare să fie, că de sfinți sîntem sătui. Pentru noi, care șase zile pe săptămînă stăm, iar în a șaptea ne odihnim la serviciu, nu e dovadă mai clară că Dumnezeu există și este bun cu cei aleși. Doamne, îți mulțumim că exiști!

Carul cu joi

De la Canistru pîn' la Tisa

După ce au măsurat mai mult decît se putea măsura pe lumea asta, maniacii ăia de nemți s-au apucat să compare prețurile carburanților din Europa. Au ajuns la concluzia că în Spania și în Cehia este raiul automobiliștilor. Uite că pînă la urmă tehnologia prea avansată i-a trădat. Dacă e atît de ieftin carburantul în Spania și Cehia, atunci de ce mai fug mașinile lor în România? Evident, pentru că aici găsesc verdeață și peisaje naturale, nealterate de mîna marilor companii, unde benzina țîșnește, extrem de ieftină, pe orice cîmp unde se înțeapă o conductă!

Road to Shell

Românul ideal este indian

Cică, în India, trăiește un indian. Se numește Hira Ratan Manek și despre el poate că ați auzit, deoarece a întors pe dos multe dintre concluziile trase de nutriționiști în ultimele decenii. Mai exact, s-ar părea că de prin 1995, de cînd a fost în pelerinaj pe Himalaya, el trăiește exact ca o plantă, doar cu energia primită de la Soare și cu apă. Iată, deci, că se poate. Cîțiva pensionari din România vor să afle dacă, urmînd exemplul indianului, adică stînd nemișcați și hrănindu-se cu soare, vor crește și pe ei mușchi și licheni, ca să nu mai irosească bani la toamnă pentru izmene flaușate și șosete groase de lînă.

Supa Davis

Nu iese fum fără joc olimpic

Jocurile Olimpice din anul 2012 vor fi organizate la Londra. Habar n-am cît a fost glumă, cît a fost panaramă și cît au fost cauze politice în joc. Unii zic că treaba miroase a șut în dos pentru Chirac și „Hai, noroc!" pentru Blair, care a știut ce poziție să adopte. Mîndria națională mă face să răcnesc că și România ar putea găzdui asemenea Jocuri Olimpice: avem stadioane acoperite (iarna, de zăpadă), cu instalații de nocturnă (adică, instalații sanitare unde încă nu s-au furat becurile), iar flacăra olimpică am putea-o aprinde cu eforturi minime, dintr-unul din cartierele bucureștene, direct de la o deflagrație pe motiv de butelie.

Athena 1

La nuntă, Mutu vrea să bată mesenii cu Copilu'

Cică Adrian Mutu vrea să-l cheme pe Adrian Copilu' Minune la Santo Domingo, să-i cînte manele la nuntă. Trist, dar logic. Că doar nu era să-l cheme pe Dostoievski ca să-i citească din *Crimă și pedeapsă* în timp ce invitații așteaptă sarmalele; și pe urmă să se apuce și fetele lu' nașu' Gheară să citească și ele din buric, pe mese, din Tolstoi. Iar, spre dimineață, cînd se pulesc toți, să se apuce însuși nașul să recite la bustul gol *Toamna în parc*, de George Topîrceanu. Ba mai mult: în zori, în spiritul tradiției noastre literare, Mutu să se simtă nevoit să scoată pe geamul dormitorului nupțial manuscrisul nepătat.

Călin Popescu Topîrceanu

Becali mută pe Anatema 1

Becali pare pe punctul de a înțelege că atunci cînd arunci cu noroi pierzi teren. După ce deunăzi se lăuda că are o minte de copil, schimburile bebelușului oier au fost luate la verificat de PNA, care a detectat acolo un miros de treabă mare. Mare de zeci de hectare. În schimburile de terenuri cu armata, el este cercetat alături de Babiuc, pe motiv că pamperșii lui Gigi au reținut cam toate lichiditățile. Stelistul s-a declarat supărat că mama sa a suferit enorm după ce el a fost prezentat în ziare și la televizor ca un infractor, și a jurat să-l distrugă pe Dan Voiculescu. Adică decît să plîngă mama, mai bine să îl bag în mă-sa. Noi așteptăm ca mama îndurerată să iasă la geamul blocului și să-l strige o dată în casă pe micul Jiji, care înjură și scuipă pe toți copiii. Eventual să-i spună că a început la televizor filmul cu Mihai Viteazu.

Pro Spart

Coasa lux

Cu moartea pe frînă călcînd

Vă dați seama că, săptămîna aceasta, rubrica noastră nu putea poposi, ca să-și tragă sufletul adormiților și pentru oleacă de odihnă veșnică, altundeva decît în Marea Britanie, și bineînțeles undeva sub pămînt, adică la metroul londonez. Bine măcar că maniacilor de teroriști nu le-a venit ideea să se năpustească cu metrourile deturnate în fundația unor zgîrie-nori gemeni de pe acolo. Ne vom lăsa și noi sacoșa la coadă la numărat victimele atentatului, sperînd să nu băgăm panica în sărmanii polițiști care sînt cu ochii în patru după sacoșe părăsite, și vom merge puțin mai departe, la Exeter. Aici, Howard L. Luckenbill, un britanic de 90 de ani, a ieșit împreună cu soția sa de 91 de ani la o plimbare cu mașina (temă pentru acasă: a) încercați să pronosticați care va muri primul; b) argumentați răspunsul dat la punctul a). Tataie ăsta pe care-l chemau bolovanii a reușit să intre cu autoturismul proprietate personală direct într-un cortegiu funerar, rănind destul de grav șapte persoane. Îl caută moartea pe-acasă, dar văd că și el caută moartea prin oraș, atît a lui, cît și a altora. Era deci cît pe ce să le ofere rudelor răposatului posibilitatea de a-l însoți

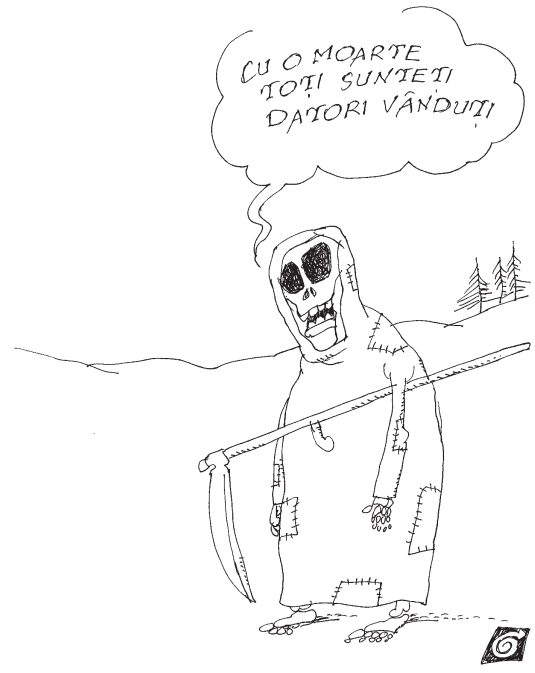

pe acesta pe ultimul drum pînă la destinația de pe lumea cealaltă. Ca să vă liniștim, vă putem spune că persoana decedată care se afla în dric este bine și se află în afara oricărui pericol; de fapt, este singura persoană despre care se poate spune că se află realmente în afara oricărui pericol. Acu' stați și ascultați explicația pe care a oferit-o șoferul Howard poliției: „Mi-am luat pantofi noi și credeam că am apăsat pe frînă, cînd de fapt apăsasem pe accelerație", a povestit omul cu pantoful roșu de sîngele celor din convoi. După această dezvăluire, MI-5 umblă probabil cu pantoful buclucaș să vadă dacă nu cumva se potrivește vreunei cenușărese din Al-Qaeda.

Știrile de la ora chici

Răspunsuri la scrisori

O mulțime de cititori ne scriu fără să semneze. Sînt de înțeles! Cei mai mulți nu semnează din motive de securitate. Nu-i ușor să-ți torni șeful și să mai și semnezi pe deasupra. Am primit o scrisoare în care cel care scria îl turna pe amantul soției sale, e de înțeles de ce n-a semnat. Cei care ne înjură ca la ușa cortului nu semnează nici ei. Îi înțeleg și pe aceștia! O înjurătură anonimă nu e cel mai grozav lucru din lume, dar măcar mai scoate din tine ura pe care ai acumulat-o văzînd că, după ce o viață întreagă ai fost un „securist cinstit" sau măcar un „miner cumsecade" care a plantat flori cu bîta în capul intelectualilor din Capitală, acum te batjocoresc niște nenorociți la gazetă. Ba chiar vor să te vadă și la pușcărie. Mulți uită să precizeze dacă revista căreia i se adresează este *Academia Cațavencu*, *Superbebe* sau *Tabu*. Îi rog să specifice pe plic cui trimit scrisoarea. Nu de alta, dar m-am săturat de mămici borțoase, care vor să nască sub apă, de prunci pozați pe blăniță și de fete care vor să ajungă peste noapte Andreea Marin. Alții nu semnează din indolență sau, pur și simplu, fiindcă nu i-a învățat nimeni că o scrisoare, indiferent ce conține ea, trebuie semnată. Orice publicație serioasă (și noi sîntem una, chiar dacă rîdem de toată lumea) își protejează sursele. O să răspund totuși cîtorva anonimi(e):

Anonimă (Sarai-u?): „Sînt o cititoare fidelă a revistei dumneavoastră și vă scriu deoarece pentru mine sînteți o sursă sigură. Eu aș vrea să știu cît valorează ACUM o monografie a unui sat din țara asta ASTA avînd în vedere că nu mai există alta pentru comuna mea. Deci, m-ar interesa cît poți să cîștigi dacă o publici scăzînd cheltuielile." Stimată doamnă, orice monografie a unui sat din țara ASTA e inestimabilă. Din păcate, orice lucru inestimabil, așa cum știm, nu are preț. Chiar dacă scădeți cheltuielile, tot în pagubă o să rămîneți. Eu zic s-o luați ca pe un act patriotic și să nu vă mai gîndiți la cîștig.

Anonim (?): Țeapa lui Ghilduș, care se construiește în centrul Bucureștiului, e mai curînd țeapa lui Ion Iliescu, care, după ce ne-a tras țeapă cincisprezece ani, s-a gîndit să ne lase o amintire-simbol.

Ștefan AGOPIAN

O zi din viața celor ce freacă Parlamenta Europeană

Unul dintre cititorii noștri, degrabă vărsătoriu de fotografii de pe mail, ne-a trimis acest *purpuriu* de poze cu, zice dînsul, parlamentari europeni. Cică se plimbau acum cîteva săptămîni prin serverul unei companii franceze și, ca să nu credem noi că acolo umblă fotografii cu covrigi în coadă, ni le-a trimis și nouă, să delectăm poporul. Care popor se va întreba, probabil, dacă au și ei un nea Nicu V., un Oliviu Ghe. sau un CVT. Nu că ținem neapărat să le răspundem, însă, din cîte observăm, europenii ăia or fi ei somnoroși sau nervoși, da' măcar vor să fie siguri că – vezi mai jos – n-au colegi cu bube-n cap.

Prințul Buba

Poliția presei

Liniuța de la mijlocul cuvîntelului

Miercuri, 6 Iulie 2005
www.adevarulonline.ro
Publicitate | Advertising | Arhiva
Nimeni nu este mai presus de lege
(Articolul 16 din Constituția României)
ADEVĂRUL
ZIAR NATIONAL INDEPENDENT
VIATA INTERNATIONALA
FLAGRANT
SPORT
INVESTIGATII
PIATA AUTO
PROFESII SI CARIERE
PRIMA PAGINA
ACTUALITATE
POLITICA
SOCIETATE
AGRICULTURA
CULTURA
FINANTE
ADEVĂRUL literar și artistic
ADEVĂRUL ECONOMIC
PRIMA PAGINA
sumarul editiei
trimite art. prin e-mail
tipareste articolul
opinia ta
de casatoria s-a intempestiva
Adrian Mutu s-a insurat la Santo Domingo
Internationalul roman Adrian Mutu a spus adio burlaciei si a luat-o de sotie pe Consuelo Matos Domingues, informeaza Pro TV. Casatoria, desfasurata intr-un cadru restrans, a avut loc in Santo Domingo, capitala Republicii Dominicane luni seara, la ora locala noua. Mutu a surprins pe toata lumea, nestiind nici parintii sai, nici nasul mare, Nicu Gheara.
adauga opinie

Cristian Tudor Popescu ar face bine să se întoarcă la *Scînteia*-matcă, fiindcă ia uite ce se întîmplă la *Adevărul* de cînd dumnealui nu mai dă cu pixul peste texte. Mai cenzura el cu pixul ăsta cîte-un articol despre Adrian Năstase, dar măcar făcea și corecturile prin celelalte. Dar acum, de cînd guzganul rozaliu nu mai are la cine să poruncească, iată că încep să apară și minusuri. Și nu doar prin contabilitate, ci și prin texte. Ba chiar și într-o formulare destul de simplă precum „căsătoria s-a intempestivă", în care minusurile nu prea au ce căuta. Reîntoarcerea domnului Popescu la *Adevărul* poate că ar fi de bun augur, chiar dacă nu întotdeauna minus și cu minus dă plus.

Ștefan EFTIMESCU

Guvernul este lipsit de bunele remaniere

Ziarul *România liberă* spunea că remanierea de vară, dacă apucau s-o mai facă, nu i-ar fi afectat decît pe miniștrii Mircea Cinteză (Sănătate) și Ene Dinga (Integrare). Experții noștri în politică au fost foarte surprinși auzind chestia asta. Tocmai la ei se gîndeau că or să reziste verii. Și asta pentru că unul are nume de pasăre, iar numele celuilalt seamănă cu al unui cîine australian.

Măi, animalele

Jurnalul lui Tetelu

Decît un leu cinstit, mai bine 100 falşi. Decît un adevăr urît, mai bine 1.000 de minciuni vesele. Decît o seninătate proastă, mai bine 100 de tristeţi porcoase. Nu vă pierdeţi umorul. Sfîrşitul e aproape.

10^40 AM VORBIT CU OMU CARE SE OCUPĂ DE PROLEGOMENE ÎN CADRU MAFIIEI. EAM TRASMIS CĂ ÎNCEPE DISCTRACŢIA CU ALEGERILE CONTRACIPATE. io ŞI CU MITREA MANIVELU AM ÎNCEPUT DEJA SĂ NE PREGĂTIM: MAI ÎNTÎI NEAM LUOAT CÎTE UN MERCEDES NOU. BUN! ŞIO PERECHE DE ŞLAPI cu PSD DIN AUR. APOI AM SUNATO PE SOŢIEA ĂLVIEA CARE SE OCUPĂ CU PROLEGOMENE ÎN PARTID CA SO FĂCEM POŞTĂ, DAR A DRACU NEA REFUZAT CĂ CICĂ EŞISE CU COPIIIIIII LA JOGGING: COPI ALERGA ÎN PARC EAR EA SE FUTEA ÎN BOŞCHEŢI CU ŞOFERU METAFIZICEANULUI MAFIEI, UN DEPRESIV CARE TOCMA CE SCĂPASE VIU DINTRUN ACCIDENT DE SINUCIDERE PE DN 1, SOLDAT CU UN MORT CARE ULTERIOR A MAI FOST ŞI RĂNIT, DAR DE DATA ASTA NU MORTAL, DE O MAŞINĂ IMPREVIZIBILĂ CARE VENEA DINSPRE CONTRASENS CU O VITEZĂ MAI CONSTANTĂ DECÎT A MORTULUI, CARE STAŢIONA NEPERMIS CHEAR ÎN CENTRUL ACIDENTULUI SOLDAT CU MOARTEA SA. TRIST.

13^30 LAM CUNOSCUT PE ETERNUL MAFIEI. ĂSTA IE UN BULANGIU DIN TETELIA, SĂRAC LIPIT ŞI AŞA DE CALIC, ÎNTRUCÎND NUŞ PERMITE NICI UN CÎCAT DE COJOCIUG., AL DRACU NU MOARE!! ARE 200 DE ANI APROAPE – 50 DINTRE EI FĂCUŢI ÎN ULTIMIII 10 ANI DUPĂ REVOLUŢIE – ŞI 82 DE COPIII, UNU MAI TÎNPIT CA ALTU, CARE VOR SĂ FIE ETERNI – DE MICI, FUTUI ÎN GUĂR, EA STRICAT TACSO DE MICI SĂ FIE ETERNI, DA MÎNA PO LOPAŢĂ NAR PUNE, "JANGHINOŞIII DRACU!!! ŞI io, CARE ULTIMA OARĂ AM FOST ETERN ACU VRO DOO LUNI – DA MA DURUT CAPU TOATĂ ZIOA PORMĂ DOO ZILE!

20^M MA SUNAT INCULSIV ALCHIMISTU MAFIEI, SĂL SUNĂM PE NEA NELU, SĂ ÎNCEPEM CAMPANIEA PT. ÎNCITIPARE, DA MOŞU SA CRETINIZAT: VREA SĂ SE CĂLUGĂREASCĂ! NUMA CĂ ARE CÎTEVA IDEI FIXE: SĂ COSTRUEASCĂ UN BARAJ CREŞTIN, O HIGROCENTRALĂ CREŞTINĂ CU CRUCE. PLUS CĂ ZICE SĂ SE VOTEZE: CICĂ 12 APOSTOLI IE PREA MULT, 3 ESTE DE AJUNS, DACĂ LUCREAZĂ ÎN DOO SCHIMBURI ŞI NOAPTEA, ADICA DACĂ CREDE ŞI PE ŢINPU NOPŢI – CEACE ÎNSEAMNĂ ECONOMIE DE TIMP – CEACE ÎNSEAMNĂ MAI MULT TIMP RAPORTAT PE CAP DE CREDINCIOS, CEACEAR ÎNSEMNA MAI MULTĂ EFICIENŢĂ ÎN CREDINŢĂ!! CREŢIN?

23^20 RUGĂCIUNEA. DOAMNE, AŢ VREA SĂ NU MAI VREAU NIMIC, DAR SĂ FIE DIN AUR!!!!

munca cu cartea

Comédia română

Probabil ştiţi, stresul face ravagii în lume. În România stresul e parcă şi mai coroziv. A ieşi dintr-o administraţie financiară, a te sui într-un tren, a te uita la un televizor, în propria-ţi casă, fără să simţi nevoia să te iei cu mîinile de cap, sînt adesea performanţe aproape supraomeneşti. Experienţe de fachir care merge pe cărbunii încinşi ai unor banalităţi născătoare de draci, care îţi scot năbădăi din aproape orice formă de socializare. Vînzătoarele au toane, şoferii sînt nervoşi, funcţionarii sînt plictisiţi, reporterii sînt mult prea agitaţi, iar atunci cînd pînă pe la prînz ziua ţi-a mers bine, cu siguranţă apare un politician cu o declaraţie sau un taximetrist cu o urgenţă, care te calcă pe nervi la modul candid. Una din tacticile curente de supravieţuire pe care le folosesc în calitate de locuitor al acestei ţări minunate e să arunc cît mai des un ochi terapeutic peste cîte-un mic text semnat de Andrei Pleşu. Asta mă face să am chef de viaţă şi un tonus firesc. De săptămîna asta am o nouă clinică de relaxare şi bună dispoziţie, un fel de compendiu de balcanism în care textele împrăştiate graţios prin reviste şi ziare de către Pleşu au fost culese de Radu Paraschivescu cu o pensetă îndrăgostită şi mutate într-o carte*. De regulă, puţinor autori le iese faza asta cu punerea laolaltă a textelor scrise pe marginea unei zile. Însă Pleşu e ca nimeni altul în tehnica de a se lansa în cotidian ca un uliu ce scoboară în picaj spre semidesertul zilnic doar ca să-şi culeagă prada, pentru ca apoi să te ducă la el, sus, şi să te invite la dejun. De exemplu, se plimbă cu un tren, 1642, prin Moldova, n-are ce face, iar din experienţa asta feroviară, neaoşă şi previzibilă, scoate un mic tratat de patriotism pentru uzul lătrăilor naţionalişti. Mai e aici, cules cu atenţie şi stors în vreme de taifas, un alt text marca Pleşu, „Geopolitică şi şpriţ", care poate constitui lejer material didactic la viitoarele universităţi de diplomaţie şi idei deştepte. Şi încă alte şi alte reţete care să scoată dracii dintr-un om stresat de amara seriozitate îngîmfată cu care mulţi dintre compatrioţii noştri se îmbată înainte de a intra într-un studio TV sau, pur şi simplu, direct în viaţa naţiunii. Ce mai, dom'le, o carte de luat la mare, în Grecia, să te vadă lumea rîzînd cu ea în mînă pe cearşaf şi să afle că, în fond, sîntem un popor al dracu' de vesel.

Alin IONESCU

*** Andrei Pleşu, *Comédii la porţile Orientului*, Editura Humanitas, 2005.**

rebelle arte

Acuarelele omului-muzeu au apărut la linia Orizontului

Starea de român este una de un cinism antologic. Românii îşi refuză constant valorile. Ca să fii recunoscut în România, trebuie ori să fii mort, ori să emigrezi naibii în altă parte, ca să te descopere şi impună *ceilalţi*. Aşa cum în artă s-a întîmplat cu Brauner, Brâncuşi, Damian sau Grebu. Spre deosebire de confraţii mei, mă bucur că sunt contemporan cu magnanimul şi irepetabilul Vasile Grigore. Că Vasile Grigore a rezistat tentaţiei de a-şi lua lumea în cap, a rămas pe loc şi a luptat cu prejudecăţile idioate ale detractorilor. Mai nou, a început să i se reproşeze că este unchiul lui Adrian Năstase. Ca şi cum condiţia de unchi al lui Napoleon ar atrage vreo vină că nepotul tău a pierdut lupta de la Waterloo, ca să fie asasinat apoi în Sfânta Elena. Că graţie acestei înrudiri, dar, mai ales, mulţămită pasiunii pentru artă a fostului premier, Vasile Grigore a primit tot sprijinul unei ţări sărace, ca să-şi dureze un muzeu bogat: „Vasile Grigore – pictor şi colecţionar". Aşa se numeşte holocastrul său ardent, templul existenţei sale exemplare. În vremea detestatului guvern Năstase, s-au ctitorit patru muzee în România: de artă contemporană, al hărţilor şi cărţii vechi, al costumelor populare şi al maestrului Vasile Grigore. Asta înseamnă că guvernul Năstase a iubit cultura ca nimeni altul. Şi toate dovezile vin în întâmpinarea acestei aserţiuni. În arta lui Grigore, fascinează culoarea. Efluviile sale mediteraneene, în tonalităţi pure, sunt metafore în sine. Îşi fac de cap melodic, se iau la harţă cu negrul şi albul şi figurează lumea şi lucrurile ei, ca şi cum ar încălzi-o la para flăcării unui soare abia născut din mare. Ultima dată, maestrul Vasile Grigore a fost văzut la Galeria Orizont*, în mai multe acuarele care grăiesc despre jertfa, candoarea, evlavia şi desăvârşirea meşteşugului de artist al culorii.

Cornel IVANCIUC

*** Vasile Grigore, *Acuarelă*, Galeria „Orizont", Bulevardul Nicolae Bălcescu, 23 A.**

cinem-a pîrît

Mănăstire-ntr-un picior, ghici extraterestru ce-i?

În ultima vreme am impresia că Steven Spielberg ăsta nu a prea fost legănat cînd era mic. Aveam şi eu o vîrstă cînd am văzut *E.T.*, filmul care mi-a speriat copilăria, şi am zis că e OK. Da' după aia am crescut şi am văzut *A.I.*, şi am văzut lălăielile de final, şi obsesiile lui cu ăştia mici. Din punctul meu de vedere, Spielberg ăsta e un fel de Michael Jackson. Bagă copiii peste tot. Priveşte lumea printr-un obiectiv Panavision de copil. În *War of the Worlds* tatăl lui este Tom Cruise (cînd Tom era cu Penelope Cruz, mi se părea un cuplu mişto; exact ca poliţiştii: unul ştia cum se scrie, altul ştia cum se citeşte). Şi ajung la filmul acesta* în care Pământul se cutremură, nave invincibile şi tehnologii superioare îl cuceresc. Jale mare, soldaţi neputincioşi, Hummere în flăcări. O rasă superioară ne face praf în cîteva zile. Eu am zis de cînd am luat bilete: dacă Spielberg nu îmi arată extratereştrii pînă la happy end, eu ies din sală. Din fericire, mi i-a arătat. Evident, mult mai urîţi decît oamenii. Rasa superioară avea faţă de muscă, două mîini şi un singur picior. Mergea aşa cum ar merge un om care ar face flotări. Cîteva întrebări pentru domnul Spielberg:

Vi se pare normal ca o rasă atît de evoluată, care are nave cu scut energetic şi călătorie în timp real, să umble în pielea goală?

Dacă dumneavoastră aţi fi extraterestru şi aţi avea acces la tehnologii superioare pe bază de laser, plasmă şi metale elastice, v-aţi uita cu atîta curiozitate la o biată bicicletă? Sau nu aveaţi noţiunea de frînă pe faţă?

Extratereştrii mor în finalul filmului din cauza microbilor de pe Terra, la care noi sîntem imuni. Credeţi că virusii la care noi nu sîntem imuni, adică SIDA, sînt de origine extraterestră şi, dacă da, HIV are un singur picior?

Cum se face că o evoluţie tehnologică de milioane de ani a extratereştrilor nu a fost capabilă să producă măcar o aspirină?

Extratereştrii din film au un singur picior. Să înţeleg că evoluţia a decis că unul e suficient pentru deplasare? Sau nu aveau picioare deloc şi mergeau în penis? Încă 2 milioane de ani şi ar fi mers în mîini.

Dacă extratereştrii au un singur picior, cum pot ei să facă iubire pe la spate fără să îşi dea şuturi în fund?

Extraterestrul, în general, a fost creat după chipul şi asemănarea cui?

Cătălin MATEI

*** *War of the Worlds*. SUA, 2005. Regizor: Steven Spielberg. Actor: Tom Cruise.**

show biz da' culţi

Scriitorul nevăzut

● Cu prilejul Conferinţei Naţionale a Scriitorilor mai mulţi colegi s-au plîns de proasta mediatizare a produselor lor, cărţile adică, dar şi a imaginii scriitorului în general. În realitate, emisiuni care şi-au propus să facă asta sînt nu puţine. De la *Profesioniştii* Eugeniei Vodă, care nu se sfieşte să invite şi scriitori, pînă la *Parte de carte* a lui Cristian Tabără. Între ele stau, de bine, de rău, şi emisiunile realizate de Eugen Negrici, Cristina Modreanu, Florin Iaru, Alex. Ştefănescu, Ion Bogdan Lefter… Spun *de bine, de rău* nu ca să jignesc pe cineva, ci fiindcă sînt realizate de canale cu slabă audienţă, de exemplu TVR Cultural. Sau sînt programate în zile şi mai ales la ore cu slabă audienţă. Un singur exemplu: o emisiune excelentă precum cea a Eugeniei Vodă e programată sîmbătă la ora 22,00, zi şi oră cînd tot românul numai de cultură n-are chef. Poate că noul director al TVR, Tudor Giurgiu, va regîndi, nu schimbarea structurii acestor emisiuni, că nu asta e treaba domniei sale, dar măcar programarea lor altfel. Şi – dar poate că asta e mult şi pentru domnul Giurgiu – n-ar fi rău ca măcar televiziunea naţională să invite la ştirile de seară, pentru un minut doar, o personalitate culturală care a făcut ceva notabil în perioada respectivă. E singurul mod de a atrage atenţia şi asupra culturii noastre, nu numai asupra inundaţiilor. P.S. Nu l-am nominalizat pe Dan C. Mihăilescu cu *Omul care aduce cartea* deoarece Dan C.-ul are o audienţă foarte bună. **(Şt. A.)**

● Bogdan Suceavă e un personaj care, prin insistenţa lui de a scrie peste tot, pare un nume de seamă al vieţii culturale. Angajat al unei universităţi americane, pesemne că nu are o viaţă suficient de acaparatoare, astfel încît îşi omoară vremea bombardînd cu e-mail-uri redacţiile româneşti. Astfel a procedat (după cum mărturiseşte în *Observator cultural)* şi cu redacţia *Idei în dialog,* unde şi-a propus colaborarea. Pentru că, probabil, revista are un alt program redacţional, Bogdan Suceavă nu a reuşit să-şi vadă numele tipărit şi aici. Refuzul cu pricina este un bun prilej pentru a plasa un cap în gură revistei *ID* şi, evident, tuturor celor care „au prins" o colaborare aici. Nu i s-a publicat un articol? E clar, revista nu are vocaţia dialogului. Îndrăzneşte cineva să nu-l socotească un mare nume al literaturii noastre pe Bogdan Suceavă? Ia să-i cerem noi lui Băsescu să-l dea afară din serviciu. Nu voi face aici dosar de cadre, dar trebuie că a rămas în comportamentul fiului cîte ceva din apucăturile lui Ion Suceavă, descris de Doina Jela ca un torţionar. Vreau doar să vă relatez un fapt. La Congresul Uniunii Scriitorilor era şi Bogdan Suceavă în sală (nu ştiu dacă e membru al US şi nici dacă a avut statutul de delegat), la balconul din stînga sălii. În timp ce vorbea Nicolae Manolescu, favorit în cursa pentru preşedinţie, Bogdan Suceavă a început un bruiaj de mahala la adresa vorbitorului, aplaudînd „la mişto". Ei, cam ăsta e stilul de colaborator al lui Bogdan Suceavă care nu e, cum crede el, un mare scriitor, chiar dacă e foarte activ în tot felul de echipe de zgomote. **(I. M.)**

gazeta sporturilor

Defaze periculoase

Ptiu, băga-ne-am! Fi-ne-ar capu' al dracu', n-am avut noroc! Pe paișpe a șaptea, acum unșpe ani, trebea să jucăm finala mondială cu Italia, la Los Angeles. Asta, evident, după ce bătuserăm Brazilia în semifinale, dacă, bineînțeles, nu ne-ar fi învins Suedia, la penaltiuri, pe arena Stanford din San Francisco. Acuma stăm, tocăm mărunt din buze și recunoaștem un adevăr realmente istoric: sîntem niște defazați. Ne aflăm mereu în întîrziere. Sîmbătă, pe șaișpe ale lunii, anul curent, da, vom disputa meciul cu Brazilia, Brazilia aia care întrecea Suedia (gol Romario, min. 81) și care, ulterior, avea să cîștige titlul de campioană la World Cup 1994. Da' meciul ăsta complet amical de la Timișoara, „Seara Campionilor" din 2005, zău, n-are cum să eludeze, vorba aia, meandrele concretului. Adicătelea, ca s-o zicem pe-a dreaptă, cifrele vorbește. Statisticile fotbalisticile grăiește necruțător: ei, brazilienii, au ajuns campioni mondiali; noi, românii, ne-am oprit în faza sferturilor de drum către titlu. Cum s-a-ntîmplat așa ceva? Eheei, dragii moșului, e poveste lungă – nu mai stăm acum s-o istorisim. Simplu ar fi să zicem că băieții noștri (de excepție!) chiar nu și-au dat seama că, la valoarea lor, chiar puteau să țintească direct către Trofeul Suprem. Le-a fost imposibil pînă și să-și imagineze asemenea ispravă. E varianta cea mai simplă, simplistă de-a dreptul. Iar ceea ce a urmat după, în următorii 11 ani, ei bine, vine de se complică, întrucît ține și de cei 11 ani anteriori (vezi istoriile cu Craiova, Dinamo și Steaua anilor '80), mă rog, și tot așa, picăm unde am ajuns: în 2005, România o să joace cu Brazilia. În sfîrșit, meciul care trebuia să se dispute în 1994. Dreptu-i că jucătorii celor două formații s-au cam retras de felul lor, iar actuala Brazilie este tot campioană mondială en-titre, în timp ce România recentă, vai, se menține în poziția de cvasi-eliminată de la Weltmeisterschaft 2006. Un singur jucător, actor și martor al vremurilor apuse ar putea depune mărturie despre ce și cum: Dorinel Munteanu. Ei, da' cînd va fi România-Brazilia la Timișoara, tocma' atunci CFR Cluju' lui Dorinel va avea meci cu Saint-Etienne în Intertoto. Cin' l-o fi pus să joace bine pînă la vîrsta asta? În fine, treaba lui… S-a grăbit deunăzi să elimine Athletic Bilbao, în loc să aștepte meciul de acum 11 ani cu Brazilia!

Viorel MOȚOC

Domnu', domnu', nu cumpărați un tricou cu CFR Cluj? Hai, că nu vă costă decît niște sute de mii de euro pe an... Dacă-l luați, primiți bonus și un Dorinel! Are niște zeci de mii de kilometri de alergătură la bord, da' te mai ține o sută de etape fără să-l bagi în service!
EnergoBit
Astral
errea

Șefii unei gări micuțe din Ardeal, bucuroși că, în sfîrșit, CFR Cluj și-a găsit locomotiva

poziție de moftsaid

bîrfe din sport

● La închiderea ediției (din păcate, nu și la închiderea personajului după gratii): oierul din Pipera, care se plîngea că mama lui suferă cînd își vede fiul la televizor, făcînd cărare către birourile anchetatorilor, și-a dat mițoasa pe față și s-a dezlănțuit telefonic asupra unui reporter de la Antena 1 pe care l-a înjurat mai rău decît la haznaua stînei. Înregistrarea, pe care vă recomandăm totuși să n-o ascultați, se găsește la www.gsp.ro și conține expresii. Da, las „expresii", simplu, pentru că dincolo de amenințările și de golăniile absolute scăpate din gura fostului candidat la președinție nu mai există cuvinte. Cred că s-au crăpat de rușine zidurile bisericilor ridicate de acest… acest.

● În atari condiții, vericul său Giovanni este deja un copil cît se poate de inocent – asta apropo și de faptul că, așa cum vă spuneam săptămîna trecută, a accidentat un tînăr pe o trecere de pietoni. Dacă înainte de accident repezea presa cu „Hai, bă, lăsați-mă, je ne sais pas!", imediat după a devenit blînd ca un miel din ograda vărului și a invitat aproape „fără număr" la o călătorie în R. Moldova, alături de echipa condusă cîndva doar de superiorii organelor de anchetă. Nu se știe cum e cu spălarea de bani, dar la spălarea imaginii se lucrează la turație maximă.

Eva Henţigova

Avem o ţară. Cum procedăm?

– indexul altor evenimente –

Romii joacă şah cu negrele

Romii din Serbia au contraofertat propunerea regelui Cioabă de a organiza un Campionat European de fotbal pentru romi: s-au gîndit să pună de o competiţie similară la şah! Diferenţa dintre şahul profesionist şi şahul între rromi este că la şahul între romi cîştigătorul pleacă cu amîndoi caii acasă.

Unde merge mia, merge şi suta de mii

Luni, Uzinele „Dacia“ au produs automobilul Logan cu numărul 100.000. La ăla cu numărul 666 n-au zis nimic. Să sperăm că o să ajungă pe mîna unui preot...

Televiziunea română pîn' la gură

TVR va construi un nou turn, de două ori mai mare decît cel actual, care va costa 12 milioane de euro. Poate cineva de la TVR nu a înţeles sensul expresiei: „A se vedea prin satelit“. Asta înseamnă ca TVR-ul să aibă transmisie internaţională, nu să facă concurenţă Zidului Chinezesc ca dimensiuni.

Bătaia e ruptă din vai

Consilierii locali dintr-o comună suceveană s-au luat la bătaie în timpul şedinţei de alegere a viceprimarului. S-a lăsat cu capete sparte şi multe reclamaţii la Poliţie. Noi ştiam că funcţia de consilier presupune să te pricepi să dai sfaturi, nu picioare în gură, dar poate mai sînt şi primari care înţeleg mai greu.

Maneaua salvată ca prin Minune

Senatorii din Comisia juridică au decis că statul şi administraţiile publice locale trebuie să contribuie la protejarea manelelor. Ideal ar fi să ducă maneliştii într-o rezervaţie naturală plină de urşi, rîşi, lupi şi vipere cu corn.

Salariile mici şi medii

Salariul mediu din mai a fost cu 27 de lei mai mic decît cel din 1958, cu care se poate compara din punct de vedere al cifrelor. Da' ce puteai să-ţi iei cu 27 de lei în plus în 1958? Era bogăţia asta de acum din supermarketuri, cînd ai de ales între 200 de feluri de mountain-bike-uri diferite?

Cronicarul
Grigore după Ureche

5 948381 000392 27

contraeditorial

Drama parlamentarului cenuşiu

Na, c-am prins un contraeditorial, acum cînd jumătate din redacţie şi-a luat concediu ca să se bronzeze în ploaie. Vai, arma asta cumplită a încăput pe mîinile mele! Pot, în sfîrşit, să dau în oameni, să calc pe cadavre şi să-mi carbonizez duşmanii. Feriţi din calea mea, viermilor, îmi vine să strig, dar îmi dau seama că azi, în era rating-urilor strînse, a procentelor sălbatic disputate, a *share*-urilor şi a cotelor de audienţă pentru care transpiră specialişti cu salarii de zeci de mii de euro, am nevoie de duşmanul meu de nişă. Să ochesc cu laserul în pesediştii? Sînt oameni mai grei în presă care îi au în grijă. Să mă iau la trîntă cu corupţii? Dacă Macovei nu poate, ce rost are să mă bag eu? Să izbesc în hoţi? Fără probe, cred că şi lui Vader i-ar ricoşa sabia în cap. Îmi trebuie repede o categorie la care să mă încrunt şi să schiaune. Şi cred că am găsit. Deja tremură. Şi nu din cauza mea. E parlamentarul care nu va mai prinde loc în parlament din cauza nenorocitelor de anticipate mizerabile.

Băieţii lui Ciontu, 10-15, cîţi or fi şi ei, peremişti de conjunctură, plini de flegmă de la Vadim şi care crezuseră că îi aştepta un viitor mare alături de Alianţă. Ha! Amărîţii fără personalitate ai lui Voiculescu, de pe care, în ploaia care cade pe trotuare, curge vopseaua PC, care acoperise inscripţia cu PUR, care venise deasupra materiei PSD. Ah, da! Fac o paranteză neparlamentară: băiatul lui Piţigoi de la PNŢCD, Bogdan, el însuşi de la PNŢCD, care pusese mîna pe un destin ab-so-lut fantas-tic în PUR ca purtător de cuvînt, şi care în campania electorală era phe-no-menal cînd dădea de pămînt cu duşmanii PSDplusPUR-ului. Şi iar o să se trezească fără coledzi. Şmecherii din Blocul Naţional Democrat, sindicaliştii curului, gata să îşi negocieze de-a lungul a patru ani statutul de pioni pe tabla Parlamentului. Ce oameni extraordinari! Ce isteţi! Ce planuri aveau! Patru ani de zile absolut fără grijă! Şi cîte investiţii se făcuseră în treaba asta, care nu e chiar simplă. Îşi trecuseră afacerile pe numele mamelor. Vilele şi le dăduseră fiilor, gata să le justifice din alocaţia de elev sau bursa de student. Şi, cine ştie, poate chiar divorţaseră de soţii înţelegătoare, grijulii să pună la adăpost de declaraţia de avere şpăgi îndelung acumulate la ciorap. Başca, în şapte luni de parlamentuială, probabil că schimbaseră deja două-trei rînduri de amante. Forţe obscure băgaseră în ei milioarde ca să îi vadă în Parlament. Şi atîta muncă, pentru ce? Ca să vină acum, în toamnă, anticipatele astea şi să-i lase fără loc de muncă. Ce tragedie! Am impresia că, bieţii de ei, de joi încoace sînt neoameni. Probabil nici nu au erecţie.

Alexandru VĂRZARU

Săptămîna românilor

Prin ploi înşine

România a făcut-o de ploaie! Guvernul trage tare, lucrînd la un nou tip de inundaţii. Pediştii brevetează noi tipuri de ploi: care să plouă direct în casa PNL-ului; PNL-ul lucrează şi el la un nou tip de ploi – ploile care nu plouă cînd merge premierul la mare. Cel mai comic e PC-ul, adică Partidul Conservator al lui Dan Voiculescu: pe ăştia nu-i interesează cum sînt ploile, important e să şi le aranjeze astfel încît să fie lîngă robinet: PNL sau PSD, nu contează, la putere să fie. Antena 1 de-abia aşteaptă să dea o periuţă la ştiri motocicletei lui Tăriceanu. Probabil că cea mai bună campanie mascată a Antenei 1 ar trebui să arate aşa, pentru a fi sigur că va avea efect la toate nivelurile Puterii şi că va lua un premiu de eficienţă la Noaptea Devoratorilor de Duplicitate: Lucian Mîndruţă călare pe o motocicletă, mîncînd îngheţata lui Băsescu, tuns cu şuviţă, cu ochelarii lui Boc, la concert la Bodo, explicînd ce bine e! Trăiască Guvernul româno-român! ➽ Radu Berceanu a fost îndepărtat de la conducerea PD. Aşa, nu mai are cine să-l critice pe Berceanu că a greşit. ➽ BNR s-a chinuit şi a reuşit să impună noi plafoane la creditarea către populaţie. Se va apela probabil din nou la instrumentele de plată recunoscute în piaţă: cambia tip „Fraţii Cămătaru“ (trăgătorul, adică fraţii Cămătaru, dă un ordin de plată trasului, iar trăgătorul îţi trage un pumn în nas de nu te vezi şi-o vinzi şi pe nevastă-ta ca să scapi de datorii); împrumutul *overnight* (adică nişte ţigani îţi intră în casă noaptea, iar tu le dai tot ce ai); dobînda „la vedere“, urmată de dobînda „la revedere, bani, economii şi haine la copii“. ➽ He-he, Ion Iliescu şi-a arătat disponibilitatea de a participa la alegerile anticipate în cadrul PSD. Asta a declarat Mircea Geoană, ceea ce arată că coloana vertebrală în PSD are forma îngheţatei lui Băsescu, după două ore de stat în soare. ➽ La summit-ul G8 din Scoţia, George Bush Junior şi-a impus punctul de vedere, iar la final toţi cei opt, mai puţin Insulele Feroe, s-au declarat de acord că nu e bine. Întrucît temperatura globală se încălzeşte – deşi astă-iarnă, în casă la vărul meu, a fost foarte frig. Cel mai mare efect direct asupra ţării noastre este că, datorită fenomenului de încălzire globală, tramvaiele din România vor puţi şi mai tare din cauza transpiraţiei. ➽ În Bucureşti au loc 100 de infracţiuni pe zi. Da – într-una fură unul jumătate de miliard de euro de la IMGB şi restul fură din buzunare, ceea ce înseamnă că, în medie, fiecare şut fură de 5 milioane de euro pe zi. Dar de unde dracu' 5 milioane de euro într-un singur autobuz, cînd jumătate dintre călătorii pe preorăşeneşti nu şi-au plătit întreţinerea de doi ani, iar un sfert fură curent cu boldul de la vecini şi cablu de la vilele din Pipera? ➽ Cică Vasluiul a fost singurul judeţ care s-a pregătit pentru inundaţii: a plouat de-a rupt, conform planului primarului. Data viitoare cică o să fie şi singurul judeţ pregătit pentru cutremur: o să se mişte pămîntul de-o să se rupă! Exact cum a ordonat primarul. ➽ Şi o veste proastă: preşedintele Federaţiei Irakiene de Karate a fost găsit asasinat. Ceea ce ridică mai multe semne de întrebare: cît de prost era la karate preşedintele federaţiei irakiene? Dacă, de fapt, pe preşedintele Federaţiei Irakiene de Karate l-au bătut ţiganii?

Cronică
a lu' Ştefan a Petrei

Cum, dom'le, nu mai e tova... pardon... domnul Iliescu preşedinte? Formidabil! Şi nouă de ce nu ne spune nimeni?! De ce n-a apelat, dom'le, că eram înţeleşi pentru patru-cinci mandate!

Traian Băsescu, neastîmpăratul care, în curînd, se va juca de-a ce vrea muşchii lui prin Curtea Constituţională

Veşti bune

Viitură de aur ţara noastră are

➽ Nenorociţii care şi-au văzut gospodăriile distruse de viitură, casele luate de apă şi porcul de urechi au un motiv de bucurie. Datorită cantităţilor imense de apă care s-au abătut peste ţara noastră, bazinele s-au umplut ochi, hidrocentralele vor funcţiona la maximă capacitate, aşa că, peste trei luni, factura la curent electric va fi mai mică. Foarte bun! Oare tornada de la Neptun nu poate reduce tarifele la cazare de pe litoral?

➽ Luni, 4 iulie, fix de ziua Americii, Uzinele „Dacia“ au produs automobilul cu numărul 100.000. Bine că s-a nimerit să fie pe 4 iulie şi nu patru zile mai devreme. Că atunci ar fi venit Mugur Isărescu de la uzinele BNR cu foarfeca, i-ar fi tăiat vreo patru zerouri din coadă şi s-ar fi trezit angajaţii de la Renault doar cu 10 maşini.

➽ Grupul Manechinelor Care Beau Numai Tequila Cu Lămîie salută venirea în România la sfîrşitul lunii august a top-modelului Cindy Crawford. Deocamdată nu se ştie cîte ore va sta celebrul manechin în ţara noastră, însă se presupune că în jur de 90-60-90.

Străbuna Vestire